

Dedicat cu mult drag tuturor cercetătorilor spirituali.

PELERIN DE PACE

Titlu original
PEACE PILGRIM
Her Life and Work in Her Own Words

Viața, opera scrise de ea

Culegere de texte realizată de câțiva dintre prietenii ei

*Tradus și adaptat după versiunea franceză (1991, Jacques
Gontier, Editions Arista) de
Prietenii Pelerinului de Pace
pelerindepace@gmail.com*

Site: <http://pelerindepace.com>

Cine este *Pelerin de Pace*?

Pelerin de Pace este o figură legendară în Statele Unite. Timp de mai bine de treizeci de ani, aceasta doamnă a străbătut drumurile Americii pe jos, coborând către sud în timpul iernii, reurcând către nord când se apropia vremea bună. Fără a poseda nici bunuri și nici bani, ea se oprea când întâlnea persoane interesate sau grupuri care o invitau în școli, în universități, în biserici, la radio sau la televiziune, pentru a transmite mesajul său de pace.

Ea a inspirat multe marșuri pentru pace în lume: *Marșul Oamenilor*, din California până la Moscova; *Marșul pentru Tera*, din Stonehenge până la Atena; și multe altele. Povestea vieții ei a fost tradusă în mai multe limbi.

Există în limba engleză casete video, DVD-uri și casete audio conținând interviurile și conferințele ei.

Pentru toate informațiile vizitați situl internet consacrat Pelerinului de Pace:

www.peacepilgrim.org

Există deasemeni o asociație de Prieteni ai Pelerinului de Pace (*Friends of Peace Pilgrim*) ale cărei coordonate se pot găsi pe situl internet sus-citat.

Pentru a primi gratuit această carte, scrieți asociației Prietenii Pelerinului de Pace, pelerindepace@gmail.com.

Cine este Pelerin de Pace

Ați avut poate ocazia de a o vedea traversând orașul dumneavoastră sau mergând de-a lungul autostrăzii. Este o doamnă cu părul argintiu, purtând un pantalon sport bleumarin, o cămașă asortată și o vestă scurtă cu buzunare exterioare care conțin tot ce posedă ea în această lume. Pe fața vestei este scris: „Pelerin de Pace” cu litere albe și pe spate „25.000mile (40000km NT) pe jos pentru pace”. Ea a străbătut într-adevăr această distanță. Cu toate acestea, ea continuă pelerinajul său, fidelă angajamentului : „Voi continua mersul atâta timp cât omenirea nu s-a angajat pe calea păcii; mă voi opri doar dacă mi se oferă azil și nu voi întrerupe postul decât dacă mi se oferă de mâncare.” Ea parcurge țara fără nici un ban în buzunar și nu este afiliată nici unei organizații.

Pelerinajul său este o rugăciune, o ocazie de a transmite celorlalți dorința de a se ruga și de a lucra împreună cu ea în favoarea păcii. Pretutindeni unde trece ea se adresează oamenilor, ia cuvântul în grupuri religioase și în asociații studențești, în presă, la radio și la televiziune. Ea relatează experiențe interesante și constructive, vorbește despre pacea interioară și exterioară. Noi știm acum, crede dânsa, că pacea nu este rodul războiului, că securitatea nu se bazează pe un arsenal de bombe. Pelerin de Pace subliniază că noi trăim o perioadă de criză, o cotitură în istoria omenirii, când trebuie ales între un război nuclear și pace, între exterminare și epoca de aur. Deși nu așteaptă rezultate vizibile, totuși mii de scrisori sunt mărturia faptului că pelerinajul său n-a fost zadarnic. „De când mi-ați vorbit”, spun aceste scrisori, „mă simt la rândul meu gata de a face ceva pentru pace”.

(Acest text figura într-o mică broșură introductivă din care Pelerin de Pace purta mereu cu ea câteva exemplare de distribuit).

Introducere

Nu vom reuși niciodată să reprezentăm în mod fidel influența profundă pe care a avut-o Pelerin de Pace asupra celor pe care i-a întâlnit în cursul veselului său periplu prin America. Ea a deșteptat și a inspirat mii și mii de persoane de-a lungul pelerinajului său în favoarea păcii timp de douăzeci și opt de ani. Cei care au avut un contact personal cu ea păstrează în memorie amintirea prețioasă a acestor momente petrecute împreună vorbind, râzând, mergând, ascultând povestea pelerinajului său, la masa de seară sau în mașina care o conducea către locul următoarei conversații; amintirea momentului când mâinile făceau un ultim salut de plecare, atunci când se îndepărta repede spre o nouă destinație.

Între 1953 și 1981 această doamnă cu părul argintiu, răspunzând cu bucurie apelului său interior, s-a dedicat serviciului omenirii. În fiecare cătun și în fiecare metropolă ea oferea fiecăruia același mesaj de pace, exprimat atât de simplu: „Când suficient de mulți dintre noi vor descoperi *pacea interioară*, atunci instituțiile noastre vor deveni mai pașnice și riscurile de război vor dispărea.”

După moartea sa, în 1981, o parte din prietenii săi venind din toate colțurile Americii, s-au reunit la Santa Fe, în statul New Mexico, pentru a evoca amintirile lor și pentru a-și relata experiențele. Câțiva au rămas acolo pentru a concretiza o idee la care țineau de o bună bucată de vreme: să realizeze o carte - compusă din propriile ei cuvinte - care să relateze cât mai fidel cu putință viața și învățămintele excepționale ale Pelerinului de Pace. Această culegere conține texte din micul său livret intitulat *Steps Toward Inner Peace (Etape către pacea interioară)*, din cele nouăsprezece *Peace Pilgrim's Progress Newsletters*, din conversațiile sale private, din corespondența sa și din prezentările sale înregistrate de-a lungul anilor. Miile de articole de presă și alte documente imprimate și reunite în *Peace Pilgrim Collection* de la Swarthmore College Peace Library au constituit o altă sursă de informație foarte prețioasă.

Deși este compusă din propriile ei cuvinte, cartea de față nu este o autobiografie scrisă de mâna ei. Unele părți evocă mai mult limba vorbită decât cea scrisă, mai ales părțile ce retranscriu înregistrările de pe benzi magnetice. Am fi dorit o carte scrisă de ea. Tuturor celor care o întrebau dacă avea intenția de a-și scrie memoriile, ea le răspundea în general: „Am scris suficient de multe lucruri, este de ajuns să fie puse în formă pentru a compune o carte.” În aceasta a constat munca noastră.

Mesajul său esențial nu s-a schimbat niciodată, însă el apare sub diferite aspecte, se colorează și se îmbogățește în funcție de context. Și dacă se repetă multe din aforismele și declarațiile sale de principii, este de cele mai multe ori într-o nouă perspectivă.

*

Viața și cuvintele Pelerinului de Pace constituie un mesaj deopotrivă simplu și profund pe care omenirea în căutarea păcii ar trebui să-l asimileze cât mai repede. Ea ne-a redat speranța în viitorul acestei lumi, speranța într-o pace mondială, posibilă dacă un număr suficient de mare de oameni pot avea acces la pacea interioară. Ea ne oferea imaginea unei persoane *trăind* pacea interioară și având o energie debordantă care creștea cu vârsta în loc să scadă.

Robert Steele scrie în ziarul indian *Gandhi Marg*: „Pelerin de Pace se exprimă cu o autoritate și o încredere uimitoare. Ea ne aduce aminte de mesagerii Domnului din epoca biblică. Totuși, cuvintele sale nu sunt cele ale unei fanatice sau dogmatice; sunt, dimpotrivă, cele ale unei persoane profund umane și sincere, unită unei surse inefabile de înțelepciune...”

Pelerin de Pace – așa cum era cunoscută în Statele Unite – își dorea ca „mesajul să eclipseze mesagerul”. Niciodată nu dădea informații de prisos despre viața ei: numele, vârsta, locul nașterii. Și cum ea are cuvântul în această carte, am decis să nu dăm aceste detalii ce pot fi găsite în altă parte.

„Nu doresc să fiu asociată, în mintea oamenilor, unui alt lucru decât păcii”, spunea ea. Pentru cei dintre noi care o cunoșteau bine și pe care îi frecventa timp de mulți ani, ea a rămas Pelerin de Pace, un suflet senin, călduros, plin de umor, de vitalitate și de bucuria de a trăi.

Ea s-a născut la începutul secolului XX, într-o mică fermă din estul Statelor Unite. Provenind dintr-o familie modestă, ea dobândise încetul cu încetul, ca mulți alții, bani și bunuri materiale. Când a realizat că această existență egocentrică își pierduse farmecul și că posesiile materiale deveniseră mai mult poveri decât binecuvântări, ea plecă într-o noapte în mijlocul unei păduri și nu se opri decât când simți deodată „o dorință fără limite de a-și consacra întreaga viață lui Dumnezeu și serviciului tuturor”.

În mod progresiv și metodic, ea și-a simplificat considerabil modul de viață. Atunci a intrat într-o etapă pregătitoare care va dura cincisprezece ani, fără a ști exact pentru ce se pregătea. Ea lucra benevol pentru grupuri pacifiste și se ocupa de oameni cu probleme fizice, emoționale și mintale. În timpul acestei faze de „pregătire”, după ce a cunoscut spiritual mai multe urcușuri și coborâșuri, ea a descoperit pacea interioară și misiunea ce o aștepta.

Pelerinajul său pentru pace a început la întâi ianuarie 1953 dimineța. Ea a făcut legământul de a continua pelerinajul „atâta timp cât omenirea nu va fi angajată pe calea păcii”. Pelerin de Pace era singură, fără bani și nici o susținere de nici un fel. Mersul său era o „rugăciune”, inspirând pe ceilalți de a se ruga și de a lucra pentru pace. În buzunarele tunicii sale ea purta un pieptene, o perie de dinți pliabilă, un pix, exemplare ale mesajului său și corespondența recentă. Acesta era tot ce posedea. Când a ajuns la cele 25.000 de mile, în 1964, ea nu a mai calculat distanța parcursă și continuând mersul cotidian ea s-a concentrat asupra convorbirilor cu persoanele ce o solicitau.

Pelerin de Pace a dialogat cu mii de persoane în perioada lui Mc Carthy, a războiului din Coreea, a războiului din Vietnam și după aceea. Ea vorbea oamenilor de pe stradă, din orașe și pe drumurile prăfuite, în ghetouri, în suburbii, în deșert și în stațiile de camioane. I s-a luat interviu de către toate posturile naționale de radio și televiziune, ca și de sute de posturi regionale din toată America. În foarte multe orașe, mici și mari, ziaristii scriau despre ea. Dacă ei nu veneau spre ea, atunci ea îi solicita pentru ca oamenii să poată afla mesajul său. Ea lua cuvântul în universități, în fața studenților din psihologie și sociologie, în licee, cluburi civice, în diferite biserici.

De-a lungul anilor, entuziasmul său contagios, prezența sa de spirit, cuvintele sale simple și înțelepte, au avut din ce în ce mai mult efect asupra publicului care învăța să râdă în mod spontan și să pună întrebări chibzuite.

Și în tot acest timp, când cei mai mulți dintre noi se temeau din ce în ce mai mult să iasă pe străzi, ea străbătea zonele „periculoase” din orașe și dormea pe marginea drumului, pe plaje sau în stațiile de autobuz, unde nu dispunea, bineînțeles, de nici un pat. Încetul cu încetul ea și-a făcut prieteni care o invitau le ei și organizau conversațiile sale, uneori cu mai mult de un an înainte.

Pelerin de Pace credea că noi am ajuns la o răscruce în istoria omenirii, „ezitând între un război nuclear și pace, între exterminare și epoca de aur”. Ea se simțea chemată să trezească oamenii din apatia lor, să-i facă să cerceteze și să acționeze în favoarea păcii. Ea îi încuraja mereu să caute în ei înșiși adevărata sursă a păcii și să pună în aplicare principiile pacifiste în relația cu ceilalți.

*

La moartea sa, Pelerin de Pace străbătea țara pentru a șaptea oară. Ea traversase cele cincizeci de state americane, cele zece provincii din Canada și o parte din Mexic. În 1976, ea a mers în Alaska și în Hawaii cu avionul pentru a întâlni copiii pilotului, pentru a face un pelerinaj, pentru a vorbi în biserici și cu presa. În 1979 și 1980 ea a revenit în aceste două state în compania unor persoane care doreau să se familiarizeze cu modul său de viață. Ea prevedea pentru 1984 un nou sejur în Alaska și în Hawaii și pentru anii viitori se gândea să organizeze „vizite inspirate” în mai multe state.

Ea a făcut ceea ce-i plăcea să numească „glorioasa tranziție către o viață mai liberă” la 7 iulie 1981, lângă Knox, în statul Indiana. În timp ce era condusă cu mașina spre locul unde urma să vorbească, ea a murit pe loc într-o ciocnire cu un alt vehicul. A fost un șoc brutal pentru toți prietenii săi. Niciodată nu ne-am imaginat că o puteam pierde atât de repede. „Sunt convins, ne scria un prieten, că bruschetea acestei dispariții, permițându-i să-și continue activitatea până în ultimul moment, era conformă dorințelor sale.”

În ultimul său interviu publicat în presă ea se simțea într-o formă admirabilă. Se gândea chiar să-și mărească itinerariul obișnuit și convorbirile sale erau programate până în 1984. Într-un interviu înregistrat pe 6 iulie pentru postul WXVI din Knox, Ted Hayes remarca: „Păreți o doamnă foarte fericită.” „Sunt într-adevăr o persoană fericită”, răspunse ea. „Cum să nu fi fericit când îl cunoști pe Dumnezeu?”

Mesajele prietenilor ce aflau vestea dispariției sale continuau să vină la oficiul poștal din Cologne, New Jersey, de unde i se reexpediau scrisorile. Sunt scrisori înduioșătoare: „Dragă Pelerin, tocmai am aflat că ați părăsit acest corp fizic... Dacă este o eroare, vă rog să îmi răspundeți.” „Știi că sunteți unită cu Dumnezeu, scria o altă scrisoare, vă văd în Univers...”

Un redactor care îi luase interviu în anii șaizeci și care devenise unul dintre prietenii săi cei mai buni, scria: „... rugăciuni revin neîncetat în inima mea; ele îi spun recunoștința mea pentru învățătura pe care ne-a transmis-o și pentru influența profundă pe care a avut-o asupra vieții mele; ele îi urează „drum bun”...”

Un prieten din Massachussetts scrie: „A fost un mare șoc, e puțin spus; și este o mare pierdere pentru mica noastră planetă! Inima mea e tristă în acest moment căci, cum alte mii de oameni, aveam multă dragoste pentru Pelerin de Pace! În același timp, simt că va fi mereu prezentă printre noi, prin prisma mărețelor sale învățăminte și prin viața sa exemplară...”

Mulți oameni au exprimat speranța de a putea dispune de o carte care să propage mesajul său de pace și de dragoste. Câțiva dintre ei se gândesc să scrie articole și texte importante despre ea. Noi sperăm că această carte le va fi utilă, că va fi o sursă de inspirație și de încurajare pentru cei ce nu au avut șansa de a o întâlni.

Cineva care înțelesese bine sensul misiunii sale scrie: „Semințele păcii au fost răspândite. Toți cei care au fost sensibili mesajului său sunt datori acum de a începe recolta.”

Noi sperăm că mesajul ei va continua să inspire. Împreună cu toți cei care au cunoscut-o și apreciat-o, noi formăm cu voi un mare cerc de iubire...

*Fără ataș cu Tera, liberă ca vântul,
Tu străbați acum universul.*

Cinci dintre numeroșii prieteni ai Pelerinului de Pace,
Santa Fe, New Mexico
31 martie 1982.

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul I

Primii pași

Orice ați crede, am beneficiat de la început de un mediu favorabil. M-am născut săracă, într-o mică fermă la ieșirea unui orașel și sunt recunoscătoare. Copilăria mea a fost fericită. Puteam să mă joc în codru, să înot în râu și să mă dezvolt pe deplin. Aș dori ca toți copiii să aibă suficient de mult spațiu pentru a crește, căci ei sunt după mine asemănători plantelor. Dacă cresc prea aproape unii de alții, ei rămân firavi și plăpânzi, iar dezvoltarea lor este împiedicată. Pentru a crește, avem nevoie de spațiu.

În general, noi începem să ne pregătim pentru viitoarea noastră misiune fără a ști încă în ce va consta. În copilărie, nu știam deloc ce mă aștepta. Totuși, eu mă pregăteam pentru ceva. Mă pregăteam pentru acest pelerinaj adoptând drept regulă de viață: „prioritate lucrurilor importante”. Aceasta m-a determinat să iubesc ordinea și auto-disciplina. A fost o lecție importantă fără de care n-aș fi putut niciodată să fac acest pelerinaj și pe care am continuat să o aplic în viața mea de adultă.

N-am primit nici o educație religioasă (cu atât mai puține lucruri de alungat din mintea mea mai târziu!). La vârsta de doisprezece ani am văzut pentru prima dată interiorul unei biserici, observând prin poarta deschisă supraveghetorii ce curățau catedrala. Și abia la șaisprezece ani am intrat cu adevărat într-o biserică, cu ocazia unei nunți.

În ultimul an de liceu, am început să-l caut pe Dumnezeu; dar toate eforturile mele erau îndreptate spre exterior. Întrebam în jurul meu: „Ce este Dumnezeu?” Eram foarte curioasă și puneam tot felul de întrebări la tot felul de oameni, dar nu obțineam niciodată răspunsuri! Cu toate astea, nu m-am descurajat. Cu ajutorul intelectului nu puteam să-l găesc pe Dumnezeu în exterior și atunci am încercat o altă metodă. Am făcut o lungă plimbare cu câinele meu și m-am gândit profund la acest lucru. Apoi, m-am culcat gândindu-mă încă la problema mea. Iar dimineața, am primit răspunsul, prin intermediul unei mici voci interioare.

Și acest răspuns era de o mare simplitate: noi, toți oamenii, reunim toate elementele universului ce ni se par de neînțeles și unii dintre noi dăm acestui ansamblu numele Dumnezeu. Acesta a servit ca punct de plecare al cercetării mele. Am început mai întâi să privesc un copac: acesta era cu precizie unul din lucrurile acestea. Toate eforturile noastre reunite nu puteau crea acest copac și chiar dacă am reuși să realizăm o imitație, ea nu ar putea crește. Există o energie creatoare care ne depășește. Și apoi, noaptea, priveam dragele mele stele: *iată încă un lucru*. Există o forță vitală care menține planetele în orbită.

Observam toate schimbările care se produceau în univers. În acel moment, era un far pe care marea amenința să-l măture. El a fost transportat în interiorul ținutului și s-a spus că a fost salvat. Dar notând toate aceste schimbări mi-am spus: *iată un alt lucru*. Există în univers ceva ce provoacă schimbări permanente.

Când am primit o confirmare interioară, am știut fără îndoială că am atins cea mai înaltă lumină. Cu intelectul, l-am văzut pe Dumnezeu ca adevăr; pe plan emoțional, Dumnezeu mi-a apărut ca dragoste. L-am cunoscut pe Dumnezeu sub aspectul bunătății. L-am cunoscut pe Dumnezeu sub aspectul duiosiei. Am înțeles că Dumnezeu este o energie Creatoare, o forță motrice, o inteligență universală, un spirit omniprezent, omnipenetrant, care unește ansamblul și animă tot ce există în acest univers. Astfel, Dumnezeu devenea foarte apropiat. Mi-era imposibil să fiu undeva unde să nu fie Dumnezeu. *Sunteți în*

*

În timpul anilor de liceu, lucram într-un mare magazin. Adoram această muncă; mai ales decorarea și aranjarea raioanelor. Mi se permitea să aranjez și vitrinele fiindcă îmi plăcea. Eram mai ieftină decât un decorator, nu-i așa?

Aveam două case de înregistrat în raionul meu. Într-o zi una din ele nu avea moneda necesară; m-am dus atunci să iau bani dintr-o altă casă după ce am activat semnalul „fără vânzare”. Am descoperit atunci că tocmai comiseseam păcatul capital. Le-am auzit pe celelalte vânzătoare murmurând: „a afișat 'fără vânzare!'”. Șeful de raion s-a apropiat de mine. „Urmează-mă!”, mi-a spus. M-a condus la distanță într-un raion închis provizoriu și m-a lăsat acolo. Dar a revenit puțin mai târziu. „De ce ai făcut asta?” spuse el. „Ce rău am făcut? Nu înțeleg”, am răspuns. „Am luat doar mărunt din această casă. N-am furat nimic.” „Ți s-a spus să nu activezi semnalul 'fără vânzare’”, spuse el. „Nu mi s-a spus niciodată așa ceva”, i-am răspuns.

El s-a dus apoi să găsească o supraveghetorie care ar fi trebuit să mă informeze de aceasta. Mi-am putut atunci relua funcția. Dar în urma acestui incident, supraveghetoria nu mă avea la inimă. Simțeam că trebuie să aranjez lucrurile. Trecând prin fața biroului ei am remarcat câteva flori uscate. A doua zi dimineața i-am adus un buchet superb din grădina mea. „Am văzut aceste flori uscate”, i-am spus. „Știu că iubiți florile; acestea sunt din grădina mea.” Ea nu rezistă și la sfârșitul săptămânii ieșeam amândouă de braț din magazin!

Sunt convinsă că descoperirea Regulii de Aur, în istorie, era, deasemeni, o pregătire pentru pelerinaj: „Fă celorlalți ce ai dori să ți se facă”; o găsim exprimată în multe feluri, ceea ce arată că ea face parte din diverse tradiții culturale. Am primit o confirmare interioară a acesteia. Ea a exersat o influență profundă asupra vieții mele. De fapt, unele ramificații ale ei au fost aplicate pelerinajului. Când eram la liceu, aveam o mică deviză: *Dacă vrei să ai prieteni, fii prietenos*. Analizând-o, ne dăm seama că este o prelungire a Regulii de Aur. Este a recunoaște că oamenii reacționează în funcție de influențele la care sunt supuși. Am adoptat-o astăzi sub această formă: *Dacă vrei să obții pacea, fii pașnic*.

Am pus în practică Regula de Aur imediat după sfârșitul studiilor. Mi se dăduse un post pe care îl dorea una din prietenele mele; și clubul comunal m-a ales pentru un post pe care tot ea și-l dorea. Se pare că era tare supărată pe mine. Și începuse să povestească tot felul de lucruri rele despre mine. Era o situație foarte dezagreabilă. Atunci am recurs la Regula de Aur. Am căutat toate lucrurile pozitive pe care i le puteam recunoaște cu adevărat. Am încercat să-i fac servicii. Și după un an (sar peste etapele acestei lungi istorii) am fost invitată ca domnișoară de onoare la nunta ei. Vedeți ce poate aduce puțină practică spirituală!

Îmi este acum clar că mă pregăteam de fapt pentru pelerinaj când a trebuit să fac unele alegeri. De exemplu, la școală, mi s-au oferit într-o zi țigări, dar spre deosebire de prietenele mele am refuzat să fumez. La liceu, mi se ofereau tot felul de băuturi alcoolice pe care, spre deosebire de ceilalți, refuzam să le beau. Și ei erau supărați pe mine că nu îi imitam și nu cedam presiunii lor. „Vedeți”, le-am spus odată, „viața este o serie de alegeri și nimeni nu poate împiedica pe altcineva să facă ce îi place; am dreptul, și eu, să aleg. Și am ales libertatea.”

*

Mai târziu, am făcut de asemenea două descoperiri importante. Mai întâi, am descoperit că este ușor să câștigi bani. Mi s-a spus mereu că banii și averile îmi vor aduce fericirea și liniștea sufletească. De aceea urmam această cale. În al doilea rând, am descoperit că a câștiga bani și a-i cheltui fără noimă era cu totul absurd. Știam că nu existam pentru asta, dar atunci nu știam exact pentru ce exist.

Curând mi-am dat seama că banii și obiectele materiale nu mă vor face fericită și asta m-a făcut să mă orientez spre ceea ce va deveni pregătirea pelerinajului de mai târziu. Vă întrebați probabil cum am putut să fiu interesată cândva de bani și obiecte; dar, vedeți, este un lucru care ni se inculcă și este foarte greu să nu cădem în plasă.

Am avut șansa de a nu mă înșela de două ori, ca marea parte a oamenilor. Pe de-o parte, mi se spunea că trebuie să fiu bună, afectuoasă și să nu fac niciodată rău altora. Pe de altă parte, mi se spunea că în vreme de război este onorabil să mutilezi și să ucizi oameni dacă ți se cere. Asta aduce chiar medalii. Dar în

această capcană nu m-am lăsat prinsă. N-am putut admite niciodată că în unele circumstanțe era just să facem rău altora. Totuși, în ce privește banii, m-am lăsat prinsă ceva vreme.

Mi se spunea să fiu generoasă și dezinteresată, dar în același timp mi se arăta că pentru a reuși în viață, trebuie să pun mâna pe un maximum de lucruri. Aceste filosofii contradictorii, moștenite din mediul meu familial, m-au înșelat un timp. Dar în final am reușit să resping această formă de educație.

Capitolul II

Dezvoltarea spirituală: etapele mele spre pacea interioară

În fața imaginii unei lumi atât de sărace, mă simțeam din ce în ce mai jenată de a poseda atâtea lucruri în timp ce semenii mei n-aveau ce mânca. Trebuia să găsesc o altă soluție. În disperare de cauză și mânată de o nevoie profundă de a da un sens vieții mele, am plecat o noapte întregă în pădure. A fost o cotitură decisivă. Am ieșit într-un luminiș scaldat de lumina lunii și am început să mă rog.

Simțeam o dorință fără limită de a-mi consacra viața, de a o oferi spre ajutorul celorlalți. „*Te rog, folosește-mă!*” îi spuneam lui Dumnezeu. Și o mare pace mă învălui. După cum vedeți, aceasta este o transformare ireversibilă. După aceasta este imposibil să mai revenim la o viață total egoistă.

Astfel am abordat cea de-a doua fază a vieții mele. Am început să trăiesc pentru a *dăru*i, și nu pentru a lua, tot ce puteam, și o lume nouă, minunată mi s-a deschis. Viața mea a început să capete un sens. Am constatat cu bucurie că sănătatea mea devenea înfloritoare. De atunci n-am mai avut nici cea mai mică durere, răceală sau migrenă (majoritatea bolilor sunt de origine psihologică). Începând din acest moment am știut că viața mea va fi consacrată păcii, *sub toate formele*: păcii între națiuni, păcii între grupuri, păcii între indivizi și celei extrem de importante păci interioare. Totuși, *voința* de a-și consacra întreaga viață unui ideal și *a-l pune în practică* sunt două lucruri foarte diferite; în cazul meu, au trecut cincisprezece ani între cele două faze, cincisprezece ani de pregătire și de introspecție.

*

De la primii mei pași pe calea spirituală am făcut cunoștință cu ceea ce psihologii numesc *ego* și *conștiință*, și ceea ce numesc *eul inferior* și *eul superior* sau altfel spus natura egocentrică și natura teocentrică sau divină. Se pare că avem două persoane, două naturi, două voințe cu puncte de vedere opuse.

„Eul” inferior se situează pe planul bunăstării fizice; „eul” superior se preocupă de binele psihic și spiritual. „Eul” inferior se consideră centrul universului; „eul” superior se consideră o celulă din corpul omenirii. Cel ce este guvernat de „eul” inferior este egoist și materialist; dar cel ce urmează sfaturile „eului” superior vede lucrurile în mod realist și descoperă armonia în sine și în ceilalți.

Corpul, mintea și emoțiile sunt instrumente ce pot fi utilizate de natura egocentrică sau de natura teocentrică. Natura egocentrică utilizează aceste instrumente fără a le putea controla în totalitate, ceea ce provoacă conflicte permanente. Doar natura superioară, teocentrică, le poate domina în totalitate.

Când aceasta din urmă preia comanda, atunci obținem pacea interioară. Înainte ca acest lucru să se realizeze, putem exercisa un control parțial cu ajutorul disciplinei. Poate fi o disciplină impusă din exterior, printr-un antrenament precoce, și integrată în subconștientul naturii egocentrice. Poate fi, deasemeni, o disciplină voluntară, o auto-disciplină. Dacă faceți anumite lucruri fără voie, sau știind că nu ați trebui să le faceți, atunci vă lipsește disciplina. Vă recomand dezvoltarea spirituală și pentru început auto-disciplina.

În cursul dezvoltării spirituale lupta interioară este mai mult sau mai puțin violentă. A mea nu a fost prea grea. Natura egocentrică este un adversar formidabil care se bate ca un diavol pentru a-și conserva identitatea. Se apără cu multă dibăcie și nu trebuie subestimată. Cunoaște punctele slabe ale armurii și

încearcă mereu să vă atace pe neașteptate. În timpul acestor atacuri, adoptați o atitudine modestă și nu vă încredeți în nimeni; lăsați-vă ghidați numai de mica voce interioară a „eului” superior.

Părinții bisericii au dat „eului” superior, acestei forțe supreme ce ne poate dirija, multe și minunate denumiri, ca de exemplu *Lumina interioară* sau *Hristos interior*. Când Isus spunea: „Împărăția Cerurilor este în voi”, el vorbea de „eul” superior. Isus era numit Hristos pentru că viața sa era condusă de această putere superioară.

*

Când vorbesc de etapele mele spre pacea interioară, eu le situez într-un anumit cadru, dar numărul lor nu este fixat; el poate fi mărit sau micșorat, desigur. Este doar o manieră simplă de a prezenta lucrurile și, desigur, aceste etape nu se derulează într-o ordine imuabilă: aceeași etapă poate fi prima pentru o persoană și ultima pentru altcineva. Începeți cu cele care vi se par cele mai ușoare. Pe măsură ce veți avansa, fiecare pas vi se va părea mai ușor. În acest domeniu putem cu adevărat să schimbăm impresii. Se poate ca printre dumneavoastră nimeni să nu se simtă chemat să facă un pelerinaj, și eu nu încerc să vă încurajez să-l faceți. Dar în ceea ce privește posibilitatea unei vieți armonioase, avem multe lucruri de împărtășit. Și sunt aproape sigură că auzind unele etape spre pacea interioară vă veți da seama că le-ați străbătut deja.

Etapa pregătitoare

Aș vrea să menționez câteva pregătiri la care a trebuit să mă supun. Prima este o atitudine justă în fața vieții. Acesta înseamnă: nu mai fugiți de realitate, nu mai trăiți superficial! Milioane de oameni fac acest lucru și asta nu îi duce nicăieri. Fiți gata să înfrunțați viața, să penetrați sub suprafața ei, acolo unde se află faptele și realitățile vieții.

Trebuie să aveți o atitudine pozitivă în fața problemelor cu care vă confrunțați. Dacă ați putea vedea situația în totalitate, dacă ați putea cunoaște toată istoria sa, ați înțelege că fiecare problemă pe care o aveți are un sens foarte precis, că ea contribuie direct la creșterea interioară. Când veți înțelege aceasta, atunci veți înțelege pe deplin că problemele sunt de fapt șanse care vi se oferă. Fără ele, v-ați lăsa pradă ușurătății. Doar aducând problemelor noastre soluții conforme celei mai înalte lumini pe care o avem vom progresa pe plan interior. Iar problemele colective trebuie rezolvate colectiv. Pacea interioară nu se obține refuzând de a participa la soluționarea problemelor colective, ca de exemplu dezarmarea sau pacea mondială. De aceea, să fim gata să cugetăm împreună la aceste probleme, să discutăm și să elaborăm soluții.

*

A doua pregătire este *a armoniza viața cu legile ce guvernează universul*. Odată cu universul și ființele au fost create și legile ce le guvernează. Aplicare la nivel fizic și psihologic, aceste legi determină comportamentul uman. În măsura în care le vom înțelege și le vom respecta vom putea trăi în armonie. Dacă nu le respectăm, vom avea probleme. Noi suntem propriii noștri dușmani. Dacă nu trăim în armonie din cauza ignoranței noastre, noi suferim în consecință; dar dacă știm și totuși nu le respectăm, atunci suferim și mai mult. Această suferință ne va incita să revenim pe drumul bun.

Am văzut că există legi prost înțelese și foarte rar puse în practică, și pe care trebuie să le respectăm dacă vrem să cunoaștem pacea interioară și exterioară. Iată un exemplu: răul nu poate fi biruit decât de bine; doar mijloacele bune, pozitive pot să aibă un rezultat fericit; cei ce se comportă rău își dăunează spiritual. Aceste legi sunt valabile pentru toți oamenii și trebuie respectate dacă vrem ca armonia interioară să triumfe.

Am realizat atunci o experiență interesantă: a trăi toate lucrurile bune în care credeam. N-am încercat să le fac pe toate deodată. Am început prin a nu mai face ceea ce știam că este negativ. Încetam imediat: este metoda cea mai ușoară. Abandonarea progresivă este lungă și dificilă. Apoi am început să fac lucrurile pozitive pe care nu le făceam până atunci. Aceasta ia timp pentru a reuși să aplicăm toate lucrurile în care credem, dar este posibil, bineînțeles. În prezent, când cred în ceva, îl pun în practică. Altfel ar fi inutil! Și trăind conform *celeii mai înalte lumini* pe care o posedam, mi-am dat seama că *mai multă lumină* căpătam și eram deschisă pentru a primi mai multă lumină.

*

A treia pregătire este specifică fiecărei ființe umane; fiecare dintre noi are *un loc special în organizarea Vieții*. Nu există două persoane care să aibă exact același rol de jucat în Planul divin. Toți cei care vor să facă demersul de a asculta vor primi directive interioare, grație cărora se vor simți în mod natural atrași spre un rol specific în ordinea lucrurilor.

Noi putem cunoaște legile lui Dumnezeu din interior, dar și din exterior. *Directivele* lui Dumnezeu pot fi cunoscute *numai din interior*. Noi trebuie să ne deschidem lor. Dumnezeu nu ne va cere niciodată să înfrângem legile divine și deci dacă primim un astfel de ordin putem fi siguri că el nu vine de la Dumnezeu. Nu depinde decât de noi să trăim permanent în armonie cu legea divină, care e aceeași pentru toți. Numai în măsura în care noi rămânem în armonie cu ea vom trăi evenimente care ne sunt favorabile. Când venim pe lume, rolul nostru în planul divin e deja fixat. Ne rămâne numai să luăm cunoștință și să-l îndeplinim. Dacă nu știți încă ce rol aveți, vă propun să încercați să-l descoperiți în reculegere. Când mergeam în liniște, atentă, în mijlocul frumuseților naturii, eu primeam inspirații minunate.

Veți începe să jucați rolul pe care îl aveți în organizarea vieții când veți realiza toate lucrurile pozitive care vă interesează, chiar dacă nu sunt la început decât mărunțișuri. Dați-le prioritate asupra tuturor lucrurilor superficiale care încarcă în general viața oamenilor.

În fiecare dimineață mă gândeam la Dumnezeu și la ce puteam face în acea zi pentru a fi de folos copiilor Domnului. Încercam să văd dacă puteam fi utilă într-un fel sau altul în toate situațiile pe care le trăiam. Făceam zilnic un maximum de lucruri bune, neuitând niciodată importanța unui cuvânt amabil și a unui surâs plăcut. Dacă eram pusă în fața unei sarcini aparent peste puterile mele, mă rugam. Rugăciunea justă cheamă acțiunea justă.

Îi ajutam pe ceilalți cu un entuziasm debordant și mi s-ar putea obiecta că rezolvând toate aceste probleme în locul lor îi privam de atâtea ocazii de a crește spiritual. Mi-am dat curând seama că trebuia să le las celorlalți ocazia de a face lucruri bune și de a recolta roadele.

La început îi ajutam pe oameni la lucruri simple: cumpărături, grădinărit, lectură. Vizitam bătrâni și convalescenți și-i ajutam să treacă peste micile greutăți. Lucram cu adolescenți cu probleme, cazuri psihologice, handicapați fizici și mintali. Eram total dezinteresată și munca mea avea aproape întotdeauna un efect pozitiv. Foloseam ceea ce se poate numi terapia spirituală: căutam toate lucrurile bune pe care aceste persoane vroiau să le realizeze și îi ajutam să le facă. Unii se atașau prea mult de mine și trebuia apoi să rup acest atașament.

Lipsa mea de experiență era aproape mereu compensată de dragostea pe care o aveam pentru ceilalți. Când iubirea vă umple viața, toate limitările dispar. Remediul de care are nevoie lumea asta bolnavă este iubirea.

Timp de mai bine de zece ani am lucrat benevol pentru unele asociații: *The American Friends Service Committee*, *the Women's International League for Peace and Freedom* și *Fellowship of Reconciliation*.

Există oameni care știu și nu acționează. Este regretabil. În această epocă materialistă, reușita se măsoară în dolari și în obiecte posedate, ceea ce este un criteriu absurd. Nu în asta veți găsi fericirea și pacea interioară. Dacă *știți* și totuși rămâneți *inactivi*, veți fi foarte nefericiți.

*

Există și o a patra pregătire. Este *simplificarea vieții*, care conduce la armonia interioară și exterioară, la armonia fizică și psihologică. Pentru mine, aceasta s-a făcut cu ușurință. Imediat ce mi-am consacrat viața

pentru a servi, am constatat că nu mai puteam primi *mai mult* decât ce îmi era necesar, când alții în lume aveau *mai puțin* decât ce le era necesar. Acesta m-a incitat să-mi reduc nivelul de viață la *strictul minim*. Credeam că va fi dificil. Credeam că acesta va provoca numeroase lipsuri și privațiuni, dar mă înșelam. În loc să mă simt frustrată, aveam o impresie minunată de pace și bucurie, deasemenea convingerea că posesiile inutile sunt poveri suplimentare.

În timpul acestei perioade, am reușit să trăiesc cu zece dolari pe săptămână. Îmi împărțeam bugetul în două: într-o parte cheltuielile de mâncare și diverse (\$6.50), în cealaltă cheltuielile legate de locuință (\$3.50). Nu pretind că toată lumea are aceleași nevoi. Ale dumneavoastră sunt poate mai mari decât ale mele. Dacă aveți o familie, de exemplu, aveți nevoie de un cămin stabil pentru copii. Ceea ce vreau să spun este că tot ce depășește nevoile noastre reale – nevoi care nu sunt toate de natură materială – devine o povară. Când posedăm un bun, trebuie să-i asigurăm protecția!

Un mod de viață simplu procură o mare libertate și atunci când am realizat acest lucru s-a produs armonia între viața interioară și viața exterioară. Sunt multe de spus despre această armonie, nu numai la nivel individual ci și la nivelul societății. Ne-am îndepărtat atât de mult de armonie, ne-am înfundat atât de adânc în materialism că o descoperire ca energia nucleară ne servește la fabricarea bombelor și la uciderea oamenilor! Sănătatea noastră interioară este atât de deficientă în raport cu sănătatea exterioară. Cercetările viitorului vor fi îndreptate spre domeniul *interior*, spiritual, pentru ca să putem să restabilim echilibrul între cele două și să folosim cu înțelepciune sănătatea exterioară pe care o avem deja.

Etapele purificării

Apoi am înțeles că mi se cereau anumite purificări. Prima este extrem de simplă: este purificarea corpului, ceea care se referă la obiceiurile fizice. Nu urmam nici un fel de regim și azi mă înfior când mă gândesc ce deversam în acest templu al spiritului. Când eram foarte tânără, nu-mi păsa de templul fizic. A început să mă preocupe abia cinci ani după ce am simțit dorința de a-mi consacra viața serviciului. Cinci ani! Acum nu mă hrănesc decât cu fructe, nuci, legume, cereale complete (de preferință din culturi biologice); din când în când manânc lapte și brânză. Cu acest regim efectuez pelerinajul.

Într-o vreme, nu mă puteam lipsi de cafeină. Primul lucru pe care îl făceam dimineța la scolare era să beau o ceașcă de cafea. Într-o dimineță, mi-am spus privind cana pe care o golisem: „De asta depinzi pentru a fi în formă dimineța! Nu vreau să fiu sclava cafeinei. Începând de acum s-a terminat!” Și mi-am respectat acest angajament: de atunci, n-am mai atins niciodată cafeaua. Mi-a lipsit un timp, dar sunt mai tare decât o cană de cafea!

Mi-am dat seama că nu respectam regula mea de viață: *nu voi cere nimănui să facă în locul meu lucruri pe care nu vreau să le fac*. Nu aș ucide nici cea mai mică creatură, nici chiar un pui sau un pește; astfel, am încetat să mănânc carne.

De ani de zile nu mai mănânc carne, pește sau pui. De atunci am aflat că este nesănătos, dar înainte nu făceam decât să manifest dragoste pentru toate creaturile, nu numai pentru oameni. Și am încetat să le fac rău, am încetat să le mănânc.

Nu știam atunci că consumul de carne animală este nefast pentru spirit. Știam doar că era un lucru imposibil pentru mine, contrar uneia din regulile mele de viață. Apoi am aflat de la un doctor că consumul de carne depune în corp toxine: și asta ar fi fost de ajuns pentru a mă face să devin vegetariană. Cred în practica preventivă, corpul fiind templul spiritului.

Apoi am aflat de la un profesor universitar, care a scris o carte despre acest subiect, că pentru a crește animalele pe care noi le măncăm trebuie utilizat mult mai mult pământ decât pentru a cultiva fructe, legume sau cereale. Cum doresc ca maximum de copii ai lui Dumnezeu să se poată hrăni, acesta a fost deasemenea un bun motiv de a deveni vegetariană.

Supărător este însă faptul că nu am învățat încă *să nu ne mai ucidem între noi*. Aceasta este lecția noastră în prezent: să încetăm să ne mai ucidem între noi. A învăța să împărțim, să nu ne ucidem semenii. A învăța să nu ucidem animalele este următoarea lecție; în așteptare, cei dintre voi care se simt pregătiți trebuie să trăiască conform celei mai înalte lumini.

Când am înțeles că făina albă și zahărul alb sunt nocive sănătății, am încetat să le consum. Când am înțeles că mâncărurile foarte picante sunt nefaste, le-am eliminat. Când am înțeles că alimentele

industriale conțin substanțe toxice, le-am eliminat. Chiar și apa de la robinet este deseori un cocktail chimic. Recomand în locul ei apa minerală sau apa distilată. Cunosc destule lucruri despre alimentație pentru a mă hrăni corect și am o sănătate excelentă. Îmi place ce mănânc, dar mănânc pentru a trăi: nu trăiesc pentru a mânca, precum unii oameni, și știu când să mă opresc. Nu sunt sclava mâncării.

O alimentație proastă, oricât de abundentă ar fi, nu ne poate acoperi necesitățile, și poate chiar provoca malnutriție pe termen lung. Adoptați un regim sănătos, alimente sănătoase. Mâncați încet și mestecați bine alimentele cum fac și eu. Apoi, găsiți activități suficiente de utile și interesante pentru ca mâncarea să nu mai ocupe decât un loc marginal în viața și mintea voastră.

În ceea ce privește alimentația și somnul, eu mă inspir din natură. În fiecare zi fac provizii de aer curat și de soare; stau cât mai mult în contact cu natura. Mă forțez să trăiesc cât mai mult în exterior și să fac corp cu peisajul. Este important să ne odihnim și să facem mișcare. Nu sunt o persoană care se lipsește sistematic de somn. Fac tot posibilul să mă culc la crepuscul și să dorm opt ore pe noapte. Exercițiile mele sunt mersul și mișcarea brațelor: este o gimnastică completă. Am putea crede că purificarea fizică este primul lucru la care toată lumea acceptă să se supună, dar experiența mi-a arătat că nu este cazul, fiindcă ea implică faptul de a renunța la unele obiceiuri proaste; și nu este nimic de care să ne legăm mai mult.

*

Vine apoi purificarea mintală. Dacă ați ști ce putere au gândurile voastre, nu ați mai îndrăzni niciodată să aveți gânduri negative. Orientate pozitiv, ele pot avea o mare influență în favoarea binelui; orientate negativ, ele pot să ne îmbolnăvească fizic. Nu mănânc alimente denaturate și nu mă hrănesc cu gânduri denaturate! Acestea din urmă, vă asigur, pot să vă distrugă mai rapid decât alimentele denaturate. Trebuie să fim mereu prudenți față de acest tip de gânduri.

Vă voi povesti cazul unui bărbat căruia gândurile negative i-au făcut mult rău. Avea șaiszeci și cinci de ani atunci și avea simptomele unei boli aparent cronice. Vorbind cu el, mi-am dat seama că era în el o amărăciune, fără a-i putea determina cauza. Părea că se-nțelege bine cu soția sa, cu copiii săi mari și cu anturajul său. Am reușit până la urmă să găsesc cauza acestei amărăciuni: el era încă supărat pe tatăl său, decedat de multă vreme, fiindcă acesta nu-i putuse da aceeași educație ca fratelui său. Pe vremea când el, care era fratele cel mare, ar fi trebuit să-și facă studiile, tatăl său nu avea posibilitatea să le plătească. Familia sa era foarte săracă pe atunci. S-au născut mai multe surori după el, dintre care trei, cred, nu au putut face studii. Mai târziu, tatăl a avut destui bani pentru a plăti studiile fratelui cel mai tânăr. Acest om nu reproșa nimic fratelui său, se gândea doar că ar fi trebuit să aibă aceeași educație ca și el. Era o persoană foarte intelectuală cu care am avut o lungă conversație. Când a înțeles, pe plan intelectual, că tatăl său făcuse tot ce putuse pentru fiii săi, a reușit să se elibereze de acest resentiment și pseudo-boala sa cronică a dispărut progresiv.

Dacă nutriți cel mai mic sentiment negativ sau cel mai mic gând negativ despre o persoană, trebuie să vă debarasați cât mai repede de el, căci suferiți singur de efectele sale negative. Nu e suficient să faceți și să pronunțați cuvinte bune: pentru ca viața voastră să devină armonioasă, trebuie deasemenea să *nutriți gânduri bune*.

*

În timpul acestei perioade de pregătire, nu mă identificam încă total adevăratei mele identități, eram încă în faza de învățare. Eram foarte tolerantă cu ceilalți, asta nu-mi puneam nici o problemă, dar nu eram deloc tolerantă cu mine însumi. Dacă făceam ceva care nu corespundea criteriilor celor mai înalte, îmi spuneam: „știu bine că nu trebuia să acționezi astfel”. Într-o zi, când mă pieptănam în oglindă, mi-am spus privindu-mă: „Pretențioasă! Cine ești tu pentru a ierta celorlalți ignoranța? Tu nu ești mai presus de ei.”

Trebuie să învățăm să ne iertăm nouă înșine așa cum iertăm celorlalți, și apoi să facem pasul următor: să folosim, pentru a ne ameliora, energia cheltuită acuzându-ne. După aceasta, am început cu adevărat să progrez, fiindcă de fapt nu putem schimba decât o singură persoană: noi înșine. Apoi devine posibil de a transmite celorlalți dorința de a se schimba.

Mi-a luat ceva timp pentru a-mi pune ideile în aplicare. Dar când am reușit, asta a însemnat începutul unei progrese care continuă și în prezent. Conformându-mă celei mai înalte lumini pe care o posedam, am primit și mai multă lumină.

*

Vine apoi a treia purificare, *cea a dorințelor*. Ce vă doriți? Lucruri superficiale, plăcerea de a avea haine noi, mobile noi, o mașină nouă? Fiindcă sunteți aici pentru a trăi în armonie cu legile care guvernează comportamentul uman și pentru a juca rolul vostru special în ordinea lucrurilor, toate dorințele ar trebui să fie orientate exclusiv în acest sens. Este foarte important de a reduce propriile dorințe până a ajunge să nu mai dorim altceva decât a face voia lui Dumnezeu. Putem reuși să nu mai avem decât o singură dorință: *a cunoaște și a juca rolul său propriu în marea schemă a Vieții*. Gândiți-vă bine: există oare altceva mai important de dorit?

*

Există o ultimă purificare: *cea a motivațiilor*. Ce vă împinge să faceți ceea ce faceți? Dacă este doar pofta, interesul personal sau dorința de glorie, atunci vă spun: *nu faceți acest lucru*. Nu faceți nimic din aceste motive. Dar nu este ușor, căci în general motivațiile noastre nu sunt niciodată pure. N-am văzut pe nimeni care să aibă doar motivații totalmente rele. Există poate astfel de persoane, dar eu n-am întâlnit personal. La cei pe care-i întâlnesc văd mereu un amestec inextricabil de motivații bune și proaste. De exemplu, am întâlnit un om de afaceri care recunoștea că motivațiile sale nu erau dintre cele mai înalte, dar că ele aveau și elemente bune: a subveni nevoilor familiei sale, a fi de folos comunității... tot felul de motivații! Am vorbit unor grupuri care studiau învățăturile cele mai înalte; aceste persoane se întrebau uneori de ce nu se producea nici o schimbare în viața lor. Ceea ce vor ei este să obțină pacea interioară pentru propria lor satisfacție, ceea ce este desigur o motivație egoistă. Ea nu se obține în acest fel. Pentru a obține pacea interioară trebuie să fim dezinteresați. Să servim, desigur: să servim! Să dăruim și nu să luăm. Trebuie ca motivațiile voastre să fie pure pentru ca eforturile voastre să aibă un efect benefic. Secretul vieții este că trebuie să servim.

Am cunoscut un bun arhitect. Era evident meseria pentru care era făcut, dar o practica având o proastă motivație. Obiectivul său era să câștige cât mai mulți bani și să aibă o situație materială mai bună decât cea a vecinilor lui. Muncea atât de mult încât se îmbolnăvi, puțin timp după ce am făcut cunoștință. Am reușit să-l conving să facă mici lucruri benevole. I-am vorbit despre bucuria pe care o simțim când ne servim aproapele și știam că odată ce va gusta din această bucurie el nu se va mai putea întoarce la o viață complet egocentrică. Am corespondat apoi ceva vreme. După câțiva ani, când l-am revăzut, abia l-am recunoscut. Se schimbase atât de mult! Dar era tot arhitect. Desena planurile unei case: „Vedeți”, îmi spuse el, „am conceput această casă în funcție de bugetul lor, și apoi voi face tot posibilul pentru ca ea să se integreze bine pe terenul lor; trebuie să iasă frumos...”. El voia să se consacre pe deplin serviciului clienților săi. Era de nerecunoscut, strălucitor. Soția sa mi-a spus că afacerile sale prosperau și că lumea venea de departe pentru a face apel la serviciile sale.

Am cunoscut câteva persoane care au trebuit să-și schimbe meseria pentru a-și schimba viața, dar am cunoscut și mai multe care au trebuit doar să-și schimbe motivația și să adopte un spirit de serviciu.

Renunțările

Acestea sunt ultima parte a programului. Prima renunțare permite obținerea păcii interioare, căci este renunțarea la voința personală.

Putem încerca să supunem „eul inferior” abținându-ne de a-l lăsa pradă proastelor înclinații; asta nu înseamnă să le reprimăm, ci să le transformăm, pentru ca „eul superior” să se poată impune. Când vrem să facem sau să spunem ceva rău, este mereu posibil să ne gândim imediat la ceva bun. Acest reviriment voluntar ne permite atunci să utilizăm aceeași energie pentru a spune sau a face ceva pozitiv. Și aceasta funcționează!

*

A doua renunțare se referă la *sentimentul de separație*. Avem la început impresia de a fi complet izolat(ă), raportând totul la sine însuși, ca și cum am fi centrul universului. Chiar dacă mintal știm că nu este așa, noi continuăm să ne simțim astfel. În realitate, noi suntem cu toții celulele corpului omenirii. Noi nu suntem separați de semenii noștri. Facem parte dintr-un TOT. Doar din această perspectivă putem înțelege ce înseamnă a-și iubi aproapele ca pe sine însuși. La acest nivel, nu mai există decât un singur mod de a lucra: pentru binele general. Atâta timp cât servim doar micul „eu” egoist, noi nu suntem decât o celulă care se opune tuturor celorlalte celule și suntem foarte departe de armonie. Dar deîndată ce noi începem să lucrăm pentru binele general, noi intrăm în armonie cu toți semenii noștri. Și astfel viața devine simplă și armonioasă.

*

Vine apoi și a treia renunțare: *renunțarea la toate atașamentele*. Nimeni nu este cu adevărat liber dacă este încă atașat unor lucruri materiale, unor locuri, sau unor persoane. Lucrurile materiale trebuie să ocupe locul pe care îl au : ele sunt utile. Nu e nici un rău ca ele să fie utilizate, pentru asta există. Dar când ele au încetat de a fi utile, trebuie să fim gata să le abandonăm sau să le dăm cuiva care are nevoie de ele.

Orice lucru la care nu puteți renunța odată ce a încetat de a vă fi util vă posedă, și în această epocă materialistă mulți dintre noi sunt posedați de posesiunile lor. Noi nu suntem liberi.

M-am considerat eliberată cu mult timp ca aceasta să devină la modă. Mai întâi de toate, m-am eliberat de obiceiurile mele debilitante; apoi am continuat, eliberându-mă de gândurile violente, agresive. M-am debarasat deasemenea de tot ce nu-mi era indispensabil. Iată ce mi se pare mie adevărata eliberare.

Există deasemenea un alt fel de posesiune. *Nu putem poseda o altă persoană*, chiar dacă ea ne este intimă. Nici un soț nu aparține soției sale; nici o soție nu aparține soțului ei; nici un copil nu aparține părinților săi. A crede că cineva ne aparține ne face să-i dirijăm viața, ceea ce provoacă situații foarte penibile. Trebuie să înțelegem că ceilalți nu ne aparțin, că ei au propriul lor drum; vom înceta atunci să le dictăm conduita și vom descoperi că putem trăi împreună cu ei în totală armonie. Tot ce încercați să faceți prizonier vă face deasemeni prizonier; dacă vreți libertate, atunci trebuie să acordați libertate.

Asociațiile formate în cursul acestei vieți nu trebuie neapărat să dureze toată viața. Despărțirea este un lucru foarte răspândit, și dacă ea se face în mod *amical*, atunci nu provoacă nici o rană spirituală și poate chiar contribui la progresul spiritual.

Trebuie să știm să apreciem locurile unde trăim, dar trebuie să învățăm să le părăsim fără regrete dacă suntem chemați în altă parte. În cursul dezvoltării noastre spirituale, deseori ni se cere să ne dezrădăcinăm și să punem capăt unor capitole ale vieții, până atunci când nu mai avem nici un atașament material și până putem să-i iubim pe ceilalți oameni cu detașare.

*

În fine, trebuie să *renunțăm la toate sentimentele negative*. Nu voi menționa decât *îngrijorarea*, neliniștea sufletească pe care chiar și persoanele cele mai simpatice continuă să o simtă. Neliniștea și preocuparea sunt două lucruri complet diferite. O situație preocupantă ne incită să facem tot ce putem. Neliniștea nu este decât o rumegare a unei situații ce nu poate fi schimbată.

O ultimă remarcă asupra sentimentelor negative, care mie mi-a fost foarte utilă la o anumită perioadă și care a fost deasemenea profitabilă altor persoane. Nimeni și nimic din exterior nu-mi poate face rău pe plan interior, psihologic. Mi-am dat seama că singurul lucru care-mi poate face rău pe plan psihologic sunt *acțiunile* mele negative (pe care le pot stăpâni), proastele mele *reacții* (pe care le pot stăpâni, chiar dacă nu este ușor), sau *inacțiunea* mea în unele circumstanțe care cer acțiune, cum este situația mondială actuală.

Când am realizat aceste lucruri, ce liberă m-am simțit! Și am încetat imediat să-mi fac rău. În prezent, persoana care ar vrea să-mi facă rău n-ar declanșa în mine decât o imensă compasiune; aș plânge sincer persoana nearmonioasă, persoana bolnavă, capabilă să comită asemenea josnicii. Ceea ce este sigur e faptul că voi evita să-mi dăunez printr-o reacție proastă de amărăciune sau de furie. Nu depinde decât de

noi să fim sau nu răniți psihic și dacă vreți puteți înceta în orice clipă de a vă face rău.

*

Acestea sunt etapele păcii interioare despre care doream să vă vorbesc. Nu e nimic nou în ele. Este un adevăr universal. N-am făcut decât să vi le împărtășesc cu cuvintele mele, așa cum le-am trăit. Legile care guvernează acest univers ne sunt favorabile atunci când le respectăm; iar tot ce li se opune nu va dura, căci conține deja germele propriei autodistrugerii. Ne este mereu cu puțință să le respectăm, grație a tot ce este bun în noi. Noi avem propriul nostru liber arbitru, astfel încât a respecta și a descoperi astfel armonia în noi și în lume *nu depinde decât de noi*.

În timpul acestei perioade de dezvoltare spirituală, eu doream să cunosc și să îndeplinesc voința lui Dumnezeu. Nu este ușor să creștem spiritual, dar efortul merită osteneala. Asta ia timp, ca orice fază de creștere. Trebuie să ne bucurăm de toate micile progrese obținute și să nu fim nerăbdători, căci nerăbdarea frânează creșterea.

Calea renunțării progresive la tot ce se opune progresului este o cale dificilă, căci adevărata recompensă nu vine decât după o renunțare totală. Calea renunțării rapide este o cale ușoară, căci ea dă roade imediate. Și când Dumnezeu vă umple viața, el binecuvântează tot ce faceți.

Pentru mine, a însemnat să fug de iluzie pentru a pătrunde în bogăția realității. În ochii lumii, aceasta poate părea un mare sacrificiu. Am abandonat posesii stânjenitoare, am încetat să-mi pierd timpul în mod inutil, am încetat să fac lucruri pe care n-ar fi trebuit să le fac și să nu fac ceea ce trebuia. Dar aveam impresia de a câștiga enorm, între altele fericire și sănătate, aceste inestimabile comori.

Pacea interioară

Am trăit multe susuri și josuri în cursul acestei perioade de dezvoltare spirituală. Apoi, în focul luptei, s-a produs o minunată experiență, o primă trăire a păcii interioare.

Într-o dimineață, în timp ce mă plimbam, m-am simțit deodată înălțându-mă foarte sus, la un nivel pe care nu l-am mai întâlnit niciodată. Eram *în afară de spațiu și de timp*, eram în stare de *imponderabilitate*. Părea că picioarele mele nu mai atingeau pământul. Nu era nimeni în jurul meu, nici măcar un animal, dar fiecare floare, fiecare boschet, fiecare copac părea învăluit de o lumină, un halo. Era o lumină în jurul fiecărui lucru și o sclipire aurită dansa în atmosferă. Această experiență poartă uneori numele de 'iluminare'.

Însă aceste fenomene aveau o importanță secundară. Ce era important este conștientizarea unității întregii creații. Nu numai cu oamenii – știam deja aceasta – dar unicitatea întregii creații. Eram în comuniune cu tot ce mișcă și crește pe pământ; cu aerul, cu apa, cu pământul întreg. Și, ceea ce este și mai fantastic, *cu ceea ce impregnează toate lucrurile, ceea ce reunește și animă toate lucrurile*. Eram în comuniune cu Dumnezeu.

De atunci, nu m-am mai simțit niciodată separată. Puteam să urc oricând pe acest vârful minunat și să rămân acolo din ce în ce mai mult timp, abandonându-l rareori.

*

Și tot atunci am avut inspirația de a face acest pelerinaj. Eram așezată în vârful unei coline, care domina câmpia din Noua Anglie. Cu o zi înainte, ieșisem din armonie și seara i-am împărtășit lui Dumnezeu această remarcă interioară: „Am impresia că dacă aș putea rămâne mereu în armonie aș putea fi și mai utilă; căci de fiecare dată când părăsesc starea de armonie, acest lucru mă perturbă.”

La sculare, dimineața devreme, m-am regăsit pe vârful unui munte spiritual, cu o minunată senzație. Am știut că nu mai trebuia să cobor, că pentru mine lupta era încheiată, că am reușit să-mi dăruiesc viața și să găsesc pacea interioară. Este vorba de o stare ireversibilă. Este imposibil apoi de a replonja în luptele interioare. Lupta este încheiată fiindcă *vreau* să fac ce este bun, nu mai este nevoie de nici o constrângere. Am ieșit un timp singură cu Dumnezeu. O idee mi-a traversat dintr-o dată mintea: m-am simțit foarte atrasă de pelerinaj, de această manieră specială de a transmite o experiență de pace. M-am văzut, din

interior, umblând, îmbrăcată în ținuta caracteristică a misiunii mele... Am văzut mintal o hartă a Statelor Unite, pe care figurau marile orașe; ai fi zis că cineva, cu un creion colorat, a tras o linie în zig-zag de-a lungul țării, dintr-o parte în alta, de la Los Angeles la New York. Știam ce-mi rămâne de făcut. Era viziunea începutului primului meu pelerinaj, cel din 1953!

Intram într-un nou și minunat univers. Acum viața mea căpăta un sens.

*

Nu eram însă la capătul drumului. În această cea de-a treia fază a vieții mele, un mare progres s-a realizat. Era ca și cum imaginea centrală a vieții mele este de acum completă, clară și imuabilă, în timp ce în jurul ei se adaugă noi elemente. Este mereu o frontieră care dă înapoi, dar este o progresie armonioasă. M-am simțit mereu înconjurată de tot ce este bun, de dragoste, de pace, de bucurie. Am sentimentul de a fi protejată și de a poseda o forță de nestrămutat care îmi permite să fac față oricărei situații.

Chiar dacă în ochii lumii părem să traversăm o situație dificilă, avem mereu resursele interioare suficiente pentru a rezolva cu ușurință problemele. Nimic nu mai pare greu. Totul este calm, este serenitate și pace; nu mai este luptă, nu mai sunt eforturi de făcut pentru orice lucru. Este o lecție foarte importantă. Dacă viața voastră este în armonie cu rolul pe care îl aveți în schema Vieții și dacă respectați legile ce guvernează acest univers, atunci veți avea o viață utilă și plină, dar niciodată prea-plină. Dacă este prea încărcată, atunci înseamnă că vreți să faceți prea mult, să faceți mai mult decât vi se cere în ordinea lucrurilor.

Acum, trăim pentru a dăruii, nu mai trăim pentru a lua. Pe măsură ce dăruim, ne dăm seama că așa cum nu putem primi fără a dăruii, nu putem da fără să primim, și primim lucruri minunate ca sănătatea, fericirea și pacea interioară. Avem impresia unei energii inepuizabile, o energie la fel de nelimitată ca și aerul. Avem impresia de a fi *branșați la sursa de energie universală*.

Acum, ne stăpânim viața. Natura superioară, animată de *Dumnezeu*, are control deplin asupra corpului, minții și emoțiilor. De fapt, ego-ul nu este niciodată stăpân. El este obiectul dorințelor corpului (de confort material), al exigențelor minții și al manifestărilor emotive.

Eu pot spune corpului meu: „Întinde-te aici, pe ciment, și dormi” și el mă ascultă. Pot spune minții mele: „Îndepărtează orice gând și concentrează-te pe munca ce te așteaptă” și ea mă ascultă. Pot spune emoțiilor mele: „Stați liniștite, chiar în această situație dificilă” și ele stau liniștite. Un mare filosof a spus: „*Cel ce nu pare a merge în cadență aude poate o altă trâmbiță.*” Și acum noi urmăm un alt sunet de trâmbiță: cel al naturii superioare și nu cel al naturii inferioare.

Grație dezvoltării spirituale, ne dăm seama că fiecare ființă umană are aceeași importanță, același potențial și un lucru de realizat în această viață. Noi suntem doar în faze foarte diferite, din cauza liberului arbitru de care dispunem. Fiecare este liber să realizeze sau nu creșterea mintală și emoțională. Mulți preferă să se abțină. Fiecare este liber de a întreprinde sau nu o dezvoltare spirituală. Aceasta începe imediat în momentul în care ne simțim gata de a abandona fără rezervă viața egocentrică. Iar cei mai mulți oameni nu vor. Dar această dezvoltare și descoperirea păcii interioare au fost pregătirile mele pentru pelerinajul pe care-l realizez astăzi.

*

Când privim cu ochii naturii divine, atunci vedem esența în fiecare manifestare a vieții, Creatorul în mijlocul creației și este un univers prodigios, cu adevărat prodigios!

În 1952, mi-am dat seama că a venit vremea de a face un pelerinaj. Războiul din Coreea era teribil și maccarthysmul la apogeu. Era perioada în care comisiile parlamentare declarau vinovați pe cei care nu-și puteau dovedi inocența. Frica domina peste tot și era prudent de a fi pasiv. Da, era momentul oportun de a face un pelerinaj, fiindcă munca pelerinului este de a scoate oamenii din apatie și de a-i face să gândească.

Cu ultimii bani pe care-i aveam, am cumpărat hârtie și creioane pentru primele mele mesaje, și material pentru prima mea tunică. Mi-am desenat eu însumi modelul, dar o doamnă din California mi l-a confecționat, iar un pictor specializat mi-a realizat inscripțiile. Când am încercat prima oară acest

veșmânt, am simțit imediat că era perfect și am decis să-l adopt.

Capitolul III

Pelerinajul

Un pelerin este un vagabond cu un scop precis. Putem merge în pelerinaj într-un loc anume (cel mai frecvent), dar putem să facem un pelerinaj pentru o cauză anume. Cauza mea este pacea, de aceea mă numesc Pelerin de Pace.

Pelerinajul meu este în favoarea păcii sub toate formele: pacea între națiuni, între grupuri, între indivizi, pacea față de mediu; și pacea interioară, a cărei importanță este primordială; de ea vorbesc cel mai des, fiindcă este sursa tuturor formelor de pace.

Situația din lumea exterioară nu este altceva decât imaginea situației colective. În ultimă analiză, doar atunci când vom deveni noi înșine mai pașnici vom putea trăi într-o lume mai pașnică.

În evul mediu, pelerinii mergeau ca niște apostoli: fără bani, fără mâncare și fără echipament; este tradiția pe care o urmez și eu. N-am bani. Nu accept nici cea mai mică sumă în timpul pelerinajului meu. Nu depind de nici o organizație. Nu sunt susținută de nici o organizație. Nu posed decât ceea ce port pe mine și ce am în buzunare. N-am nici un atașament. Sunt liberă ca aerul.

Nu mă opresc din mers decât atunci când mi se oferă adăpost și nu întrerup postul decât atunci când mi se oferă mâncare. Nu cer nimic, dar mi se oferă fără a cere. E minunat! Există o scânteie de bunătate în fiecare persoană; chiar dacă este adânc îngropată, ea există. Și așteaptă ziua în care va putea să ne dirijeze viața și să o transforme în ceva sublim! Eu o numesc natura teocentrică sau natura divină. Isus o numea Împărăția lui Dumnezeu care este în fiecare dintre noi.

Un pelerin merge în reculegere, merge în speranța de a intra în contact cu multe persoane și de a le inspira un gest în favoarea păcii. De aceea este scris pe fața tunicii mele PELERIN DE PACE și pe spatele ei *25000 de mile pentru Pace*. Este o manieră amabilă de a mă prezenta. Îmi place amabilitatea.

Este mult mai ușor de a vorbi oamenilor atunci când vin să vă vadă din proprie inițiativă decât invers. Cei care sunt atrași de mine au un interes sincer pentru pace sau sunt curioși. Aceste două categorii de oameni sunt foarte valabile. Apoi pot în liniște să le împărtășesc mesajul meu de pace care se rezumă într-o singură frază:

A învinge răul prin bine, minciuna prin adevăr și ura prin dragoste, aceasta este calea păcii.

Am putea deasemenea utiliza Regula de Aur. Nu este nimic nou; ce este nou este punerea în practică. Dar consider că aceasta este lecția de care are nevoie această epocă; de aceea eu fac din ea mesajul pentru pace. Nu spuneți, vă rog, că acestea nu sunt decât concepte religioase fără utilitate practică. Acestea sunt legile care guvernează comportamentul uman și ele se aplică la fel de strict ca și legea gravitației. Nerespectarea acestor legi, în orice domeniu, duce la haos. Dacă ne supunem acestor legi, atunci această lume va cunoaște o perioadă de pace, o perioadă rodnică, ce va depăși visele noastre cele mai îndrăznețe. Cuvântul cheie al epocii noastre este *practica*. Noi dispunem de toată lumina necesară; ne mai rămâne doar punerea în practică.

*

Ceea ce mă susține nu este energia tinereții, este o energie superioară. Eu merg grație energiei inepuizabile a păcii interioare. Când devenim un canal prin care acționează Dumnezeu, nu mai există limitări, fiindcă Dumnezeu lucrează *prin intermediul nostru*: noi suntem un simplu instrument. Nu există limită la ceea ce Dumnezeu poate realiza. Când suntem în slujba lui Dumnezeu, nu avem niciodată impresia de a ne obosi sau de a ne forța. Ne simțim calmi, destinși, senini.

Pelerinajul meu nu este o cruciadă, termen care evocă violența. Nu încerc să impun ceva celorlalți. Un pelerinaj este un voiaj calm și în reculegere, un exemplu. Mersul pe care îl fac este mai întâi de toate o rugăciune pentru pace. Dacă ne oferim viața ca o rugăciune, aceasta va dobândi o forță nemăsurată.

Eu nu fac acest pelerinaj pentru mine; eu reprezint inima acestei lumi care pledează pentru pace. Omenirea avansează cu teamă și clătinându-se ca pe un fir de sârmă: de o parte este abisul și haosul, de cealaltă parte renașterea. Forțe puternice o împing către haos. Dar există o speranță. Speranța este munca neîntreruptă a câtorva suflete devotate. Speranța este pacea la care aspiră sincer inima omenirii, chiar dacă familia umană avansează spre ea pe dibuite.

*

Pelerinajul meu este o ocazie de a vorbi semenilor mei despre calea păcii. Este deasemeni o penitență pentru partea mea de responsabilitate, directă și indirectă, în tragica situație în care se află lumea în acest moment. Este o rugăciune care cere lumii noastre copleșite de război să înceteze în sfârșit și să descopere calea păcii, înainte de a fi prea târziu.

Misiunea mea este să favorizez pacea ajutându-i pe ceilalți să găsească *pacea interioară*. Dacă eu am putut, atunci puteți și voi. Pacea este o idee la ordinea zilei.

*

Am început pelerinajul la întâi ianuarie 1953. Este aniversarea mea spirituală. Era o perioadă când eram unită cu toate lucrurile. Nu mai eram o sămânță îngropată în pământ; aveam impresia că sunt o floare urcând vesel spre soare. În acea zi, am devenit un vagabond, încrezându-mă în bunătatea celorlalți. Acest pelerinaj se va realiza după tradiție: mergând pe jos și fără bani. Abandonam în urma mea voința de reușită, viața personală, posesiunile și afilierea. Un minunat voiaj în perspectivă!

Pelerinajul a început cu ocazia defileului *Turneul Trandafirilor*, la Pasadena, în California. Am străbătut defileul vorbind oamenilor și distribuindu-le mesaje de pace; am remarcat că atmosfera de vacanță nu le micșora deloc interesul sincer pentru pace. Când am ajuns la mijlocul defileului, un polițist m-a prins de umăr; am crezut că îmi va cere să părăsesc defileul, dar mi-a spus, dimpotrivă: „Ne-ar trebui mii de oameni ca dumneavoastră!”

Ceea ce mi s-a întâmplat la început în regiunea Los Angeles a fost aproape miraculos. Toate mijloacele de comunicare mi-au fost puse la dispoziție și au retransmis mesajul meu pentru pace. Am fost interviuată ore întregi de ziariști și fotografiată. Povestea pelerinajului meu și poza mea au fost difuzate de toate serviciile de presă. Am apărut în direct la două emisiuni de televiziune și am făcut lungi serii de înregistrări pentru actualitățile transmise la radio și televiziune.

Ziarele locale, de la Los Angeles la San Diego, erau interesate de mine. La San Diego am făcut o emisiune de televiziune și patru emisiuni radio. Președintele consiliului Bisericilor din San Diego mi-a aprobat mesajul și cele trei petiții, care au circulat în toate bisericile.

În perioadele când nu mergeam, mă adresam publicului și reuneam semnăturile pentru cele trei petiții în favoarea păcii. Prima era un apel pentru încetarea imediată a războiului din Coreea: „*Trebuie să oprim războiul ucigător din Coreea! Apoi să rezolvăm acest conflict adoptând singurele principii susceptibile de a găsi o soluție: a învinge răul prin bine, minciuna prin adevăr și ura prin dragoste.*”

Cea de-a doua petiție era adresată Președintelui și deputaților. Ea cerea crearea unui Minister al Păcii: „*A învinge răul prin bine, minciuna prin adevăr și ura prin dragoste, aceasta este calea Păcii. Noi solicităm crearea unui Minister al Păcii și un Secretariat pentru Pace care să recunoască aceste principii. Aceste instituții se vor ocupa de toate conflictele interioare și exterioare.*”

A treia petiție era un apel la adresa ONU și a conducătorilor principalelor țări în favoarea dezarmării generale și pentru un plan de reconstrucție: „*Dacă doriți calea păcii, trebuie să învingeți răul prin bine, minciuna prin adevăr și ura prin dragoste. Vă rugăm să ne eliberați de jugul armelor, să ne eliberați de ură și de frică, ca să putem în sfârșit să ne hrănim înfometajii și să ne reconstruim orașele în ruină; nu vom putea renaște și înflori decât într-o lume din care armele și foametea au dispărut.*”

În cursul pelerinajului meu, am strâns numeroase semnături de la indivizi, de la grupuri pacifiste, de la biserici și diferite organisme. Le păstram într-o sacoșă specială și la finalul primului meu periplu prin toată țara le-am dat funcționarilor de la Casa Albă și de la ONU. Și sunt foarte mulțumită că prima mea petiție: „*Trebuie să oprim războiul din Coreea...*” a fost ascultată, cel puțin parțial, înainte de sfârșitul primului an de pelerinaj.

La Tijuana, în Mexic, aproape de San Diego, am fost primită de primar, care mi-a dat un mesaj pentru

primarul din New York. Am trimis deasemenea un mesaj de la Indieni din California pentru Indieni din Arizona.

La San Diego, în cursul primului an, am vorbit pentru prima oară în public. O doamnă, profesoară la un liceu, m-a abordat pe stradă și m-a întrebat dacă vreau să mă adresez elevilor săi. I-am spus cu sinceritate că nu vorbisem încă niciodată în public. Ea m-a asigurat că totul va fi bine și mi-a cerut doar să răspund întrebărilor puse de elevi. Am acceptat. Dacă avem într-adevăr ceva de spus, putem vorbi în public; dacă nu, la ce bun?

N-am nici o problemă să vorbesc în public. Când ne-am abandonat în totalitate voinței divine, totul pare ușor și agreabil. Doar înaintea acestui abandon simțim că lucrurile sunt dificile. Când vorbesc, energia circulă prin mine ca electricitatea printr-un fir electric.

La început, convorbirile mele erau improvizate. Într-o zi, trecând prin fața unei școli, l-am văzut pe director ieșind: „Elevii vă privesc la fereastră”, mi-a spus el, „dacă ați vrea să le vorbiți, aș putea să-i reunesc în sala de sport”. Am acceptat.

Apoi, la prânz, un membru al unui club civic a venit spre mine: „Oratorul nostru nu a venit”, mi-a spus el, „Ați vrea cumva să ne vorbiți cu ocazia dejunului nostru?” Și am acceptat, bineînțeles. După amiază, un profesor universitar m-a oprit și m-a întrebat: „Pot să vă prezint studenților mei?” Astfel le-am vorbit elevilor săi. Într-o seară, când mergeau la o cină parohială, un pastor și soția sa mi-au spus: „Acceptați să cinați cu noi și să ne vorbiți?” Am acceptat. Mi-au dat un pat pentru noapte. Toate aceste întâlniri au avut loc în cursul unei zile de mers, atunci când nu prevăzusem nici o convorbire.

Acum sunt foarte ocupată; vorbesc în favoarea păcii în universități, în licee, în biserici, etc. Dar sunt bucuroasă de a fi ocupată în acest fel. Deviza mea: „*Prioritate lucrurilor importante*” mi-a permis de a-mi onora angajamentele, de a mă ocupa de corespondență și de a continua să merg.

Într-o zi, în Cincinnati, am pronunțat șapte predici în șapte locuri de cult diferite. În acea duminică, grație mie, pastorii din oraș erau în vacanță!

În reuniunile la care participam, cheta în favoarea mea este interzisă. Nu accept niciodată nici o centimă pentru munca pe care o fac. Bani care îmi sunt trimiși sunt utilizați pentru publicarea textelor mele, care sunt distribuite gratuit tuturor celor care le cer.

Adevărul este „perla de mare preț”. Ea nu se cumpără; tot ce putem face este efortul de a căuta adevărul spiritual; și când vom fi gata, ea ne va fi dată gratuit. Adevărul spiritual nu trebuie prefăcut în bani, căci există un risc. De îndată ce facem comerț cu el, pierdem tot bagajul spiritual. Cei care dețin adevărul nu îl vor vinde niciodată; deci cei ce pretind a-l deține nu îl au cu adevărat.

La început, credeam că acest pelerinaj ar putea antrena unele lipsuri. Dar eram decisă să trăiesc în funcție de nevoile mele reale, adică nu doream să am mai mult decât strictul necesar, când atâția oameni au mai puțin decât strictul necesar. A face penitență înseamnă a accepta privațiunile pentru a realiza o cauză nobilă. Acceptam încercările. Dar când au venit, am fost ridicată deasupra lor. În loc să le simt efectul, aveam un sentiment minunat de pace și de bucurie: aveam convingerea de a realiza voința divină. Nu încercări, ci binecuvântări se revărsă asupra mea.

Îmi amintesc că prima mea lecție, în cursul pelerinajului, a fost de a învăța să primesc. Timp îndelungat mă obișnuisem să dăruiesc și trebuia să învăț să primesc cu aceeași bucurie cu care dăruiam, pentru ca persoana darnică să poată la rândul său să se bucure de a dăru și să recolte roadele. Este minunat de a trăi pentru a dăru. După mine, acesta este singurul mod de a trăi, fiindcă dăruind primim binefaceri spirituale. La începutul pelerinajului meu am fost pusă la încercare. Viața este o serie de încercări; dar dacă le reușim, ele ni se par apoi experiențe utile.

Dacă adoptăm o atitudine pozitivă și amicală în fața semenilor noștri, ei nu ne inspiră nici o teamă. „*Iubirea pură alungă teama*”. O încercare mă aștepta, în plină noapte, în deșertul Californiei. Nu mai circula nici o mașină și mă aflam la mulți kilometri de orice așezare. Am văzut o mașină parcată pe marginea drumului. Șoferul mi-a făcut semn: „Veniți să vă încălziți în mașină!” „Nu mă deplasez în mașină”, i-am răspuns. „Nu merg nicăieri”, mi-a spus el, „m-am oprit aici”. Era un bărbat robust, cu un fizic puternic, pe care unii oameni l-ar asemăna unei „namile”. Am urcat în mașină. După câteva momente de discuție, mi-a spus: „Nu vreți să vă odihniți?” „Ba da, mulțumesc!”, am răspuns. M-am cuibărit pe banchetă și am adormit. Când m-am trezit am văzut că era foarte jenat. A sfârșit prin a recunoaște că primele sale intenții nu erau bune și a adăugat: „Când v-ați lungit cu atâta încredere și când ați adormit, m-am simțit incapabil de a vă atinge!” I-am mulțumit pentru ospitalitate. Și când mă îndepărtam am văzut, întorcându-mă, că privea către cer, și sper că în acea noapte l-a descoperit pe

Dumnezeu.

Cea mai bună protecție pe care o avem este smerenia și absența agresivității, o dragoste și o credință în toate împrejurările. Căci astfel vom reuși să atingem ce este bun în ceilalți (și binele există în fiecare persoană), astfel încât nu ni se întâmplă nimic rău. Această metodă este valabilă pentru indivizi, pentru grupuri și pentru națiuni, dacă ele ar avea curajul de a încerca.

*

Într-o zi am fost lovită de un adolescent dificil pe care l-am condus într-o plimbare. Dorea să facă o excursie dar se temea să nu-și rupă un picior și să rămână imobilizat undeva. Toți se temeau de el. Era înalt și avea constituția unui jucător de fotbal, în plus devenea uneori violent. Într-o zi, el o bătuse pe mama sa atât de tare încât a stat mai multe săptămâni în spital. Cum toată lumea se temea de el, am propus să-l însoțesc.

La început, când escaladam prima colină, totul s-a petrecut cu bine. Dar apoi a venit furtuna. Tunetele apropiate l-au speriat. Dintr-o dată el și-a pierdut cumpătul și s-a năpustit asupra mea. A început să mă lovească. Cred că aș fi putut să fug (avea un rucsac foarte greu), dar n-am mișcat deloc. Și în timp ce mă lovea, nu aveam pentru el decât o milă profundă. Ce nenorocire face ca o maladie psihologică să vă împingă să loviți o biată bătrână fără apărare! În timp ce mă lovea, am învăluit în iubire toată această ură. Iată de ce loviturile au încetat. „N-ați ripostat!”, mi-a spus el. „Mama mea se apără mereu.” Absența mea de reacție, motivată de problemele sale psihologice, a atins ce era bun în el; acest aspect pozitiv este mereu prezent, chiar dacă el este adânc îngropat. El a avut remușcări și un violent sentiment de culpabilitate.

Câteva vânătași nu contează când este vorba de a transforma o viață umană. Fără a intra în detaliu în această lungă poveste, să știți că nu a mai fost niciodată violent. El este astăzi o persoană utilă în această lume.

Altă dată, a trebuit să apar o fetiță de opt ani de un bărbat puternic care se pregătea să o bată. Aceasta a fost încercarea mea cea mai dificilă. Acțiunea se petrecea într-o fermă în care am fost găzduită. Părinții fetiței pleaseră în oraș; ea n-a vrut să-i însoțească și m-au întrebat dacă doream să veghez asupra ei. În timp ce scriam o scrisoare, aproape de fereastră, am văzut o mașină care se apropia. Din ea a coborât un bărbat. Când fetița l-a văzut, a fugit. Dar el a urmat-o și i-a întins o capcană în șură. M-am repezit în ajutorul ei. Fetița era cuibărită într-o colț paralizată de frică, în timp ce bărbatul se apropia de ea cu o încetineală calculată.

Cunoașteți puterea gândurilor. Gândurile sunt creatoare; de aceea noi atragem asupra noastră obiectul fricii. De aceea o știam în pericol. (Nu mi-e teamă de nimic și nu mă gândesc decât la bine: atunci numai binele mi se întâmplă!). M-am interpus între bărbat și fetiță. Am rămas imobilă și l-am privit pe acest bolnav mintal cu multă milă. El s-a apropiat. S-a oprit! M-a privit îndelung. Apoi s-a întors din loc și s-a îndepărtat. Fetița era salvată. Nu s-a pronunțat nici un cuvânt.

Care era cealaltă soluție? Să presupunem că aș fi fost destul de stupidă ca să uit legea iubirii și să mă supun legii junglei. Aș fi încercat să mă lupt și fără îndoială că aș fi fost snopită în bătai, poate lovită de moarte; iar fetița ar fi avut aceeași soartă! Nu subestimați niciodată puterea iubirii divine; ea poate metamorfoza pe oricine! Ea face să vibreze mica scânteie de bine din fiecare și îl dezarmează.

*

La începutul pelerinajului meu, aveam două obiective. Primul era de a stabili un contact cu oamenii, și acesta este și obiectivul meu în prezent. Însă cel de-al doilea obiectiv era de a face din acest pelerinaj o rugăciune, de a mă ruga pentru pace. Și după câțiva ani, am făcut o descoperire. Mi-am dat seama că nu mai aveam nevoie de disciplină pentru a mă ruga. Acum mă rog în permanență. Rugăciunea mea personală este aceasta: *Fă din mine un instrument prin care doar adevărul să se poată exprima.*

*

În cursul pelerinajului meu în Arizona, am fost arestată de un polițist în civil în timp ce trimiteam niște scrisori la biroul de poștă din Benson. După o scurtă călătorie în mașina poliției, am fost închisă pentru

vagabondaj. A circula fără bani este considerat un delict. Am fost închisă de mai multe ori fiindcă nu aveam bani cu mine. Dar imediat ce puteam să explic de ce, eram eliberată.

Este o mare diferență între o închisoare și un depozit. O închisoare este o clădire care respectă unele norme. Un depozit este un loc mai discret unde nimeni nu are grijă de norme. Și eu am fost închisă într-un depozit!

Am fost condusă într-o imensă sală interioară plină de celule unde erau închise toată noaptea femei, câte patru într-o celulă. „Pelerin de Pace”, mi-am spus, „ți-ai consacrat viața serviciului; ei bine, iată un loc minunat pentru a te exersa!”. Văzându-mă venind, una din fete mi-a spus: „Pe bune, ești originală; ești prima care intră aici surâzând. De obicei, ajungem aici plângând și înjurând de mama focului.”

„Închipuiți-vă că petreceți acasă o zi de concediu”, le-am spus. „Nu ați profita pentru a face ceva util?” „Ce-am putea face?” au întrebat ele. Atunci le-am îndemnat să cânte cântece care înalță sufletul. Le-am învățat un exercițiu simplu și revigorant. Apoi le-am vorbit despre pacea interioară. Le-am spus că ceea ce se poate face într-o comunitate exterioară, puteau și ele să-l facă aici, în grupul lor. Au fost interesate și au pus multe întrebări. A, a fost o zi splendidă!

Spre seară, s-a schimbat supraveghetoria. Fetele n-o plăceau deloc pe cea care tocmai venise. Mi-au spus că era o zgrițuroaică și că nu trebuia să-i vorbesc. Dar știu că este ceva bun în fiecare persoană, așa că i-am vorbit. Am aflat că această femeie își creștea copiii grație acestui serviciu. Era obligată să lucreze aici și nu era prea încântată de asta, de aceea era prost dispusă. Lucrurile au mereu o explicație. I-am cerut supraveghetoriei să vadă doar părțile bune are deținuților. Și le-am cerut femeilor să vadă doar ce e bun în această nefericită supraveghetorie. Mai târziu, i-am spus acesteia: „Văd că este multă lume aici; pot dormi foarte bine pe această banchetă de lemn.” Dar ea a adus un pat și cearceafuri curate; am făcut un duș cald și m-am uscat cu prosoape curate. A fost confortabil ca acasă.

Dimineața, mi-am luat rămas bun de la prietenele mele și am fost escortată de un ofițer până la tribunal, care se afla ceva mai departe. N-aveam cătușe și nu mă ținea, dar avea un pistol la centură. „Dacă aș încerca să fug, m-ați împușca?”, l-am întrebat privindu-l. „A, nu”, mi-a răspuns el surâzând, „nu trag niciodată în ce pot prinde!”

La tribunal, în acea dimineață, am pledat nevinovată și cazul meu a fost clasat imediat. S-a găsit asupra mea o scrisoare care a pledat în favoarea mea: *„Purtătorul acestei scrisori, spunea ea, a devenit Pelerin de Pace, parcurgând această țară de la un capăt la altul pentru a atrage atenția compatrioților noștri asupra demersului în favoarea păcii mondiale. Nu o cunoaștem personal, căci ea doar traversează statul nostru, dar fără îndoială că periplul său va fi lung și dificil, de aceea îi urăm traversare plăcută.”* Era un document oficial semnat de guvernatorul statului, Howard Pyle.

În momentul eliberării mele, un magistrat remarcă: „Nu pareți a fi suferit de pe urma acestei zile de detenție.” „Puteți închide trupul”, i-am spus, „dar nu sufletul”. Doar corpul poate fi pus în spatele gratiilor unei închisori. Nu m-am simțit niciodată închisă; și voi nu vă veți simți niciodată închiși, exceptând cazul când vă închideți singuri.

Am fost reconduasă la locul unde fusesem arestată cu o zi înainte. A fost o experiență foarte frumoasă. Toate experiențele sunt utile și putem să profităm din plin de ele. Orice experiență poate deveni o sursă de inspirație, ne poate învăța o lecție sau ne poate oferi ocazia de a servi, de a fi de folos.

*

Majoritatea conversațiilor mele sunt acum organizate cu mult timp înainte, dar se întâmplă uneori să iau cuvântul pe nepregătite. La Minneapolis, un jurnalist mi-a luat interviu cu ocazia unei reuniuni ai membrilor unui club civic. Ei așteptau discursul guvernatorului din Minnesota. Dar acesta nu a putut veni și am fost invitată să vorbesc în locul său. Am acceptat, desigur!

Într-o zi, am intrat prin intrarea principală într-o clădire oficială a unui stat. Un domn foarte amabil m-a primit și m-a întrebat dacă-mi putea fi de folos. I-am spus că doream să găsesc biroul guvernatorului și el m-a condus imediat acolo. „Ce mai pot face pentru dumneavoastră?” m-a întrebat el. „Mă gândeam că poate aș putea avea privilegiul de a strânge mâna guvernatorului”, i-am spus. „Ei bine” mi-a spus el, „tocmai ați strâns mâna guvernatorului.” Amabilul gentleman nu era altul decât guvernatorul!

*

În timpul primului an de pelerinaj, undeva pe drumul dintre El Paso și Dallas, am fost arestată pentru vagabondaj. Nu îmi închipuisem niciodată că FBI-ul se ocupa de cazuri de vagabondaj. O mașină neagră s-a oprit în dreptul meu iar șoferul mi-a arătat insigna. „Vreți să mă însoțiți?” mi-a spus el, fără să ridice glasul.

„Desigur”, i-am răspuns. „Îmi va face plăcere să vă vorbesc.” Am urcat în mașina sa, nu fără a desena un „X” pe locul unde era. La acea vreme calculam distanța parcursă în kilometri și făceam mereu un semn pe drumul unde eram când părăseam ruta; apoi plecam din același loc.

M-a condus la închisoare. „Închideți-o pentru vagabondaj”, a spus el. Am fost supusă procedurii curente. La început vi se iau amprente digitale. A fost captivant pentru mine, căci era prima și ultima dată când mi se luau amprente.

Cu ajutorul unei substanțe chimice, polițistul a înlăturat imediat cerneala de pe degetele mele, când eu chiar mă întrebam cât timp va trebui pentru a o șterge.

I-am vorbit la fel ca oricărei alte persoane și s-a produs atunci ceva interesant. Era obișnuit probabil să fie tratat cu dispreț. Dar cum l-am tratat ca pe o ființă umană, mi-a făcut un curs despre amprente digitale și mi-a arătat exemple. A fost foarte interesant. Am aflat multe lucruri despre amprente digitale. Când am ieșit, am văzut o coadă lungă în așteptare. Nu-mi închipuisem că în acest timp oamenii stăteau la coadă!

Am fost apoi condusă la fotograf și mi s-a atârnat de gât un număr. În timp ce eram fotografiată, din față și din profil, m-am gândit la toate aceste poze de tipuri căutați pe care le vedem prin birourile poștale. Toți păreau nebuni și mi-am spus: „Ia să încerc să fiu altfel”. Am surâs cum puteam mai frumos. Acum, există în sfârșit un chip surâzător în această galerie de orori!

Am fost apoi condusă la interogatoriu. M-au așezat sub o lumină foarte puternică; se pare că aceasta are un efect psihologic asupra noastră. Însă atunci fusesem deja pe un platou de televiziune și mi-am zis în sinea mea: „Dacă ei consideră asta o lumină violentă, înseamnă că n-au văzut niciodată niște proiectoare de televiziune!” Pe vremea aceea, proiectoarele de televiziune erau nu numai orbitoare, ci degajau și o căldură intensă.

M-au întrebat la început dacă eram dispusă să răspund la orice întrebare. „Desigur, voi răspunde la toate întrebările. Și asta nu pentru că sunteți ofițeri de poliție, ci pentru că sunteți semenii mei și eu răspund întrebărilor tuturor semenilor mei. Oricare ar fi funcțiile voastre oficiale, sunteți înainte de toate ființe umane. Dacă am putea vorbi ca niște oameni, vom termina mult mai repede.” Și astfel s-au petrecut lucrurile!

Au încercat tehnica destabilizării. Unul dintre ei punea o întrebare și înainte de a putea răspunde un altul lansa o altă întrebare. Spuneam mereu: „Vă rog să mă scuzați dar acum răspund întrebării colegului dumneavoastră.” După un timp au trecut la întrebări mai inteligente, ca cele pe care mi le puneau studenții. Discuția începea să mă pasioneze!

Au definit violența fizică drept voința de a face rău. „Există circumstanțe”, m-au întrebat ei, „în care ați putea utiliza forța sau aproba utilizarea ei?” „Nu”, am răspuns eu, „asta este contrar legilor divine. Prefer să fiu susținută de Dumnezeu decât de orice putere din lume.” Le-am povestit atunci întâmplarea cu tânărul dezechilibrat care mă lovise în timpul unei plimbări. „Dacă presupunem”, au continuat ei, „că trebuie să apărați o persoană apropiată” „O, nu cred că aș putea apăra o ființă dragă încălcând legea lui Dumnezeu.” Le-am povestit întâmplarea cu fetița de opt ani pe care o aveam în grijă și persoana bolnavă mintal care încercase să-i facă rău.

Au trecut atunci la întrebări filosofice. „Dacă ați avea de ales între a ucide și a fi ucisă, ce ați alege?” „Nu cred că voi avea o asemenea alegere de făcut”, am răspuns, „cel puțin atâta vreme cât viața mea rămâne în armonie cu voința lui Dumnezeu. Exceptând faptul de a avea un destin de martir. Dar acesta este un destin foarte înalt și foarte rar. Nu cred că este al meu; însă lumea avansează datorită martirilor. Dacă aș avea de ales, aș alege de a fi ucisă decât de a ucide.” „Cum puteți justifica logic o asemenea atitudine?” m-au întrebat ei. Trebuia acum să le explic diferența între natura egocentrică și natura teocentrică! „În sistemul meu de referință”, le-am spus, „eu nu sunt trupul fizic. Acesta nu este decât un simplu veșmânt. *Eu sunt ceea ce animă trupul*, aceasta este realitatea. Dacă sunt ucisă, doar veșmântul terestru, corpul meu, este distrus. Dar dacăucid, acest act rănește realitatea, adică sufletul!”

Au tras concluzia că pelerinajul meu avea un caracter religios. Însă dacă aș fi spus: „Știți că există legitima apărare: ea este recunoscută de lege”, atunci ar fi părut ceva legal și nu religios.

*

A fost o dată când am avut cu adevărat impresia de a lupta cu elementele naturii. Era ziua când am fost blocată într-o furtună de nisip; vântul sufla uneori cu o asemenea violență încât abia puteam sta în picioare, iar norii de nisip erau uneori atât de denși că nu mai vedeam nimic, singurul reper fiind marginea drumului. Un polițist a oprit mașina în dreptul meu și a deschis portiera urlând: „Urcați repede dacă nu vreți să muriți aici!” I-am spus că făceam un pelerinaj pe jos și nu acceptam să iau mașina (pe atunci). I-am spus că Dumnezeu este scutul meu și nu aveam nimic de temut. În acel moment vântul s-a potolit, nisipul a căzut și a apărut soarele. Am continuat drumul. Dar ce a fost mai minunat este că m-am simțit transportată spiritual deasupra încercărilor.

*

Fiecare situație pe care o înfruntăm are o lecție spirituală foarte profitabilă dacă vrem să o înțelegem. Este bine de a avea încercări. Grație lor progresăm. Eu consider toate încercările drept experiențe utile. Înainte de a fi pusă la încercare credeam că sunt plină de dragoste și la adăpost de orice frică. Dar apoi, am înțeles! Fiecare încercare s-a revelat o experiență extrem de benefică. Și nu este necesar ca rezultatul să corespundă așteptărilor noastre.

Am fost invitată să vorbesc într-o biserică, în timpul unei slujbe, și această intervenție a fost anunțată într-un ziar local care publica o poză de-a mea din față și din spate, cu tunică mea plină de inscripții. Un bărbat care frecventa acea biserică a fost scandalizat aflând că o asemenea creatură va vorbi în biserică sa. A telefonat pastorului, a telefonat prietenilor săi: am fost avertizată de situație. Eram mâhnită de a ofensa o persoană pe care nici nu o cunoșteam. Atunci i-am telefonat!

Când a auzit „Este Pelerin de Pace la telefon”, a exclamat surprins. Mi-a spus mai târziu că se aștepta la un „reproș”. „Vă sun ca să mă scuz”, i-am spus, „căci se pare că v-am displăcut, dacă fără a mă cunoaște v-ați exprimat temerile în legătură cu intervenția mea la biserică. M-am gândit că vă datorez scuze și pentru asta v-am sunat!”

Ei bine, închipuiți-vă că acest om a început să plângă! În prezent suntem prieteni, corespundăm. Da, legea iubirii est eficace!

*

Cineva mi-a spus într-o zi: „Nu vă imaginam deloc așa. După tonul serios al mesajului dumneavoastră pentru pace mă așteptam să întâlnesc o persoană solemnă, dar constat dimpotrivă că sunteți plină de bucurie. „Cum ar fi posibil să nu fii bucuros când îl cunoști pe Dumnezeu?” i-am spus.

Dacă aveți o mină tristă, dacă sunteți urâcios, dacă nu sunteți radios de bucurie și de bunătate, dacă nu sunteți plin de dragoste și de bunăvoință pentru toate creaturile, pentru toată creația, un lucru e sigur: nu-l cunoașteți pe Dumnezeu! Și apoi viața este ca o oglindă, surâdeți-i și ea vă va surâde la rândul ei. Arborez mereu un mare surâs și toată lumea îmi surâde. Când îi iubești pe ceilalți, ei îți sunt prietenoși. Dacă indispun pe cineva, eu sunt singura responsabilă, conștientă că dacă aș fi fost cum trebuie, persoana n-ar fi avut această reacție, chiar dacă nu era de acord cu mine. *Înainte ca limba să vorbească, ea trebuie să fi pierdut puterea de a răni.*

Vă voi povesti o situație în care a trebuit să mă abțin de-a exprima dragostea verbal. Încercam să ajut o doamnă care fusese atât de grav bolnavă încât nu mai putea conduce. Ea dorea să ajungă la sora ei mai mare pentru a se odihni câteva săptămâni și i-am propus să o conduc cu mașina. Aveam încă permisul de condus pe vremea aceea. Pe drum, ea mi-a spus „Pelerin, aș vrea să rămâneți cu mine câtva timp; sora mea mai mare este atât de autoritară. Mi-e foarte teamă să rămân singură cu ea.” „Foarte bine”, i-am spus, „am câteva zile libere. Voi rămâne ceva vreme cu dumneavoastră.”

În timp ce mașina intra în curtea casei, prietena mea mi-a spus: „Pelerin, mă întreb ce primire vă rezervă sora mea.” Temerile ei s-au adeverit. Sora sa, văzându-mă venind în tunică mea cu inscripții mi-a ordonat să plec. Dar cum era noapte și-i era teamă de obscuritate, ea mi-a spus: „Pentru această noapte, puteți dormi pe canapea; dar de îndată ce se face ziuă, va trebui să plecați!” Apoi a trimis-o pe sora ei la culcare, undeva la etaj. Situația era mai rea decât prevăzusem! Nu voiam să-mi abandonez prietena într-o

asemenea situație, dar ce să fac?

Am căutat un mijloc de a comunica cu sora mai mare. Am descoperit în bucătărie un munte de vase murdare; nu exista o mașină de spălat vase; am spălat toată vesela cu mâna. Apoi am curățat bucatăria, m-am lungit și am dormit câteva ore.

Dimineața, sora mai mare, în lacrimi, mi-a cerut să rămân. „Eram atât de obosită ieri seară”, mi-a spus ea, „încât nu mai știam ce spun; sunt sigură că înțelegeți aceasta.” Și am petrecut împreună, până la plecarea mea, câteva momente minunate. Vedeți, a fost pentru mine o ocazie de a pune în practică micul meu mesaj. Este bine să punem lucrurile în practică: se spune că practica duce la perfecțiune.

*

Într-o zi, patronul unui bar m-a invitat să iau masa în localul său. În timp ce mâncam, m-a întrebat: „Ce impresie vă face să vă găsiți într-un asemenea loc?” „Știu că toți oamenii sunt copiii lui Dumnezeu”, i-am răspuns. Chiar dacă nu se comportă astfel, sunt sigură că ar putea și îi iubesc pentru ce ar putea fi.” Când m-am ridicat să plec, am remarcat un bărbat, în picioare la bar cu un pahar în mână. Când privirile ni s-au întâlnit, a avut un mic surâs și i-am surâs și eu. „Mi-ați surâs!” a spus el surprins, „Credeam că nici nu ați vorbi cu mine”. „Nu sunt aici pentru a-mi judeca semenii”, i-am spus cu un alt surâs. „Sunt aici pentru a iubi și a servi”. „Toată lumea mă judeca rău”, a spus el căzând în genunchi în fața mea, „atunci mă apăram. Nu m-ați judecat, atunci mă voi judeca singur. Sunt un mizerabil, un păcătos! Mi-am risipit toți banii pe băutură. Mi-am maltratat familia. Am căzut din ce în ce mai jos!” I-am pus mâna pe umăr. „Sunteți fiul lui Dumnezeu și v-ați putea comporta întocmai.” A privit cu dezgust paharul pe care-l ținea în mână și îl aruncă spre bar, spărgându-l. M-a privit drept în ochi: „Vă jur că nu voi mai atinge niciodată acest lucru.”, se exclamă el, „Niciodată!” Privirea i s-a înseninat când a trecut pragul localului.

Cunosc fericitul deznodământ al acestei întâmplări. După un an și jumătate, o locuitoare a acestui oraș mi-a spus ca bărbatul s-a ținut de cuvânt. N-a mai băut alcool. Are astăzi o situație bună. Se înțelege bine cu familia sa și frecventează o biserică.

*

Erau mereu mulți oameni care mă invitau să urc în mașinile lor. Unii credeau că a umbla înseamnă a face autostopul. Le spuneam că nu trișez cu Dumnezeu; nu se trișează cu numărul kilometrilor când facem un pelerinaj.

Într-o zi, când mergeam de-a lungul rutei naționale, o foarte frumoasă mașină s-a oprit în dreptul meu. „Este minunat să ascuți astfel o chemare interioară!” a spus conductorul. „Sunt convinsă”, i-am spus, „că fiecare ar trebui să facă lucrul pentru care se simte făcut!” Atunci mi-a vorbit de ce dorea să facă; era ceva bun și foarte util. Asta mi-a stârnit entuziasmul. Am crezut că începuse deja acest lucru. „E minunat!”, i-am spus, „Și merge bine?” „O, dar nu am făcut niciodată acest lucru”, mi-a răspuns el, „este genul de muncă *ce nu rentează*.”

N-am să uit niciodată aerul nefericit al acestui om. Dar în aceste vremuri materialiste, criteriile reușitei sunt complet falsificate. Aceasta se măsoară în bani sau obiecte posedate. Dar fericirea și pacea interioară nu depind de aceasta. Cel care știe dar nu acționează est profund nefericit.

Altă dată, o mașină frumoasă ocupată de un cuplu elegant s-a oprit lângă mine. Au început conversația și le-am povestit ce făceam. Deodată, spre stupefacția mea, bărbatul a început să plângă. „N-am făcut nimic pentru pace”, a spus el, „pe când dumneavoastră ați făcut atâtea lucruri!”

Am vorbit, în aceleași circumstanțe, cu un alt automobilist. Mă privea fără antipatie, dar cu stupefacție și curiozitate, ca și cum descoperise un dinozaur. „În aceste vremuri”, se exclamă el, „cu toate minunile pe care lumea le poate oferi, ce a putut să vă împingă să faceți un pelerinaj în favoarea păcii?” „În aceste vremuri”, am răspuns, „când omenirea se află în pragul unui război nuclear, nu este nimic surprinzător că o viață este consacrată cauzei păcii; ce este surprinzător este că nu sunt mai multe.”

*

La sfârșitul primei mele traversări a întregii țări, eram atât de fericită că am realizat ce mi s-a cerut. „Nu e minunat”, mi-am spus, „că Dumnezeu poate face ceva prin intermediul meu!” Apoi, m-am culcat în

Grand Central Station, o gară din New York. Când am așipit, mi s-a părut că aud o voce inefabilă care îmi șoptea cuvinte de încurajare: „Ești fiica mea iubită de care sunt foarte mulțumit”. Când m-am trezit complet, am auzit murind ultimele note ale unei orchestre celeste, ca și cum s-ar fi găsit în gară. Am ieșit în frigul dimineții, dar mi-era cald. Mergeam pe ciment dar aveam impresia că pășesc pe nori. Acest sentiment de a trăi în armonie cu voința divină nu m-a mai părăsit niciodată.

Capitolul IV

Cugetări asupra pelerinajului

La început, tunică mea purta inscripția Pelegrin de Pace pe față și Merg pentru pace pe dos. De-a lungul anilor această ultimă inscripție a fost înlocuită succesiv: 10.000 mile pe jos pentru dezarmarea mondială, 25.000 mile pentru pace, și în final 25.000 mile pe jos pentru pace. Acest marș m-a condus în mai multe reprize în cele patruzeci și opt de state ale Americii, în Mexic și în cele zece provincii canadiene.

Am încetat să număr kilometrii parcurși în 1964 în Washington. „Am numărat până la 25.000, este de ajuns”, mi-am spus. Măsurarea distanței mă obliga să merg pe rutele mari, unde kilometrajul este scris pe hărți. A fost foarte bine pentru contabilitatea mea, dar nu era locul ideal pentru a întâlni oameni. În prezent, sunt liberă de a merge unde sunt oameni. Și, mai mult, nu există kilometraj pentru locurile mele favorite: plaje, păduri, drumuri și cărări de munte.

*

Sunt unele lucruri care nu mi se par dificile, ca de exemplu a nu mânca. Sar rareori mai mult de trei sau patru mese la rând și nici nu mă gândesc. Nu mi s-a întâmplat decât o singură dată să nu mănânc trei zile la rând; după care mama natură mi-a oferit o masă: mere căzute. Într-o zi, pentru a mă exersa pentru rugăciune, am postit patruzeci de zile; știu deci câte zile pot sta fără hrană! Problema mea nu este cum să obțin hrană, ci cum să evit să manânc prea mult fără a vexe pe nimeni. Toată lumea vrea să mă hrănească cu orice preț!

A nu dormi mi-ar fi mai greu; dar pot totuși să stau o noapte întreagă fără a dormi. Aceasta mi se întâmplă din când în când. Ultima oară a fost în septembrie 1977, într-o stație de șoferi de camion. Aveam intenția să dorm puțin, dar locul era atât de intens frecventat încât am petrecut toată noaptea vorbind cu șoferii. Mai întâi, un șofer care mă văzuse la televizor a vrut să-mi ofere o masă. Apoi, alți șoferi au venit și curând a fost un defileu neîntrerupt. Îmi puneau tot felul de întrebări, le-am vorbit toată noaptea fără a putea închide ochii. Mai târziu, cineva mi-a adus un mic dejun și am plecat.

Altă dată, un șofer s-a oprit pe marginea drumului și mi-a spus: „V-am auzit vorbind la televizor de această energie inepuizabilă și doream să vă spun că am cunoscut și eu aceasta. Într-o zi, am fost blocat într-un oraș din cauza inundațiilor. Mă plictisiam atât de mult încât am propus să dau o mână de ajutor. Am prins gust la această muncă de salvare. Uitam să mănânc, să beau, și totuși nu eram obosit... Dar astăzi nu mai merge.”

„În ce scop munciți astăzi?” l-am întrebat. „Pentru bani”, mi-a răspuns el. „Nu ar trebui să ne preocupăm. Nu primim această energie decât dacă muncim pentru binele colectiv și nu pentru micile noastre interese egoiste.”

Acesta este secretul: în această lume, nu primim decât dacă dăm!

*

În general parcurg douăzeci și cinci de mile pe zi (aproximativ patruzeci de kilometri); dar este în funcție de numărul de persoane care se opresc pentru a-mi vorbi pe drum. Câteodată am străbătut aproape cincizeci de mile pe zi pentru a respecta un rendez-vous sau pentru că nu găseam adăpost. Când nopțile

sunt foarte reci, merg toată noaptea, pentru a mă încălzi.

Ca păsările, migrez spre nord vara și spre sud iarna. Pentru a putea vorbi afară oamenilor, trebuie să fie vreme destul de bună, căci altfel ei nu ies deloc.

Într-o zi, un bărbat puternic de vreo un metru optzeci, convins că va putea rezista mai mult ca mine, m-a însoțit vreo cincizeci și trei de kilometri. Când a abandonat, picioarele îi erau pline de bășici și avea febră musculară. El nu conta decât pe forțele proprii; cât despre mine, eu avansam grație acestei *energii inepuizabile* create de pacea interioară.

Altă dată, o femeie m-a întrebat dacă poate face pelerinajul cu mine. Nu mai voia să vadă, zicea ea, „bărbatul cu care s-a măritat”. Avea o motivație, fără îndoială, dar aceasta nu era de nivel foarte înalt. O altă doamnă care dorea să mă însoțească timp de o zi nu mai putea avansa la începutul după-amiezii. Am trimis-o înapoi cu autobuzul!

*

N-am fost niciodată în pericol în cursul marșurilor mele. O singură dată, am fost urmată în mașină de câțiva indivizi în stare de ebrietate, dar când am părăsit șoseaua, au plecat. Singurul lucru care a fost aruncat asupra mea - prin portiera unui camion care mergea foarte repede - era un pumn de bancnote de un dolar. Le-am dat la prima biserică unde am luat cuvântul.

Un student m-a întrebat într-o zi dacă nu am fost niciodată agresată. „Agresată?” am răspuns. „Doar un nebun m-ar putea agresa; nu posed nici o centimă!”

Într-o seară, la ieșirea dintr-un oraș, am fost strigată de un cuplu, persoane înstărite ce locuiau o casă mare. Auziseră de pelerinajul meu și li s-a părut că trebuie să mă avertizeze, ca buni creștini, că puțin mai departe se afla un loc rău famat numit „*South of the Border*” (La Sud de Frontieră).

M-au sfătuit să evit acest loc. Dar nu mi-au oferit ospitalitatea, deci am continuat să merg mai multe ore.

Noaptea era foarte întunecată, cerul fiind acoperit de nori. Deodată se porni ploaia. Era o aversă puternică și eu aveam asupra mea toată corespondența la care trebuia să răspund. Am căutat imediat un adăpost și am zărit un imobil cu o pompă de benzină, un restaurant și un motel. M-am refugiat, plecând capul, sub streșina care acoperea pompele de benzină și mi-am pus corespondența pe piept, sub tunică, pentru a o proteja de ploaie. Angajatul de la stație a venit spre mine și mi-a spus: „Nu stați aici în ploaie, veniți la restaurant.” În restaurant, patronul mi-a spus: „Vă cunoaștem bine și am vrea să vă oferim la cină tot ce v-ar face plăcere.” În acel moment am descoperit și numele locului unde poposisem: *South of the Border*.

Patronul motelului era așezat la masă în fața mea și mi-a oferit o cameră pentru noapte. A doua zi de dimineață am avut dreptul la un mic dejun. Poate că era un tripou în spatele restaurantului, unde era ceva activitate. În orice caz, acești oameni m-au tratat mult mai creștin decât cei care m-au sfătuit să-i evit. Este dovada a ceea ce afirm: există bine în orice persoană.

Am primit ospitalitatea în locurile cele mai neașteptate, printre altele la primăria din Florence (Arizona) și la Tumbstone (Arizona) unde mi s-a oferit respectiv o masă de conferință și o mașină de pompieri. Odată am fost închisă prin inadvertență timp de treisprezece ore în toaleta înghețată a unei pompe de benzină. Locuința mea era calmă și adăpostită de curioși, dar totuși cam rece!

*

Dorm la fel de bine într-un pat bun și în iarbă, pe marginea drumului. Dacă mi se oferă un acoperiș și o masă, e perfect. Dacă nu, sunt la fel de mulțumită. Sunt des invitată de persoane absolut necunoscute. Dacă nimeni nu-mi oferă ospitalitatea, îmi rămân depozitele de autobuze, garile și stațiile deschise toată noaptea.

Într-o seară, într-un motel de lux, mi s-a propus să dorm într-un pat imens, iar a doua zi am dormit pe cimentul unei pompe de benzină. Am dormit la fel de bine a doua noapte ca și prima. De multe ori un șerif înțeleghător mi-a oferit o celulă neocupată din închisoarea sa.

Când nu găsesc nici un adăpost, dorm pe câmp sau pe marginea drumului, sub protecția divină.

Podurile, silozurile dărăpănate și subsolurile caselor abandonate oferă o protecție contra elementelor. Canalizări mari îmi puteau servi drept adăpost. Dar unul din locurile mele preferate pentru a dormi este o căpiță de fân într-un câmp greu accesibil, într-o noapte înstelată. Stelele sunt cuverturile mele.

Cimitirele sunt de asemenea locuri minunate pentru a înnopta. Atmosfera este calmă, iarba mereu bine

tăiată și nu ești deranjat de nimic. Nimeni nu vine să tulbure pacea celor dispăruți. Le doresc să doarmă în pace; ei înțeleg. Dar o masă de picnic pe marginea drumului, un maldăr de ace de brad, sau un câmp de grâu pot tot așa de bine să-mi servească drept culcuș.

Într-o dimineață, când dormeam pe un câmp de grâu, în Kansas, am fost trezită de un zgomot violent. Am ridicat privirea tocmai la timp pentru a vedea venind spre mine o enormă combină. Am făcut repede câteva rostogoluri pe o parte pentru a scăpa de lamele circulare.

În timpul pelerinajului meu, mă simt complet protejată. Dumnezeu este pavăza mea. Nu există accidente în Planul Divin și Dumnezeu nu ne abandonează nouă-înșine. Toți cei a căror inimă e plină de dragoste și de credință, care sunt smeriți și pașnici, n-au absolut nimic de temut.

*

Într-o anumită perioadă a anului, nopțile erau foarte reci. Îngheța, dar se topea în timpul zilei și era foarte agreabil. Era toamnă și pe jos era plin de frunze uscate. Eram în mijlocul pădurii și nu era nici un oraș la câțiva kilometri în jur. Era duminică seara. Cineva aruncase pe marginea drumului un ziar gros din acea zi (n-ar trebui să facem niciodată asta). L-am cules de pe jos și mi-am continuat drumul, părăsind șoseaua. La poalele unui mare conifer, am remarcat un mic culcuș tapisat cu frunze uscate aduse de vânt. Am cules alte frunze și am pus deasupra câteva hârtii de ziar; cu restul ziarului m-am învelit. Dimineața la sculare, totul era acoperit de chiciură, dar coniferul m-a protejată și eram bine la căldură în cuibul meu de frunze și de hârtie de ziar. Iată un truc ce v-ar putea servi dacă vi se-ntâmplă vreodată să fiți surprinși de noapte.

*

Persoanele cărora le place să își ia vacanța sunt în general cele care au ocupații pentru care nu sunt făcute și care vor să se elibereze de ele ceva timp. Nu mă voi opri din pelerinaj pentru a îmi lua vacanța. Este atât de minunat de a coborî toamna spre sud, de a contempla frumusețea senină a acestei perioade de recolte, înaintea înghețului și frunzișul strălucitor, înainte de a cădea. Este atât de minunat să revii primăvara spre nord, de a putea admira florile primăverii timp de multe luni. Țara mi-a oferit deseori acest spectacol superb.

În cursul traversării Noii Anglii (o mie șase sute de kilometri de la Greenwich, în Connecticut, până la Burlington, în Vermont), am făcut mii de ocolișuri pentru a trece nu numai prin marile orașe dar și prin cele mai mici unde fusesem invitată. Am pornit la drum printre merii înfloriți, cu bobocii lor roz și petalele albe care cădeau ca neaua. Am terminat parcursul printre merele coapte, care mi-au oferit câteva mese delicioase. Între timp, m-am delectat cu frăguțe, mere și afine.

În toată țara, am văzut multe autostrăzi în construcție; am remarcat că ele treceau prin văi, prin tunele sub munți și câteodată pe râuri. Sunt mulțumită că am putut trece atât de des pe vechi drumuri care urcau pe munți. Ce panoramă superbă răsplătește pe cei care ajung în vârf: ici și colo, orașe, drumuri pe care le străbătusem sau care mă așteptau; ici și colo văi cu câmpuri și livezi. Știu bine că suntem într-o perioadă când totul trebuie să meargă repede și că aceste super autostrăzi sunt foarte eficiente; sper totuși că ne vor mai rămâne și câteva drumuri pitorești, drumuri de munte.

*

Sunt întrebată deseori cum îmi petrec vacanțele, mai ales de Crăciun. Am petrecut deseori aceste perioade mergând pe drumuri. Mulți oameni se plimbă cu mașina cu ocazia vacanțelor și este un moment bun pentru a întâlni lume. Îmi amintesc de o seară de Crăciun când am dormit sub stele. Era un astru atât de luminos pe cer încât, cu puțină imaginație, l-aș fi putut vedea ca steaua din Betleem. A doua zi, la o temperatură de douăzeci și șase de grade, am intrat în New Orleans. M-am regăsit între flori și mi-am făcut câțiva noi prieteni.

Am petrecut un Crăciun la Fort Worth, în Texas. Turnurile și marile clădiri se împodobeau cu ghirlande de globuri colorate, oferind privirii noului venit un spectacol de neuitat. În acea zi am primit ca un cadou timpul necesar pentru a răspunde tuturor scrisorilor primite.

Sunt întrebată uneori dacă nu mă simt singură de Crăciun. Cum m-aș putea oare simți singură când sunt conștientă permanent de prezența lui Dumnezeu? Ador compania, dar când sunt singură, sunt împreună cu

Dumnezeu, și este minunat.

*

Deseori, în primii ani, persoane total necunoscute îmi ofereau ospitalitatea. Accept aceste lucruri ca o ofrandă venind de la Dumnezeu. Sunt la fel de recunoscătoare pentru bucata de pâine răncedă primită de la un muncitor imigrant ca și pentru o masă somptuoasă oferită de o prietenă în marea sală a restaurantului hotelului Waldorf Astoria.

Vedeți, când v-ați oferit întreaga viață lui Dumnezeu (și dacă vocația vă este de a părăsi totul), veți constata că și pâinea și adăpostul necesare vă sunt date fără a face vreun efort. Totul este dat, chiar și lucrurile materiale. Și aceasta mă surprinde încă și pe mine când primesc unele lucruri perfect neașteptate. Am făcut o primă vizită în Alaska și în Hawaii grație minunatei generozități a unui formidabil prieten. Apoi unii prieteni m-au întrebat dacă nu pot să organizez voiaje în aceste locuri. Am organizat deci un voiaj în Alaska în vara lui 1979 și unul în Hawaii în vara 1980. Am făcut astfel încât aceste voiaje să fie o sursă de inspirație și de descoperiri pentru participanți. Aveam o existență foarte simplă și luasem foarte puține bagaje.

N-am șomtat deloc în aceste tinere State. Mai întâi, am făcut vizita prietenilor mei, apoi am participat la multe conversații în grupuri și la radio. Unii dintre prietenii mei doreau să-și facă o idee despre viața unui pelerin, și cred că nu au fost dezamăgiți. A fost o mare plăcere pentru mine să-i însoțesc în aceste locuri. Iată o altă anecdotă. Încercam să organizez programul pentru Dakota de Nord și Sud; știam că în Dakota de Nord va trebui să-mi opresc activitățile pentru a pleca în Hawaii. Știam că voi fi atunci la Bismark și că-mi va trebui vreo săptămână pentru a ajunge la Los Angeles cu auto-stopul și o săptămână pentru a reveni. „O, mi-am spus, asta înseamnă o săptămână pierdută pentru Dakota de Nord și o alta pentru Dakota de Sud.” Dar iată că puțin timp după aceea primesc o scrisoare în care mi se oferea un dus-întors în avion pentru Bismark. Era aproape un miracol. Și era, bineînțeles, un lucru de care aveam nevoie. Nu accept niciodată ceva de care nu am nevoie, dar îmi trebuia neapărat acest timp pentru Dakota. A fost un cadou minunat și l-am acceptat cu o recunoștință eternă. Iată cum ne sunt date chiar și lucrurile materiale. I-am explicat într-o zi unui reporter că-mi era suficient să vorbesc oamenilor pentru ca imediat să mă întrebe spontan dacă îmi e foame. El mi-a spus atunci că și el a vorbit oamenilor timp de multe luni și chiar ani dar că nimeni nu i-a oferit nici măcar un sandwich. „Vedeți, asta pentru că nu sunteți un pelerin de pace!” i-am răspuns.

Într-o zi, un mexican de șase ani care mă auzise la radio a ieșit din casă alergând spre mine când m-a zărit, foarte excitat să-mi transmită o invitație din partea părinților săi. Aceștia locuiau o sărmană rulotă de secerători, dar am fost tratată ca o invitată de onoare. După tortillas și fasolea cinei, părinții au desfăcut unica lor cuvertură pentru a o pune pe unicul lor pat. Dimineața, înaintea plecării mele, mi-au servit din nou o masă de tortillas și de fasole.

Când traversam Memphisul, s-a stârnit o mare furtună și am alergat să mă adăpostesc sub streășina de lemn a unei căsuțe cu o singură încăpere. O familie de negri mi-a oferit cu amabilitate găzduirea pentru seară. Căldura lor nu avea egal decât cea a sobei de lemn care încălzea modesta lor locuință. Au împărțit cu mine sărmana lor masă (pâine de porumb și apă) la cină și la mic dejun. Am dormit cu toții pe jos, pe un sol foarte curat. Nu voi uita niciodată primirea pe care mi-au făcut-o.

În Oklahoma, într-o dimineață glacială, un student și-a scos mănușile pentru a mi le oferi și mi-a pus fularul său în jurul gâtului. În acea noapte, când temperatura a coborât sub zero, un cuplu de indieni mi-a oferit găzduirea.

Am fost sfătuită să evit statul Georgia, mai ales orașul Albany unde paisprezece militanți pentru pace erau închiși. Dar nu pot spune că am fost prost primită. De fapt, ospitalitatea a fost peste medie.

Pentru persoanele aparținând minorităților, este de la sine înțeles că nu fac nici o discriminare. Inscripția *Pelerin de Pace* de pe tunică mea pare să le inspire încredere. Ei nu ezitau să vină să-mi vorbească. Am vorbit în multe biserici minoritare și mai mulți din pastorii lor au citit mesajele mele credincioșilor.

*

Desigur, îi iubesc pe toți cei pe care îi întâlnesc. Cum ar fi cu puțință să fie altfel? În fiecare se află scânteia divină. Rasa, etnia, sau culoarea pielii nu schimbă nimic pentru mine; toți îmi par luminoși! Văd

în fiecare creatură o reflectare a Creatorului. Toți oamenii fac parte din familia mea, toți îmi par frumoși! Avem nevoie să învățăm să ne cunoaștem; căci astfel vom vedea că asemănările noastre sunt mult mai importante decât diferențele, chiar dacă acestea par uneori considerabile. Fiecare celulă, fiecare ființă umană are aceeași importanță și un lucru de realizat în această lume.

Capitolul V

Viața simplă

A-și simplifica existența est una din etapele păcii interioare. Această simplificare va provoca în timp o bunăstare interioară și exterioară care face viața armonioasă. În ceea ce mă privește, am înțeles mai întâi de toate inutilitatea de a poseda mai mult decât strictul necesar. De îndată ce m-am mulțumit cu minimumul vital, am început să simt o armonie minunată între viața mea exterioară și cea interioară, între bunăstarea spirituală și cea materială.

Unele persoane par a crede că viața mea, aflată sub semnul simplității și a serviciului, este austeră și tristă, însă ei nu știu că simplificarea înseamnă libertate. Sunt recunoscătoare lui Dumnezeu în fiecare clipă pentru toate bogățiile care mi-au fost generos acordate. Am o viață plină, dar nu supraîncărcată. Dacă viața voastră este prea încărcată înseamnă că faceți mai mult decât vi se cere.

Viața mea ajunsese într-un impas. Aveam impresia de a fi lacomă, înainte de a pronunța angajamentul meu pentru simplitate: *Nu voi accepta decât strictul necesar și nimic mai mult, atâta timp cât alți oameni în lume au mai puțin decât strictul necesar.*

Ați fost poate obișnuiți să posedați prea multe lucruri. Când vă veți simplifica viața, sunt sigură că veți încerca același sentiment de libertate ca și mine. Dacă sunteți motivat de dorința de a dăruia, veți primi tot ce vă trebuie. Cât despre mine, ce doresc și ce am coincid perfect. Tot ce este de prisos mi se pare o povară. Este imposibil să accept ceva de care nu am nevoie. Sunt fără nici un ban, dar mi-e greu să rămân astfel. Mulți prieteni ai mei, plini de intenții bune, mi-au oferit sume mari de bani, pe care, desigur, le-am refuzat.

Am vorbit cu cineva care mă credea lipsită de unele „plăceri” ale vieții. Dar faptul de a nu utiliza sau a nu face aceste lucruri nu mi-a lipsit deloc. Le-am lăsat deoparte când am ales o viață armonioasă. Ele nu aveau pentru mine nici un interes. Nu sunt sclava confortului, altfel nu aș fi un pelerin. Nu se poate să fii dominată sau subjucată de idei false. Majoritatea oamenilor nu vor să fie liberi. Ei preferă să-și petreacă timpul plângându-se de neputința lor de a se elibera de diversele lor dependențe (averi, mâncare, băutură, tutun, etc...). De fapt, ei ar putea dacă ar vrea cu adevărat.

*

Nevoile noastre fizice depind de climă, de starea de sănătate, etc. În general, avem nevoie de un adăpost pentru protecție; de un foc, de o cuvertură, de haine pentru căldură; de aer și apă curată, de hrană suficientă pentru a trăi. Există, desigur, și alte nevoi decât cele fizice. Deseori, dar nu întotdeauna, ele sunt gratuite sau ieftine. De exemplu, unele persoane au nevoie de a asculta muzică bună sau de a cânta la un instrument. Putem indica niște reguli generale pentru a trăi mai simplu, dar fiecare le adaptează la situația sa personală.

Mi-am dat seama, acum patruzeci de ani, că banii și obiectele materiale nu aduc fericirea. Și am primit de multe ori confirmarea acestui lucru. Am întâlnit mulți milionari. Ei aveau un punct comun: nici unul nu era fericit. Iată de exemplu Howard Hughes, cu cele două miliarde și jumătate de dolari ai săi. Se spune că era persoana cea mai mizerabilă, cea mai fricoasă pe care o putem imagina! Am cunoscut o femeie care moștenise patru milioane și jumătate de dolari. Acest lucru i-a stricat viața. Era un suflet generos și dorea să utilizeze banii în mod inteligent. Dar a realizat că era o adevărată povară și că îi complica în mod inutil viața. Știu bine că nu putem fi fericiți când nu avem nimic; dar nu suntem nici când avem prea mult.

Cei mai fericiți oameni sunt cei care au doar ce le trebuie.

Am cunoscut o doamnă de o anumită vârstă care muncea foarte mult și se plângea în continuu. „De ce munciți așa de mult?”, i-am spus într-o zi, „când nu aveți decât nevoile personale de satisfăcut?” „Pentru că trebuie să plătesc chiria acestui apartament de cinci camere.”, mi-a spus ea. „Cinci camere!” m-am exclamat eu. „Dar trăiți singură. Nu v-ați putea mulțumi cu o garsonieră?”. „Ba da”, mi-a spus ea cu un aer trist, „dar, pentru a pune toate mobilele, îmi trebuie cinci camere”. Astfel ea se omora muncind pentru a oferi găzduire mobilelor sale! Vă doresc ca așa ceva să nu vi se întâmple!

Suntem atât de obnubiți de lucrurile materiale că trecem deseori pe lângă bogățiile pe care viața ni le oferă gratuit. *Averile inutile sunt poveri inutile. Ele ne obligă să avem grijă de ele.*

Vă voi vorbi de o altă femeie, care era eliberată (deși nu în sensul cel mai înalt al termenului). O vedeam din când în când și atunci se întâmpla să o întâlnesc la o lună după ce un incendiu distrusese imensa casă unde locuia cu soțul ei după plecarea copiilor care crescuseră. Ei au pierdut totul, cu excepția hainelor pe care le purtau. Gândindu-mă la cât de mult era atașată de această imensă casă, în ciuda efortului de a o întreține, am început să-i exprim simpatia mea. Dar ea mi-a răspuns: „Nu mă plângeți! Ați fi putut să o faceți a doua zi după incendiu, dar acum e inutil. Gândiți-vă: nu va mai trebui să curăț acest pod. Nu va mai trebui să curăț dulapurile. Nu va mai trebui să curăț subsolul! Nu m-am mai simțit niciodată atât de liberă. Simt din nou că trăiesc!”

Ea locuia acum cu soțul ei într-un mic apartament și sunt sigură că se simțeau liberi. Dar n-ar fi fost mai bine să fi dăruit surplusul lor celor care aveau nevoie? Ar fi fost binecuvântați pentru gestul lor și alte persoane ar fi avut bucuria de a primi. În orice caz, aceasta a fost ocazia lor de a se elibera.

*

Dacă vă este cu puțință, vă recomand plimbările în natură. Ce poate fi mai inspirant ca mersul toată ziua la soare și dormitul sub stele? Ce minunată experiență de viață simplă și naturală. Când purtăm pe umeri alimente, saci de dormit, etc., atunci învățăm repede că orice obiect inutil este o povară inutilă. Învățăm repede să recunoaștem ce este indispensabil: o sursă de căldură când este frig, un loc uscat când plouă, alimente de bază, apă curată și proaspătă. Astfel punem lucrurile materiale la locul lor, căci ne dăm seama că ele sunt făcute pentru a servi și le putem abandona când nu mai avem nevoie de ele. Învățăm repede să gustăm marea libertate pe care o procură simplitatea vieții.

*

Între mai și octombrie 1952, înainte de pelerinaj, am parcurs trei mii două sute de kilometri în munții Apalași, între statele Georgia și Maine, la care se adaugă opt sute de kilometri de ocolișuri pentru a admira anumite locuri foarte pitorești.

Trăiam în aer liber, având o singură pereche de pantaloni și șorturi, un maiou și un pulovăr, o cuvertură ușoară și două cearceafuri-sac de plastic pe care le umpleam uneori cu frunze. Nu eram mereu la căldură sau perfect uscată, dar eram foarte fericită. Meniul meu, dimineața și seara, se compunea din două căni de făină de secară crudă, înmuiată în apă și cu zahăr roșu de trestie; la prânz, două căni cu lapte praf, fructe de pădure, nuci sau plante verzi găsite în pădure. Acest antrenament aspru a fost o perfectă pregătire pentru pelerinaj. Mersul de-a lungul autostrăzii mi s-a părut ușor în comparație.

*

Ce plăcere să mănânci fructe coapte și savuroase culese din pom, legume fragede și crocante culese pe câmp. Și ce bine ar fi ca pe viitor agricultorii să nu mai utilizeze produse toxice pentru recolte, pentru ca alimentele să poată ajunge de la fermă pe masa consumatorilor.

Într-o dimineață, am luat un mic dejun de afine pline de rouă, pe care le-am cules în timpul periplului meu în statul New England. Gândindu-mă la semenii mei care consumă tot felul de alimente industriale cu parfumuri artificiale, am tras concluzia că nimic în lume nu valorează mai mult decât un mic dejun de afine pline de rouă.

Primăvara și vara, când zilele sunt lungi, ce bine este să te trezești odată cu soarele și să te culci în același timp cu el! Toamna și iarna, când zilele sunt mai scurte, putem veghea o parte din noapte. Cred că o

substanță anume din aer, produsă de soare, se rărește când acesta dispare și nu poate fi absorbită decât în timpul somnului. Eu dorm cel mai bine între nouă seara și cinci dimineața.

*

Ce bine este să muncești în aer curat sub sursa de viață care este soarele și printre frumusețile naturii. Mulți oameni descoperă aceasta, ca acel tânăr pe care l-am întâlnit și care plecase să-și facă serviciul militar. În absența sa, tatăl bolnav vânduse ferma de care nu se mai putea ocupa. Tânărul muncise la întoarcere timp de mulți ani – o muncă foarte grea – pentru a putea cumpăra o altă fermă. Ce bine este să-ți câștigi viața cultivând plante care hrănesc populația. Altfel spus, ce bine este să-ți câștigi viața cu o activitate constructivă și utilă societății în care trăim. Aceasta este, desigur, ceea ce toată lumea ar trebui să facă, și ceea ce toată lumea ar face într-o societate sănătoasă.

*

Hainele mele sunt foarte confortabile și foarte practice. Port un pantalon sport bleumarin și o cămașă cu mâneci lungi peste care îmbrac tunică mea cu inscripții. În jurul tunicii, în față și în spate, sunt compartimente cusute care servesc drept buzunare. Ele conțin tot ce posed: un pieptene, o perie de dinți pliabilă, un pix, o hartă rutieră, câteva exemplare din mesajul meu și corespondența.

Iată de ce răspund la scrisori mai repede decât majoritatea oamenilor: asta îmi permite să-mi ușurez buzunarele! „*Fiecare gram contează!*”, asta este deviza mea. Sub haine, port un șort de alergare și o cămașă cu mâneci scurte; astfel sunt mereu gata pentru o baie revigorantă în râul sau lacul ce se află pe drumul meu.

Într-o zi, după ce mă îmbrăcam după o baie în apele limpezi ale unui lac de munte, m-am gândit la toți cei care trebuie să întrețină o vastă garderobă de haine și care călătoresc cu bagaje grele. Mă întrebam de ce oamenii se încarcă astfel și mă simțeam minunat de liberă. Gândiți-vă cât sunt de liberă! Dacă vreau să merg undeva, nu trebuie decât să mă scol și să pornesc la drum. N-am nici un atașament.

O singură îmbrăcăminte este suficient. Asta este tot ce posed de când am început pelerinajul, în 1953. Și am mereu grijă de hainele mele. Găsesc mereu o chiuvetă în toaletele publice și o apă pentru a-mi spăla rufe; iar uscarea e și mai ușoară: îmbrac hainele și ele se usucă pe mine la soare.

Nu utilizez săpunul pentru a mă spăla; acesta elimină grăsimea care protejează pielea. Este și inconvenientul cosmeticelor utilizate de majoritatea femeilor.

Nu am nevoie decât de o pereche de pantofi de sport care nu costă mult, sunt din pânză cu tălpile din cauciuc sintetic. Îi iau cu o mărime mai sus, pentru a putea mișca degetele. Mă simt la fel de bine ca și cum aș merge desculță! Și în general o pereche durează două mii patru sute de kilometri. Port șosete bleumarin. Am ales culoarea bleumarin pentru haine pentru că este foarte practică, se murdărește foarte puțin, iar albastrul simbolizează pacea și spiritualitatea.

Nu arunc nimic fără să fie complet uzat și inutilizabil. Într-o zi, când tocmai mă pregăteam să părăsesc un oraș, o gazdă mi-a spus: „Pelerin, am remarcat că ghetele dumneavoastră au nevoie de o reparație, și cunosc destul de mult pentru a vă spune că sunt ireparabile.” „Bine că nu cunosc cizmărie”, i-am spus; „astfel, n-am știut că nu sunt reparabile și tocmai le-am reparat!”

În primii ani, purtam un fular și un pulover albastru când era frig, dar le-am abandonat, căci nu erau indispensabile. Acum mă adaptez așa de bine schimbărilor de temperatură încât port aceleași haine vara ca și iarna, în interior ca și în exterior. Când temperatura se ridică și când arde soarele, mă adăpostesc la umbră. Copacii fac o umbră foarte răcoroasă. Norii fac și ei umbră. O stâncă face o umbră profundă; ca un dâmb dimineața devreme și după amiază spre seară. Câteodată, chiar și umbra unui tufiș este binevenită. Construcțiile fac și ele umbră. Casele, blocurile, și chiar panourile publicitare care urătesc peisajul. Podurile fac umbră și protejează de ploaie. Putem, desigur, să folosim pălării sau umbrele. Nu folosesc nici una din ele. Un ziarist m-a întrebat într-o zi dacă nu am o umbrelă pliantă în buzunar. „Nu risc să mă topesc”, i-am răspuns. „Pielea mea este impermeabilă. Și nu mi-e frică de micile neplăceri.” Mi s-a întâmplat însă să utilizez un carton drept umbrelă.

Căldura face sete, dar mi-am dat seama că dacă mănânc toată ziua fructe nu mi-e deloc sete. Nevoile noastre fizice sunt minime.

După un minunat sejur în natură, mergeam pe străzile unui oraș unde mă aflam de câtva timp. Era ora unu

după amiază. Sute de persoane bine îmbrăcate, cu fețele palide sau machiate, mergeau în șir, unii ieșind de la muncă, alții întorcându-se la birou. Mergeam între ei, cu cămașa mea decolorată și pantalonii uzați. Avansam fără zgomot, datorită tălpilor mele din cauciuc, în mijlocul tocurilor înalte și elegante. În cartierele sărace, eram acceptată. În cartierele bogate, aveam dreptul la priviri surprinse și uneori disprețuitoare.

De o parte și de alta a străzii se aflau obiecte pe care le putem cumpăra dacă acceptăm să mergem în rând cu ceilalți, zi după zi, ani după ani. Unele obiecte sunt utile, dar multe sunt de prisos. Unele sunt frumoase, altele foarte urâte. Mii de obiecte sunt de vânzare, dar cele mai prețioase lucruri sunt absente. Degeaba căutăm libertatea, sănătatea, fericirea și liniștea sufletească printre ele. Pentru a obține acestea, dragi prieteni, va trebui să ieșiți din rândurile acestea bine ordonate cu riscul de a fi priviți cu dispreț. În ochii lumii eu par foarte săracă, eu care nu am nici un ban în buzunar și port tot ce posed asupra mea; în realitate însă sunt bogată, căci primesc din belșug tot ce banii nu pot cumpăra: sănătatea, fericirea și pacea interioară.

*Viața simplificată este o viață binecuvântată,
Atât de calmă, atât de liniștită.
Ah, câte adevăruri se descoperă!
Proiecte până atunci infructuoase se realizează.
Ah, cum viața poate fi frumoasă,
În minunata ei simplitate!*

Capitolul VI

Cum să rezolvăm problemele

Rostul problemelor noastre este de a ne face să respectăm legile divine, care sunt exacte și nu pot fi schimbate. Avem posibilitatea alegerii între a le respecta sau a le încălca. Respectarea lor conduce spre armonie, încălcarea lor provoacă noi probleme.

De asemenea, când societatea nu mai este armonioasă, apar atunci problemele, probleme colective, care o obligă să schimbe direcția pentru a regăsi armonia. Fiecare poate înțelege că progresează rezolvând nu numai problemele individuale ci și cele colective. Repet de multe ori că nu mai am probleme personale; totuși, din când în când, un mic obstacol se prezintă. Dar acesta este atât de puțin important încât nu l-aș numi problemă. De fapt, vreau acum să învăț și să progrez prin contribuția mea la rezolvarea dificultăților colective.

Într-o vreme, înainte, credeam că este foarte jenant să întâlnești obstacole. Încercam să le evit. Încercam să le dau altcuiva să le rezolve. Dar acum s-a terminat cu asta. Ziua în care am descoperit ce minunată însemnătate au problemele a fost cea mai frumoasă zi din viața mea. Căci ele au o minunată utilitate!

Unii oameni doresc o existență fără probleme; dar nu aș dori asta nimănui. Ceea ce vă doresc este să aveți o mare forță interioară pentru a le putea rezolva armonios și pentru a putea progresa. Problemele sunt ocazii de a învăța și de a progresa. Fără ele, viața ar fi stearpă și n-ar oferi nici o posibilitate de progres spiritual.

Am întâlnit cândva o femeie care n-avea practic nici o problemă. Participam la o emisiune radio, seara târziu, la New York. Această doamnă a telefonat la radio pentru a mă invita la ea. Prevăzusem să dorm într-un depozit de autobuz, așa că am acceptat oferta sa. Mi-a trimis șoferul și m-am trezit în casa unei milionare, o femeie de vreo patruzeci de ani, care avea aerul unui copil. Era atât de frapant încât m-am întrebat care putea fi cauza acestei imaturități. Am înțeles că această femeie s-a refugiat mereu în spatele unui grup de servitori și de avocați. Nu a avut niciodată de luptat. A evitat toate obstacolele care i-ar fi

pemis să se maturizeze și nu s-a putut dezvolta. Problemele sunt de fapt binecuvântări ascunse!

*

Dacă aș rezolva problemele oamenilor în locul lor ei ar sta pe loc, n-ar putea crește. Ar fi un deserviciu. Ajutorul pe care îl ofer este la nivelul cauzei, nu al efectului. Îi ajut pe ceilalți dându-le mijloacele de a-și rezolva singuri problemele. Dacă dăm de mâncare cuiva, îl hrănim pentru o zi; dacă îl învățăm să producă singur hrană, atunci îl hrănim pe viață.

Noi progresăm spiritual rezolvându-ne conflictele. Nu ni se dă niciodată o povară pe care să n-o putem ridica. Dacă avem o problemă grea, înseamnă că avem și forța interioară de a o rezolva. Nu e niciodată momentul să ne descurajăm, căci dificultățile sunt ocazii de creștere interioară și cu cât dificultatea este mai grea, cu atât este și ocazia creșterii.

*

Rostul dificultăților materiale este deseori de a ne aduce aminte că trebuie să dăm prioritate domeniului spiritual. Câteodată problemele fizice ne fac să înțelegem că trupul nu este decât un veșmânt provizoriu și că realitatea este esența indestructibilă care îl însuflă. Și când putem spune: „Mulțumesc, Doamne pentru piedicile care ne ajută să creștem spiritual”, atunci problemele devin prietenele noastre.

Îată ce i s-a întâmplat unei femei care avea o problemă personală. Ea suferea de spate și viața îi era un calvar. Parcă o văd și azi încercând să-și așeze pernele pentru a atenua durerea. Această situație o făcea foarte amară. I-am vorbit despre ocaziile ascunse în toate problemele noastre și am încercat să o încurajez să se gândească la Dumnezeu în locul problemelor sale. Și cred că am reușit căci într-o seară ea s-a gândit la Dumnezeu. „Dumnezeu, și-a spus ea, acordă atâta importanță acestui grăunte de țărână că-i trimite exact încercările de care are nevoie pentru a progresa.” „Dragă Doamne, a continuat ea, mulțumesc pentru această durere care îmi oferă ocazia de a mă apropia de Tine.” Atunci durerea a dispărut și n-a mai revenit. Acesta este poate sensul frazei: „*În toate lucrurile fiți recunoscători.*” Ar trebui, fără îndoială, să pronunțăm mai des această rugăciune de recunoștință atunci când avem probleme. Rugăciunea este o concentrare de gânduri bune.

*

Multe din micile probleme curente se datorează unei atitudini nepotrivite. Oamenii se consideră centrul universului și judecă totul din punctul lor de vedere personal. Dar nu în acest fel vor obține fericirea. Nu putem fi mulțumiți decât adoptând o atitudine justă: în ochii lui Dumnezeu toți oamenii au aceeași importanță și au un rol de jucat în planul divin.

Vă pot vorbi de o femeie care nu reușea să-și găsească rolul în planul divin. Trecuse de patruzeci de ani, era celibatară și trebuia să-și câștige existența. Își detesta atât de mult munca actuală încât se îmbolnăvisese. A început să consulte un psihiatru care i-a promis că o va ajuta să-și accepte slujba. Dar când și-a reluat serviciul după câteva consultații nimic nu se schimbase. S-a reîmbolnăvit și atunci a venit la mine. Am întrebat-o care era vocația sa. „N-am nici o vocație specială”, mi-a spus ea. Ceea ce nu era adevărat. De fapt, ea vroia să spună că nu își cunoștea vocația. Atunci am întrebat-o ce-i plăcea să facă, pentru că a face ceea ce ne place nu cere nici un efort și ne aduce mare bucurie, ca pelerinajul în cazul meu.

Am aflat că-i plăceau trei lucruri: să cânte la pian, dar nu era destul de bună pentru a face meserie din asta; să înoate, dar nu era destul de bună pentru a deveni profesionistă; și să se ocupe de flori. Atunci i-am găsit un serviciu la o florărie, ceea ce i-a permis să-și câștige pâinea ocupându-se de flori. Ea adora această muncă; spunea că ar fi gata să o facă și fără a fi plătită. Dar îi trebuia mai mult decât o slujbă și am folosit și cele două pasiuni: natația a devenit exercițiul ei fizic; este un sport care contribuie la o viață armonioasă. Pianul i-a permis să servească. Ea mergea la o casă de bătrâni și cânta pentru pensionari. Se descurca foarte bine pentru a-i face să cânte. Aceste trei activități i-au permis să se dezvolte complet. A devenit o femeie seducătoare și s-a măritat după un an, continuând mereu cele trei activități care-i plăceau.

*

Am cunoscut o femeie care trebuia să stea la pat. Ea trăia astfel de vreo câțeva vreme când am vizitat-o. După ridurile de pe fața ei și starea de tensiune în care se afla mi-am dat seama că răul nu era deloc de natură fizică. N-au trecut nici cinci minute, cred, până ce a început să-mi povestească problemele pe care le avea cu sora ei. Am înțeles, după felul în care se exprima, că repetase de multe ori această poveste și continua să se gândească cu amărăciune la comportamentul surorii ei. I-am explicat atunci că dacă accepta să ierte, să ceară iertare, să se împăce cu sora ei, ar putea spera o ameliorare a sănătății. „A nu!”, a exclamat ea, „Mai bine mor. Nu vă dați seama ce mi-a făcut.” Situația s-a împotmolit ceva timp.

Dar într-o dimineață, la răsărit, femeia i-a scris surorii ei o scrisoare inspirată. Răsăritul este un moment minunat. Ca și apusul, dar atunci majoritatea oamenilor sunt treji și se agită în toate părțile. La răsărit ei sunt mai puțin grăbiți sau dorm, și când dormim suntem mai armonioși. Răsăritul este propice spiritualității.

Această femeie mi-a arătat scrisoarea pe care tocmai o scrisese și m-am dus imediat s-o trimit la poșta din oraș, înainte ca ea să se răzgândească. Când am revenit, se răzgândise; bine că am trimis repede scrisoarea! Era un pic îngrijorată, dar a primit apoi un răspuns de la sora ei în care aceasta își exprima bucuria de a se împăca. Și închipuiți-vă că în aceeași zi când a primit răspunsul ea a părăsit patul și și-a reluat activitățile. Ultima dată când am văzut-o, mergea bucuroasă către sora ei pentru a se împăca.

Ura face rău celui care o nutrește, și nu celui care este obiectul, cum spune un vechi dicton; se pare că are dreptate.

*

Există oameni care petrec mai mult timp ca să aleagă o mașină decât un viitor partener de viață. Ei se aruncă fără să se gândească. Nimeni nu ar trebui să întemeiască o familie fără să simtă o vocație, un apel interior la fel de clar cum a fost al meu pentru a face pelerinajul. În caz contrar, va fi un eșec. Îmi amintesc de o femeie care nu se înțelegea cu soțul său; era evident că nu aveau nimic în comun. „Dar de ce v-ați măritat cu acest bărbat?” am întrebat-o într-o zi. „Toate prietenele mele se măritau”, mi-a spus ea, „și pe atunci n-am găsit pe altcineva mai bun.” Și asta se întâmplă deseori. Știți de ce există atâtea divorțuri? Oamenii întemeiază o familie fără să aibă vocație.

Atașamentul afectiv poate fi un dezastru. Când lucram cu persoane care aveau probleme, era deseori vorba de un atașament afectiv care trebuia rupt. Îmi amintesc de cazul unei fete de șaisprezece ani. Ea a făcut cu siguranță un mariaj reușit în ziua de azi. Spun mereu că timpul vindecă rănilor, dar pe atunci ea avea inima zdrobită, credea ea, pentru că prietenul ei se însurase cu altă fată. A fost un moment dificil de trecut, dar mai târziu ea a privit lucrurile cu filosofie. Aceasta cere timp. Câteodată acceptăm mai ușor moartea unei persoane dragi decât despărțirea de ea.

Grijile

Trăiți în prezent! Ziua de ieri nu este decât un vis, iar cea de mâine o viziune; dar faptul de a trăi ziua de azi cum trebuie transformă trecutul într-un vis frumos și viitorul într-o fericită perspectivă. Nu vă torturați niciodată cu trecutul, nu vă îngrijiți de viitor. Trăiți prezentul așa cum trebuie.

A-și face griji este un obicei. Este ceva de care putem învăța să ne dezbrăăm. Există câteva tehnici pentru asta. Vorbesc cu oameni minunați, credincioși, și-mi dau seama că și ei își fac griji. Este o pierdere de timp și de energie. Dacă vă rugați, dacă sunteți sinceri în rugăciuni, atunci veți depune spontan grijile în fața lui Dumnezeu, le veți lăsa în mâinile sale – cele mai minunate mâini. Este o metodă excelentă. Aceasta vă va cere un antrenament pentru a vă obișnui (ca mine) să faceți tot ce puteți într-o situație și apoi să lăsați restul în mâinile lui Dumnezeu.

Oare prezentul vă îngrijorează? Nu, în general prezentul nu prezintă nici o problemă. Ne îngrijorăm din cauza trecutului, pe care ar trebui să-l uităm de mult, și în ceea ce privește viitorul, pe care nu-l cunoaștem deloc. Avem tendința de a eschiva *momentul prezent*, singurul pe care Dumnezeu ni l-a dat să-l trăim. Și dacă nu trăiți momentul prezent, nu veți reuși niciodată să trăiți. Iar dacă trăiți momentul prezent, veți avea tendința să uitați de griji. Pentru mine, fiecare moment este o *nouă și minunată ocazie*

Mânia

Mânia este un alt obicei. Ea este însoțită de o energie formidabilă. Nu o înăbușiți: ea v-ar roade atunci pe dinăuntru. Nu o exprimați, căci atunci ea va produce necazuri în jur. Ceea ce trebuie să faceți este să o transformați. Trebuie să reușiți să utilizați această imensă energie în mod constructiv, pentru a face un lucru util sau un exercițiu benefic.

Cel mai bine ar fi să vă dau câteva exemple pentru a ilustra ceea ce spun. O femeie a spălat toate geamurile din casă, alta a aspirat toată casa (fără să fie neapărat nevoie), alta a fabricat pâine integrală. Alta s-a așezat la pian; la început cânta marșuri violente, după care s-a calmat și a început să cânte melodii, cântece religioase și de leagăn. Atunci am înțeles că furia trecuse.

Un bărbat tunde iarba din curte cu o mașină manuală. Eu locuiam casa vecină. Într-o zi a împrumutat de la un vecin o mașină electrică de tuns iarba. Când l-am întrebat de ce, el mi-a spus: „A, fără energia mâniei n-aș putea tunde niciodată tot gazonul cu o mașină manuală.” Vedeți, este o energie colosală.

Și acest bărbat care și-a salvat căsnicia. Avea un caracter atât de dificil încât tânăra sa soție dorea să-l părăsească împreună cu cei doi copii. „Voi face tot ce trebuie!” a spus el atunci. Și s-a ținut de cuvânt. De fiecare dată când simțea că-i sare țandăra, în loc să spargă totul prin casă ca de obicei, el ieșea și alerga în cartier până la epuizare. Astfel și-a salvat căsnicia. Când l-am revăzut, după mulți ani, l-am întrebat: „Faceți încă jogging?” „A, mi-a spus el, puțin pentru exercițiu, dar n-am mai avut accese de mânie de ani de zile.” Utilizând această energie în mod pozitiv, pierdem obiceiul de a ne mânیا.

Această metodă merge și la copii. Îmi amintesc de un băiat de zece ani care făcea crize de furie și o teroriza pe mama sa. Într-o zi când era calm l-am întrebat: „Între toate lucrurile pe care le faci, care-ți cere cea mai multă energie?” „Cred că urcarea dealului în pas alergător”, spuse el. Am găsit astfel o soluție minunată. De fiecare dată când se enerva, mama sa îl trimitea afară spunându-i: „Urcă pe deal”. Metoda era așa de bună încât i-am recomandat-o unei învățătoare care avea probleme cu un băiat de aceeași vârstă; i-am propus să-l trimită să alerge în jurul școlii și asta a fost la fel de eficace.

Am cunoscut un cuplu care se certa. Au avut ideea, de fiecare dată când se certau, să meargă în jurul caselor din cartier, unul într-un sens, celălalt în altul. Se intersectau frecvent și când simțeau că tensiunea a dispărut ei reveneau împreună spre casă. Căutau atunci cauza disputei lor și o soluție pentru a nu se mai întâmpla în viitor. Este o atitudine foarte înțeleaptă. Nu trebuie niciodată să discuți cu o persoană mânioasă, căci în acel moment de enervare ea nu mai este rezonabilă.

Iată și ultimul caz, cel al unei tinere, mama a trei copii mici. „Când mă enervez îmi vine să alerg”, mi-a spus ea, „dar nu este posibil. Nu-mi pot lăsa copiii singuri acasă. Atunci mă descarc pe ei.” „Ați încercat vreodată să alergați pe loc?” am întrebat-o. Eram sigură că i-ar conveni. Mai târziu, ea mi-a scris: „Pelerin, este o metodă foarte eficace, căci nu numai că mă calmează, ci îi și amuză pe copii!”

Frica

Frica este o obișnuință. Ea se poate învăța, și este ceea ce facem în mod constant. Frica se înmulțește. Eu nu am nici o teamă. Dumnezeu este mereu cu mine. Dar aveam o prietenă care se temea de un grup etnic. Soțul ei fusese mutat într-un alt loc și se regăsise în mijlocul acestor oameni de care îi era teamă. Am lucrat cu ea și am învățat-o la început să se familiarizeze cu muzica lor, fiindcă era muziciană. Apoi am descoperit printre acești oameni o femeie care avea doi copii de aceeași vârstă cu cei ai prietenei mele. Atunci am vizitat-o. Cei doi băieți și cele două fetițe au plecat fiecare de partea lor. Cele două mame au făcut cunoștință. Au devenit foarte bune prietene. Mi-amintesc că atunci fiecare frecventa biserica celeilalte. O idee excelentă. O duminică, mergeau împreună într-o biserică și duminica următoare mergeau în biserica cealaltă. Este interesant de remarcat că atunci când au făcut cunoștință mai bine și-au dat seama că punctele lor comune sunt mult mai numeroase decât diferențele lor. Ele s-au apreciat reciproc imediat ce s-au putut cunoaște.

Cunoșteam o femeie care era profesoară de engleză la universitate. Ea devenea isterică la cel mai mic zgomot de trăznet. Când era mică, cum venea o furtună mama ei se ascundea sub pat și copiii veneau alături de ea. Mama sa a învățat-o frica prin exemplul ei. Așa sunt educați copiii. Ceea ce ne sperie este deseori necunoscutul. Care este atunci soluția? *Este de a ne familiariza cu obiectul fricii noastre.* A trebuit să învățăm toate regulile de securitate pentru a ne putea familiariza cu furtunile, dar am reușit.

Iată acum o altă poveste despre teamă. Sunt femei cărora le este frică de șoareci. Și cunosc persoane cărora le este frică de câini. Femeii de care vreau să vă vorbesc îi era teamă de pisici, de pisici obișnuite, domestice. Și ea le întâlnea foarte des; toți prietenii ei aveau pisici. De fiecare dată când vedea o pisică ea fugea țipând. Își imagina că toate pisicile întâlnite vor sări pe ea. Un psiholog ar spune: „A avut probleme cu pisicile când era copil mic. Ea nu-și mai amintește, dar asta a rămas în subconștient.” Poate că este adevărat, dar nu asta contează. „Dacă vrei să scăpați de teama de pisici”, i-am spus, „trebuie să vă familiarizați cu ele.” „Nici poveste!” mi-a răspuns ea. „Spuneți, vă e teamă cumva de pisoi?” am întrebat-o. „Nu, atâta timp cât sunt mici.” mi-a spus ea. Atunci i-am adus un pisoi adorabil pe care stăpâni mi l-au împrumutat, putând chiar să mi-l dea de tot dacă voiam. „Ei bine, vă e frică de el?” am întrebat-o. „A, nu, e atât de mic!” mi-a spus ea. „Perfect”, i-am spus, „acum veți face cunoștință. Dați-i de mâncare, jucați-vă cu el.” Cred ca nu e nevoie să vă mai spun ce s-a întâmplat. PISOIUL A CRESCUT ȘI A DEVENIT PISICĂ; dar ea se atașase așa de tare de el încât nu se mai putea despărți.

Unele frici vin din vieți anterioare (era poate cazul exemplului precedent). Ele se tratează la fel; prin obișnuirea cu obiectul de care vă este frică.

Dar în unele cazuri, trebuie să acționăm un pic diferit, ca în cazul unei femei pentru care am adoptat metoda progresivă. Îi era teamă să doarmă într-o cameră mică. Această frică venea dintr-o viață anterioară. Ea a venit să-mi ceară ajutorul la locul meu de muncă. I-am instalat un pat mic într-un colț al bibliotecii. Dar chiar și în această mare încăpere se temea să doarmă singură; atunci am instalat un alt pat și am dormit alături de ea prima noapte. Apoi, când a reușit să doarmă singură în sala bibliotecii, am instalat un pat în sala de mese, o sală mai micuță. Am dormit cu ea prima noapte, apoi s-a obișnuit încet încet să doarmă singură. Am încercat apoi cea mai mare cameră disponibilă și tot așa, până ce a fost capabilă să doarmă într-o cameră mică.

Această metodă progresivă nu este mereu necesară. Dar în unele cazuri, ea se dovedește foarte utilă, ca de exemplu pentru oamenii cărora le este frică de înălțime. Și asta poate proveni dintr-o viață anterioară. Metoda mea, cu ei, era să-i conduc până la o anumită înălțime, la limita pe care o puteau suporta. Apoi rămâneam cu ei câțva timp. Mai târziu îi lăsam cu ceva de citit, ceva care să-i ocupe în timpul experienței. A doua zi mergeam direct în locul precedent, apoi urcam din ce în ce mai sus. În final, se obișnuiau cu altitudinea și când ajungeau în vârf erau vindecați de frică.

*

Am fost întrebată dacă în mică măsură frica nu este salutară. Nu cred că aceasta poate fi salutară, oricare ar fi doza ei. Doar dacă numiți frică ceea ce vă incită să fiți atenți când traversați strada. Dar, vedeți, eu cred că ni se cere să avem grijă de noi; de aceea când sunt pe stradă mă uit mereu în dreapta și în stânga. Dar nu cred că asta este frica. Este doar o chestiune de prudență. Pentru mine asta nu are nimic de a face cu frica. Când merg pe o piatră alunecoasă, sunt atentă să nu cad. Asta nu este frică, este doar atenție.

Protecția divină

Am organizat recent o călătorie culturală și de reflecție în patru din insulele Hawaii. Într-o zi, un polițist m-a sfătuit să nu dorm pe plajă, unde se pare că se comisese o crimă. Mi-a părut rău că o asemenea frică se răspândise pe aceste insule încântătoare. Nu-mi era frică. Unul din membrii grupului a încercat să mă convingă de pericolul acestei plaje. „Suntem cu toții sub protecția îngerului meu păzitor”, i-am spus. Și nu ni s-a întâmplat nimic pe nici o plajă. Într-o seară, pe plaja unde eram cred singurii americani, mai multe persoane s-au apropiat de noi. „V-am văzut la televizor acum câțiva ani”, mi-a spus una dintre ele. Trebuia să fi fost cu cinci ani înainte, când am vizitat insulele. Aceste persoane mi-au cerut chiar autografe! Cred deci că nu trebuie să ne fie teamă, căci aceasta nu poate decât să ne atragă pericole. „*De ce ți-e frică nu scapi.*” Eu mă simțeam în siguranță pe plajă și simțeam că întregul grup e protejat.

*

Simt foarte bine că sunt protejată. De două ori, am simțit nevoia să cobor din mașina în care mă aflam, și o dată am știut de ce. Am coborât odată spre Los Angeles cu doi studenți care voiau să vadă cât de repede poate accelera vechea lor Chevrolet. Eram pe locul din spate și mă simțeam foarte bine. Dar altă dată eram în compania unui băutor de whisky și i-am propus să conduc eu în locul lui. I-am arătat permisul meu de condus, dar nu voia să mă lase la volan. Atunci i-am cerut să mă lase la o intersecție. Am urcat apoi într-o camionetă și câțiva kilometri mai departe am văzut mașina din care tocmai coborâsem. Căzuse într-o hârtoapă după ce intrase într-un copac. Pe locul unde eram așezată câteva minute mai devreme geamul era spart și acoperișul înfundat. Iată de ce am simțit nevoia să cobor din acea mașină. Conducătorul nu avea decât câteva zgârieturi.

Altă dată eram cu un bărbat care conducea cu imprudență. Încălca liniile galbene continue și depășea fără vizibilitate. Am coborât la prima ocazie. Mașina care m-a luat apoi a mers în altă direcție, așa că nu știu ce s-a întâmplat cu celălalt vehicol. Sper că nimic rău.

Trebuie să avem un minimum de prudență, să ne uităm de exemplu când traversăm strada; dar trebuie să alungăm toate fricile stupide. Dacă ideea de a dormi pe plajă vă sperie, ar trebui să fiți atunci terorizați când dormiți acasă sau la hotel. Gândiți-vă câți oameni au fost asasinați acasă sau într-o cameră de hotel! Dacă ne-am gândi la asta, n-am mai putea trăi normal.

Mă simt total protejată. Dacă aș fi avut același presentiment ca în cele două mașini, n-aș fi lăsat grupul să se instaleze pe plajă. Dar nu aveam nici cea mai mică temere; simțeam o protecție absolută. Știam ca suntem în perfectă siguranță pe acea plajă.

*

Sunt multe lucruri pe care nu le înțelegem perfect, dar a căror existență trebuie să o admitem. Iată cum, într-o zi, am beneficiat de o ocrotire specială. Coboram un mic drum vicinal cu șiruri de copaci pe margine care formau o boltă deasupra mea. Nu vedeam mare lucru, era prima oară când treceam pe acolo și vedeam lumina zilei la capătul acestui tunel. Mergeam repede când deodată ceva m-a oprit, o forță destul de mare pentru a mă obliga să mă opresc. Apoi am reluat drumul încet, încercând să înțeleg ce se întâmpla; și atunci am văzut, în mijlocul drumului, o sârmă ghimpată. Era o barieră în construcție și această sârmă trebuia să împiedice vitele să iasă. Bineînțeles, nu cunoșteam acest lucru și dacă nu aș fi fost oprită din mers m-aș fi aruncat drept în sârma ghimpată. Nici nu ne dăm seama cât suntem de ocrotiți.

Cel mai frumos exemplu pe care-l pot evoca pe acest subiect este un incident care s-a produs atunci când conduceam o mașină. Astăzi nu mai conduc, dar atunci eram destul de bună la condus, îmi stăpâneam bine vehicolul. Pe atunci, conduceam mașina unui prieten pe un drum neterminat. În josul unui deal era un stop, acolo unde se oprea drumul, și trebuia mers apoi la stânga sau la dreapta. Mașinile circulau în ambele sensuri; unele se angajau pe drumul meu și ne intersectam. Când am văzut culoarea roșie, am frânat dar frâna nu mergea! Am căutat pe dibuite frâna de mână, dar nu era! Mi-am spus că aș putea opri mașina dând în spate, chiar dacă stricam mașina. În fața mea era un break și în spate se vedeau doi copilași. Dar n-am reușit să dau în spate! Imposibil să fac la stânga, din cauza unei stânci și unei circulații intense. Pe dreapta se vedea o râpă și un perete de stâncă. Mi-am spus în mintea mea limitată: „Mergi spre râpă; nu mai contează mașina! Cel puțin se va opri.” *Mi-a fost imposibil să efectuez această manevră.* A fost singura oară când am pierdut controlul mașinii. Vehicolul meu a deviat spre stânga, s-a strecurat între două mașini și a urcat pe un mic drum de țară, unde s-a oprit. Nu cunoșteam existența acestui drum și mi-era imposibil de văzut.

Acum când știți toate lucrurile surprinzătoare care mi s-au întâmplat, înțelegeți de ce mă simt ocrotită. Și toți cei care mă însoțesc beneficiază de aceeași protecție.

O meditație benefică

Aș vrea să vă împărtășesc aceasta mică meditație. Cel dintâi, putem noi accepta ideea că suntem sub ocrotirea divină? Să știți că sunteți un copil al lui Dumnezeu, un copil frumos, mereu în mâinile lui Dumnezeu. Acceptați-l pe Dumnezeu...acceptați ocrotirea sa...nu este nimic de temut. Să știți că nu sunteți acest veșmânt din carne. Să știți că nu sunteți această natură egocentrică ce vă dirijează prost viața. Să știți că sunteți natura teocentrică. Împărăția lui Dumnezeu în interiorul vostru. Hristos interior. Eterni și indestructibili. Identificați-vă cu persoana voastră adevărată.

Pace.....stai liniștit.....și să știi.... că Sunt Dumnezeu.

Pace...stai liniștit....și să știi....că Sunt.

Pace...stai liniștit....și să știi.

Pace...stai liniștit.

Pace...stai.

Pace...

Pace...

Pace...

Și acum, conștienți că sunteți copiii perfecți ai lui Dumnezeu, veșnici și indestructibili, să mergem fiecare pe drumul nostru cu dragostea în inimă, dar să rămânem uniți prin spirit. Dumnezeu să ne binecuvânteze și pace vouă.

Capitolul VII

Viața spirituală de toate zilele

La început, marșurile mele mă ajutau să cunosc oameni, și totodată să rămân concentrată asupra demersului în favoarea păcii; era o formă de rugăciune. Nu învățasem încă să mă rog „fără încetare”. Am urmat deasemeni o perioadă de post și de rugăciune de patruzeci și cinci de zile.

După câțiva ani, această disciplină devenise fără rost, fiindcă învățasem să mă rog neîncetat. Sunt atât de scufundată, de imersată în această practică încât dacă plasez o situație sau o persoană în conștiința mea, restul se produce automat.

Uneori o situație mă preocupă în mod conștient fiindcă este indispensabil să mă concentrez asupra ei. Dacă o persoană se zbate în dificultăți insurmontabile și-mi apare în mod constant în gânduri, atunci utilizez rugăciunea de vizualizare, care este pentru mine ceva natural. Avansez în fața - sau mai bine zis natura mea divină merge în fața - naturii sale divine. Am impresia că o înalț, din ce în ce mai sus, și că îi aduc lumina divină. Încerc să mi-o închipui scaldându-se în lumina divină și reușesc să o văd, în picioare, cu brațele întinse, într-o lumină de aur. În acest moment, o încredințez lui Dumnezeu.

*

La fiecare persoană pe care o întâlnesc – chiar și cei care sunt mânați de natura lor egocentrică și care își ignoră toate posibilitățile – văd această scânteie divină și mă concentrez asupra ei.

Toți oamenii mi se par frumoși, luminoși. Sunt recunoscătoare de a avea niște camarazi atât de minunați pe acest pământ.

Aș spune că rugăciunea mea este parțial alcătuită dintr-un sentiment de recunoștință și bineînțeles dintr-o dragoste sinceră pentru toți copiii lui Dumnezeu și pentru toată creația. Rugăciunea este o chintesență de gânduri pozitive.

Cum să ne rugăm

Putem vizualiza în fiecare zi lumina divină și s-o trimitem cuiva care are nevoie de ajutor. Natura voastră divină trebuie să încerce să contacteze natura divină a persoanei. În voi se găsește lumina lumii; trebuie s-o împărtășiți cu toată lumea.

Vizualizați o lumină de aur înlăuntrul vostru; proiectați-o spre exterior, mai întâi asupra părinților, familiei și prietenilor, și încetul cu încetul asupra lumii întregi. Vizualizați această lumină divină în jurul pământului.

Și dacă aveți o problemă, prezentați-o lui Dumnezeu într-o rugăciune, imaginați-o în mâinile lui Dumnezeu. Apoi nu vă mai gândiți la ea, amintiți-vă că ea se afla între cele mai bune mâini cu putință și mutați-vă atenția asupra altor lucruri.

Acesta nu este unicul mod de a se ruga. Mi-am dat însă seama că această rugăciune-vizualizare era uneori utilă unor persoane care aveau mari dificultăți. Mi s-au împărtășit unele rezultate; astfel o practic din când în când. Există și un fel de rugăciune de recunoștință permanentă. Sunt recunoscătoare în fiecare clipă. Lumea este atât de frumoasă, sunt recunoscătoare. Am o energie inepuizabilă, sunt recunoscătoare. Sunt bransată la sursa de Viață Universală, sunt recunoscătoare pentru asta. A fi mereu recunoscător este o formă de rugăciune.

*

În timpul acestei perioade de ucenicie, este bine să ne rugăm la anumite ore, cu anumite forme, este adevărat. Mi s-a scris de mai multe ori: „Pelerin, vreți să vă rugați cu mine la ora patru după-masă sau la nouă seara, în acea zi?” „Nu vă preocupați de aceste detalii”, am răspuns eu; „faceți legătura cu mine în orice moment; veți fi atunci în rugăciune împreună cu mine și voi fi în comuniune cu voi, căci eu mă rog fără întrerupere.”

*

Rugăciunea neîntreruptă nu este o rugăciune rituală, ea nu are nici măcar cuvinte. Este o stare în care suntem conștienți permanent de a fi uniți cu Dumnezeu; este dorința sinceră de a obține un lucru pozitiv și concentrarea asupra acestei dorințe, cu convingerea că este posibil de-a o obține. Orice rugăciune justă este benefică, dar dacă ne consacram întreaga viață acesteia, noi îi mărim puterea...Nici nu ne imaginăm puterea sa formidabilă. Desigur, există o legătură între rugăciune și acțiune. Prin rugăciunea receptivă noi primim interior, ceea ce antrenează acțiunea justă.

Permiteți-mi să vă povestesc o mică întâmplare în legătură cu o cerere îndeplinită. Într-o noapte, am fost interpellată de un tânăr polițist în timp ce mergeam de-a lungul unei șosele pustii. Era, cred, preocupat de siguranța mea. „Hei, mi-a spus el, nimeni nu ar merge pe aici la o asemenea oră.” „Este adevărat, dar mie nu mi-este teamă, i-am răspuns, așa că nu atrag lucrurile negative. De ce mi-a fost frică n-am scăpat, se spune. Dar nu am nimic de temut și nu mă gândesc decât la lucruri pozitive.” În orice caz, el m-a luat cu el și am nimerit într-o celulă. Pe jos se aflau ziar vechi, mucuri de țigară și o grămadă de gunoarie. O saltea și patru cuverturi rupte erau singurele lucruri. Pe acestea două femei încercau să doarmă. Noaptea precedentă, mi-au spus ele, erau opt femei în celulă. Ambianța între deținute era simpatcă. „Veți avea nevoie de două cuverturi, căci veți dormi pe jos.” Cu o bucată de ziar am curățat pe jos și am întins prima cuvertură; am întins apoi peste mine a doua cuvertură și am petrecut o noapte acceptabilă.

Nu era prima oară când dormeam pe ciment și nu a fost nici ultima. Dacă suntem destinși, putem dormi oriunde. Trezindu-mă, dimineața, am văzut un bărbat care privea printre gratii și l-am întrebat: „La ce oră este tribunalul?” „Nu știu”, mi-a spus. „Nu sunteți de la poliție?” „Nu, spuse el, am venit doar să privesc fetele.” Era una din atracțiile locului. Toată lumea putea veni să vadă noile deținute.

Una dintre femei, mai în vârstă, fusese arestată pentru beție în locuri publice. Era a șaptea oară când era închisă, mi-a spus ea, așa că nu i se părea greu. Dar cealaltă era o adolescentă de optsprezece ani; ea avea impresia că acest incident i-a distrus toată viața. „Este a doua oară când mi se întâmplă asta, i-am spus,

fără ca să consider că mi-a stricat viața!” Am îmbărbătat-o și am discutat despre ce va face când va ieși. Urma să iasă atunci sau în ziua următoare. Apoi a fost schimbat supraveghetorul. N-am văzut nici o supraveghetare. „Ce faceți aici? m-a întrebat noul supraveghetor. V-am văzut poza în ziar. V-am auzit vorbind la radio.” Atunci, m-au eliberat fără nici o formalitate.

Dar înainte să plec am luat o matură și am dat-o celor două femei pentru ca să-și poată curăța celula. Le-am procurat și un pieptene; părul lor era încâlcit. Erau acolo de o săptămână fără a se putea pieptăna.

Ce doream să vă spun cu asta este că tânăra era o persoană credincioasă. Ea se rugase foarte tare pentru a primi un ajutor. Cred că am fost oprită și arestată ca răspuns rugii ei.

*

În rugăciune, cel mai important este ce *simțim*, nu ce spunem. Noi petrecem mult timp spunându-i lui Dumnezeu ce ar trebui făcut, după părerea noastră, și nu suficient de mult timp pentru a aștepta liniștiți ceea ce Dumnezeu ne spune să facem.

*

Împreună cu legile divine, valabile pentru toată lumea, Dumnezeu poate da fiecăruia dintre noi niște directive specifice. Dacă nu știți ce așteaptă Dumnezeu de la voi în această viață, puteți încerca să descoperiți aceasta în liniștea interioară. Obişnuiam să merg în natură, în liniște și într-o stare de receptivitate. Primeam minunate inspirații pe care le puneam în practică. Poate preferați să ascultați muzică frumoasă sau să meditați cuvinte inspirate. Dar pentru mine natura a fost mereu cea mai mare sursă de inspirație; acolo mă găseam singură cu Dumnezeu. Asta îmi lua cel mult o oră, dar primeam atâtea binecuvântări!

Acum, tinerii-mi vorbesc de exerciții de respirație și de tehnici de meditație care constituie de fapt practici religioase în unele culturi. Dar vedeți dumneavoastră tot ce am obținut grație acestor momente petrecute cu Dumnezeu: frumusețile naturii mă inspirau; liniștea receptivă îmi aducea meditația; mersul îmi servea drept exercițiu fizic și de respirație. Patru dintr-o lovitură! Îmi place să folosesc cât mai bine timpul de care dispun.

Unii oameni imprudenți au făcut fără noimă exerciții respiratorii și tehnici de meditație care, în loc să-i conducă spre spiritualitate, i-au distrus și i-au adus într-o stare nedorită (da, asta era înaintea drogurilor psihedelize!) Asta mă face să mă gândesc la un boboc de floare. Pus în condiții favorabile, el înflorește; dar dacă nu avem răbdare și forțăm deschiderea petalelor, vom răni iremediabil floarea. Această floare poate fi comparată cu viața omului pe pământ. Dacă reunim condițiile favorabile creșterii spirituale atunci rezultatul va fi minunat.

Când simțiți nevoia de a crește spiritual, încercați să vă culcați și să vă sculați devreme, la răsărit, pentru un moment de reculegere. Apoi păstrați cu voi, pentru tot restul zilei, sentimentul de serenitate și de armonie pe care l-ați avut atunci.

Celor care vor să trăiască o viață spirituală, le recomand patru practici zilnice: în fiecare zi, reculegeți-vă în liniște. Când sunteți enervați sau victime ale unei emoții negative, stați câtva timp singuri cu Dumnezeu. (Nu vorbiți cu cei care sunt furioși; comportarea lor este irațională și ei nu pot fi aduși la înțelegere. În acest caz este preferabil de a pleca și de a se ruga). În fiecare zi, vizualizați lumina divină și trimiteți-o cuiva care are nevoie de ajutor. Faceți exerciții fizice; corpul este templul spiritului.

Practica postului

Mi se pun uneori întrebări în legătură cu postul meu de patruzeci și cinci de zile și de rugăciune. Acest exercițiu avea drept scop de a-mi concentra atenția asupra rugăciunii mele în favoarea păcii. A avut loc în timpul celui de-al doilea an de pelerinaj, pe drumul de întoarcere, traversând țara în sens opus, fără să mă grăbesc.

Postul poate avea un mare rol spiritual; găsisem deja pacea interioară, dar se poate ca postul să mă fi învățat să mă rog neîncetat. L-am practicat la domiciliul unui chiropractor care îl utiliza în scopuri

terapeutice. El voia să vadă cum reacționează la post o persoană sănătoasă. Îi vorbeam ca o prietenă. El s-a mulțumit să mă observe, nu m-a examinat.

Am mulți doctori printre prieteni, chiar doctori în medicină, dar nici unul nu m-a îngrijit sau examinat. Câteodată, totuși, un prieten dentist îmi plomba o măsea stricată de erorile mele alimentare din tinerețe.

Ultima mea masă înainte de post a fost compusă dintr-un grapefruit și două portocale, așa că nu mi-a fost sete. Timp de trei zile nu am băut și nu am mâncat. Apoi am băut apă distilată la temperatura camerei. Nimic altceva. Și am încetat postul în mod obișnuit: prima zi un suc de portocală proaspăt la fiecare oră; a doua zi, pe rând, un suc a două portocale și un suc de grapefruit la două ore; a treia zi, un grapefruit și două portocale de trei ori pe zi. Apoi adăugam fiecare zi câte ceva și după o săptămână puteam relua un regim normal.

Acest post nu diferă de ce se face în mod obișnuit. Am respectat cele trei legi ale postului: fără eforturi excesive; făceam mici plimbări și un pic de dactilografie pentru medic. Dar după o lună de post, mi-a luat mașina de scris, crezând că n-o mai puteam utiliza. Atunci am scris cu mâna, ceea ce era de fapt mai obositor decât a scrie la mașină. Aș fi dorit să vorbesc mai des cu pacienții săi, dar nu dorea să mă deplasez astfel. Mergeam să-i văd din când în când ca să-i încurajez.

Într-o zi, în timpul postului, într-o stare intermediară între somn și veghe, am văzut deasupra mea o cruce îngrijorătoare. Am înțeles că era o povară pe care cineva trebuia să o poarte. Am întins brațele spre ea în semn de acceptare și am fost imediat ridicată deasupra ei, într-un loc de lumină și splendoare. A fost suficient să accept această greutate pentru a fi transportată deasupra ei. Și în loc de a trăi o încercare, eram într-o pace și o bucurie minunate.

Vindecarea

Când ne rugăm pentru ceilalți, trebuie să fim atenți să ne rugăm pentru dispariția cauzei și nu a simptomelor. Iată o rugăciune simplă pentru vindecare:

„Fie ca viața acestei persoane să fie în armonie cu Planul lui Dumnezeu...fie ca această viață să fie în armonie cu Voința divină. Fie ca viața ta să-i inspire pe toți cei pe care-i întâlnești; fie ca toți cei care te binecuvântează să primească binecuvântări; fie ca toți cei care te servesc să primească mari binefaceri. Fie ca cel ce încearcă să-ți facă rău să fie în legătură cu gândul tău despre Dumnezeu și să obțină vindecarea.”

Unii vindecători psihici fac să dispară simptomele și nu cauza. Când căutăm puteri, obținem puteri, și nu pe Dumnezeu. Să presupunem că aș fi o vindecătoare și că ați ales să vă încarnați pentru a elimina cauza unor simptome fizice. Când simptomele se manifestă, eu le fac să dispară; mai târziu, ele reapar și eu le elimin, de data asta definitiv. Când veți trece în lumea cealaltă, din cu totul alt motiv, în loc să-mi mulțumiți veți spune: „De ce s-a băgat? Venisem să rezolv această problemă și n-am reușit din cauză că ea a eliminat simptomele!”

Asta vreau să spun despre cei care se mulțumesc să elimine simptomele. Când intervenim în viața cuiva, nu numai că simptomele reapar mai devreme sau mai târziu, dar revin în viața următoare. Majoritatea vindecătorilor nu știu acest lucru și continuă să escamoteze simptomele. Recunosc și eu că mai demult, când nu știam ce fac, reconfortam oamenii cu probleme punându-le mâinile pe ceafă și pe cap. Acum evit să fac acest lucru. Nu-mi dădeam seama că în realitate nu le fac nici un serviciu. Acum eu plasez problemele în conștiință și în rugăciune; le pun în cele mai minunate mâini, cele ale lui Dumnezeu, și apoi trec la altceva.

Puterea gândurilor

Sunteți oare sclavul naturii egocentrice sau sunteți condus de natura voastră divină? Știți oare că în fiecare clipă a vieții construiți prin gândire? Vă creați voi-înșivă starea interioară; contribuiți deasemenea la crearea mediului vostru înconjurător.

„*Omul este reflectarea a ceea ce gândește în inima sa*”, ne spune creștinismul. Ceea ce înseamnă foarte clar că noi ne creăm condițiile înconjurătoare. Dacă am putea aprofunda lucrurile, am vedea că problemele fizice exprimă dificultățile spirituale, că gândurile și sentimentele negative sunt mai periculoase decât microbii patogeni. Dacă v-ați da seama de puterea gândurilor voastre, nu ați mai avea deloc gânduri defetiste sau negative. Cum gândirea este creatoare, trebuie să ne concentrăm asupra gândurilor pozitive. Dacă credeți că nu veți reuși un anumit lucru, atunci veți eșua într-adevăr. Dar dacă credeți că veți reuși, așa se va întâmpla. Este important să ne gândim ce va fi mai bine într-o anumite situație, la lucrurile bune ce dorim să se întâmple.

Am întâlnit unii adepți ai mișcării „New Age” care auziseră preziceri de catastrofe și care se concentrau asupra lor. Ce oribil! Căci în fiecare clipă a vieții noastre noi creăm prin gânduri. Și contribuim la crearea mediului nostru înconjurător, al situației globale. Când auziți vorbindu-se de viitoare catastrofe explicația este simplă: înseamnă că trebuie să vă concentrați pe contrariul acestora, cu toată puterea gândurilor pozitive. Zeci de preziceri, de exemplu, anunțau scufundarea unei mari părți ale Californiei în urma unui cutremur formidabil. M-am dus special în această regiune. N-a fost nici un cutremur. Dar am regretat absența unora din prietenii mei care au rămas din prudență pe coasta de Est.

S-a scris, amintiți-vă, că vor fi profeții care nu se vor realiza. De ce ? Pentru că tot ce putem prezice este *tendința care se conturează*. Este imposibil de a prevedea rezultatul final, căci noi putem mereu să deviem această prezicere, de a o orienta pozitiv, dacă ne concentrăm eforturile în acest sens.

Fiecare acțiune bună, fiecare vorbă bună, fiecare gând bun vibrează la infinit și pentru eternitate. Răul este făcut să dispară, învins de bine, dar binele durează mereu.

*

Nu vă fixați alt obiectiv decât cel de a trăi și a acționa în armonie cu legile divine și de a-i inspira pe ceilalți să facă același lucru. Gândiți-vă să-i încurajați pe cei pe care-i întâlniți cu o vorbă bună, o sugestie utilă, un compliment. Nu credeți niciodată că un efort valabil ar putea fi infructuos. Orice efort valabil poartă roade, chiar dacă ele sunt invizibile.

Adăugați o notă armonioasă și nu discordantă la marea simfonie. Remediul de care această lume bolnavă are nevoie este iubirea. Iubirea poate înlocui ura, iar teama poate lăsa locul convingerii că iubirea va triumfa. Cum spune un cântec: „*Iubirea curge ca un izvor; ea iese din noi, se răspândește în deșerturi și eliberează pe cei închiși*”. Cei închiși sunt cei care nu cunosc adevărata lor identitate și nu știu că sunt copii ai lui Dumnezeu. Nu uitați: *Stai liniștit și să știi că sunt Dumnezeu*. Nu uitați niciodată cine sunteți! Dumnezeu este cu voi oriunde veți fi.

Pasajul ce se cheamă „moarte”

Viața este o serie de încercări, dar după ce am trecut prin ele înțelegem că ele sunt experiențe benefice. Astfel le consider pe ale mele, chiar și cea în care era să mor într-o mare furtună de zăpadă. Aceasta s-a întâmplat în primul an al pelerinajului meu și rămâne experiența mea cea mai extraordinară.

*

Mergeam într-o regiune foarte izolată din munții înalți ai Arizonei, unde, pe o distanță de mulți kilometri, nu exista nici o locuință. În acea după-amiază a izbucnit o furtună de zăpadă; era neașteptat în acel sezon. N-am văzut niciodată așa un uragan. Dacă ar fi fost ploaie, puteam să-l numesc potop. N-am mai văzut vreodată așa o avalanșă de zăpadă! M-am trezit subit mergând pe băjbâite în mijlocul zăpezii, în care mă îmfundam profund. Mi-am dat seama deodată că nu mai trecea nici o mașină. Erau probabil blocate pe autostradă. Cerul s-a întunecat sub un nor imens. Nu-mi mai vedeam nici mâinile; zăpada îmi biciuia fața și mă obliga să închid ochii. Era frig, genul de frig care vă ajunge până la măduvă.

Era momentul ideal să-mi fie frică și să mă descurajez, căci știam că nimeni nu-mi putea veni în ajutor. De fapt, frigul, zăpada, întunericul, toate îmi păreau ireale. Doar Dumnezeu era real... nimic altceva. Mă identificam total cu realitatea indestructibilă care animă corpul, și nu cu trupul meu, acest veșmânt

perisabil. Ce minunat sentiment de libertate! Orice se întâmpla, era bine: puteam continua să servesc pe pământ sau în lumea cealaltă, mai liberă ca aici. Condușă de un impuls interior, am continuat să merg, fără să știu dacă eram încă pe șosea sau ieșisem pe câmp. Nu vedeam nimic. De-abia îmi puteam mișca picioarele, transformate în gheață în tenișii de pânză, și avansam foarte greu. Corpul meu se înțepenea sub acțiunea frigului.

Am avut apoi ceea ce unii ar numi o halucinație și alții o viziune. Eram conștientă nu numai de planul fizic, în întuneric, ci și de planul *suprafizic* unde totul era lumină și blândețe. Aveam impresia că mă pot cufunda în el, așa mi-era de apropiat. Ce splendoare! Culori, la început familiare, s-au schimbat în culori din altă lume. O muzică la început familiară s-a contopit într-o muzică din altă lume.

Apoi am zărit în depărtare ființe. Una din ele s-a apropiat repede de mine. Când a fost destul de aproape, am recunoscut-o. Părea mult mai tânără decât în momentul morții. Cred că la începutul derulării acestui fenomen numit moarte, cei apropiați vin să ne primească. Am stat alături de prieteni în pragul morții și-mi amintesc că discutau cu persoane de dincolo, ca și cum s-ar fi aflat în aceeași încăpere. Așa că mi-am spus că-mi sunase ceasul și am salutată-o pe această prietenă. „Ai venit pentru mine?” i-am spus sau am gândit. Dar ea a negat! Mi-a făcut semn să mă întorc! În acel moment m-am lovit de parapetul unui pod și viziunea a dispărut.

Cum mă simțeam împinsă, am coborât pe băjbăite acel dâmb de zăpadă și m-am refugiat sub pod. Am descoperit un mare ambalaj în carton plin de hârtii. Încetșor și cu greutate din cauza amorțirii, am reușit să mă strecur în acel carton și să mă învelesc cu hârtiile dinăuntru. Și am adormit sub pod, în timp ce furtuna continua. Încă o dată, mi se oferea un adăpost și o experiență. Dacă m-ați fi văzut astfel în mijlocul furtunii ați fi spus: „Săraca femeie, ce experiență teribilă!” Dar când îmi aduc aminte, eu spun din contră: ce experiență minunată, în care am făcut cunoștință cu moartea fără nici o teamă; nu rămăsese decât conștiința permanentă a prezenței lui Dumnezeu. Am avut marele privilegiu de a trăi începutul acestui fenomen numit moarte. Astăzi mă pot bucura când cei dragi fac această glorioasă tranziție spre o viață de o mare libertate. Pot considera acest pasaj ca o ultimă aventură a acestei vieți și să o primesc cu bucurie.

*

Mi s-au cerut explicații despre faza inițială a morții pe care am trăit-o. Ei bine, ea începe cu o percepție simultană a celor două dimensiuni ale vieții. Apoi vedem apărând, pe lumea de dincolo de moarte, persoane dragi pe care le recunoaștem când se apropie. Ne dăm seama că putem comunica în ambele dimensiuni. Eu m-am oprit în acest punct. După aceea se produce ruptura „corzii de argint”, ceea ce pune capăt posibilității de comunicare cu cei rămași aici în lumea noastră, deși îi vedem și îi auzim. Ne regăsim apoi într-un „loc de reunire” cu rude și prieteni dezincarnați, pentru minunate regăsiri. Mai târziu, putem atinge nivelul în care ne instruișim și servim, dacă suntem suficient de avansați.

Lumea cealaltă se află *chiar aici, dar într-o altă dimensiune*. Cele două lumi se întrepătrund. Noi nu suntem conștienți decât de lumea noastră, dar cei de dincolo sunt de obicei conștienți de ambele dimensiuni. Este posibil să comunicăm cu ei; de exemplu, putem să ne rugăm pentru ei, iar ei se pot ruga pentru noi.

*

Moartea este o eliberare, ea ne conduce către o viață mai liberă. Veșmântul de carne ce ne limita, trupul, este abandonat. Natura egocentrică ne însoțește pentru a învăța și a progresa în cealaltă lume; apoi revine pe pământ într-un alt veșmânt trupesc și în circumstanțe care să ne permită să învățăm lecțiile necesare. Dacă am putea privi dincolo de aparențe, moartea ne-ar părea plăcută și nașterea dureroasă. Dacă am putea înțelege cât este de scurtă viața terestră pe scara universală, dificultățile unei vieți nu ne-ar părea mai grele decât cele ale unei zile pe pământ.

*

Înmormântarea ar trebui să fie o veselă ceremonie de rămas bun, unde am aduce aminte binele pe care l-a făcut cel decedat, am citi versuri și am cânta. Dacă am face astfel, cel plecat s-ar bucura împreună cu noi.

*

La fel cum, crescând, mi-am văzut fără regret părul meu trecând de la auriu la roșcat, îmi accept acum părul argintiu; sunt gata pentru ziua când părul și restul trupului meu se vor întoarce în țărâna din care au fost scoase, pe când spiritul meu se va lansa spre o viață mai liberă. Acum este pentru mine sezonul părului argintiu; fiecare anotimp are învățămintele sale. Fiecare anotimp al vieții este minunat dacă am învățat lecțiile anotimpului precedent. Doar când plecăm fără a fi învățat toate lecțiile avem dorința să ne reîntoarcem.

Religia

Religia nu este un scop în sine. Scopul final este unirea cu Dumnezeu. Există multe religii fiindcă oameni, din lipsă de maturitate, acordă mai multă importanță divergențelor minore decât punctelor comune. Diferențele se situează la nivelul credințelor și al ritualurilor, nicidecum al principiilor. Toate aceste drumuri par diferite, dar nu duc ele la același vârf? N-au ele același scop? Dacă sunteți atrași de o religie, faceți din ea o trambulină către Dumnezeu, și nu o barieră între voi și ceilalți copii ai lui Dumnezeu, și nici un turn de fildeș. Dacă nu sunteți atrași de nici o religie (sau chiar dacă sunteți) căutați-l pe Dumnezeu în liniște, căutați-l în voi înșivă. A exclude pe cineva înseamnă a se exclude pe sine. Noi toți suntem copiii lui Dumnezeu, nu există favoriți. Dumnezeu se arată tuturor celor care-l caută; Dumnezeu vorbește tuturor celor care vor să asculte. În liniște îl veți descoperi pe Dumnezeu.

Sunt o persoană profund religioasă, dar nu aparțin nici unei confesiuni. Eu urmez spiritul legii divine și nu litera. Ne putem atașa atât de tare de simboluri și de structuri exterioare ale religiei încât să uităm scopul său inițial: să ne apropiem de Dumnezeu. Nu putem avea acces la Împărăția lui Dumnezeu decât când realizăm că el se află înlăuntrul nostru și în toată omenirea. Să știți că suntem toți celulele unui ocean infinit, fiecare lucrând pentru binele celorlalți.

*

Am citit în totalitate Noul Testament și câteva pasaje din Vechiul Testament, chiar înaintea începerii pelerinajului. Aceste cărți sunt foarte importante pentru mulți oameni și am vrut să le cunosc pentru a putea discuta cu ceilalți. Sigur că Biblia conține multe adevăruri, dar ele nu sunt mereu înțelese. Se înlocuiește spiritul cu litera; adevărul este atunci deformat și devine minciună. Dacă doriți confirmarea unui adevăr, cel mai bine este să o căutați în voi înșivă decât în paginile unei cărți.

Remarcați această vorbă a lui Isus: „De ce spuneți 'Doamne, Doamne' și nu faceți ce spun?” A exprimat de multe ori acest lucru. De aceea mi se pare că un bun creștin este cel care trăiește conform legilor divine pe care Isus le propovăduia. Isus a spus: Nu spuneți „este aici” sau „este acolo”, căci Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru”. El încerca în mod constant să arate oamenilor adevăratele lor posibilități. Adevărații creștini sunt cei care se unesc cu această Împărăție interioară, cei care urmează natura teocentrică, numită și *Hristos interior*. Mulți se declară adepți ai creștinismului, dar foarte puțini îi aplică principiile, aproape nimeni. Și când îi urmați principiile sunteți luat drept nebun. S-a spus pe drept cuvânt că lumea consideră la fel de șocantă repudierea creștinismului ca și punerea sa în practică.

*

Cred că Isus m-ar accepta fiindcă fac ceea ce El cerea. Asta nu înseamnă însă că toți cei care se consideră creștini m-ar accepta. Bineînțeles că îl iubesc pe Isus, că îl apreciez și doresc ca toți creștinii să învețe să-i asculte poruncile. Astfel întreaga lume ar deveni minunată.

Calea iubirii

Nu putem învinge răul prin rău. Răul nu poate fi învins decât prin bine. Asta este lecția căii iubirii. Lumea este astăzi divizată între vechea metodă, care consistă în a învinge răul prin rău – și cu armamentul modern asta ar duce la un dezastru total – și metoda care constă în a învinge răul prin bine, ceea ce ar duce la o minunată înflorire a vieții.

Este inutil să ne forțăm să distrugem ce este rău, fiindcă tot ce se opune legilor lui Dumnezeu este merit pierzaniei. Tot ce nu este bun este efemer și conține germenii propriei distrugerii. Noi putem accelera dispariția răului în măsura în care continuăm să respectăm legea divină conform căreia răul este biruit de bine. Dorind să învingem răul prin mijloace malefice, nu facem decât să dublăm puterea răului.

Legile divine sunt permanent aplicate, căci tot ce nu este în armonie cu ele este merit să dispară. Oare cum ne putem îndoi că voința lui Dumnezeu va învinge? Ce depinde de noi este doar *momentul* în care aceasta se va realiza și suma de violență care va preceda acest moment. În măsura în care noi dorim dispariția răului, violența va diminua; în măsura în care noi vom fi capabili să creăm o nouă ordine în sânul celei vechi, va fi mai puțină violență. Să lucrăm în această direcție; să ajutăm pasărea Phenix să renască din cenușă, punând bazele unei noi renașteri, contribuind la accelerarea renașterii spirituale până când vom atinge această eră de aur care ne așteaptă!

Pentru a permite venirea acestei vârste de aur trebuie să vedem binele în ceilalți oameni. Noi trebuie să fim conștienți de prezența sa, chiar dacă ar fi foarte adânc înfundat. Sigur, apatia, egoismul există, dar și binele există. Nu judecând vom parveni la bine, ci iubind și crezând. Iubirea pură înseamnă a da fără a aștepta nimic în schimb. Iubirea poate salva această lume de distrugerea nucleară. *Iubiți-l pe Dumnezeu: întoarceți-vă către El, fiți receptivi și gata de a asculta. Iubiți-vă semenii: întoarceți-vă spre ei cu afecțiune și generozitate. Deveniți demn de a fi chemat copil al lui Dumnezeu urmând calea iubirii.*

*

Îl cunoașteți pe Dumnezeu? Știți voi că există o forță mai puternică decât noi care se manifestă în noi și în întregul univers? Acesta este Dumnezeu. Știți ce înseamnă a-l cunoaște pe Dumnezeu, a fi permanent condus de Dumnezeu, permanent conștient de prezența lui Dumnezeu? A-l cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a proiecta iubire spre toți, spre întreaga creație. A-l cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a simți pacea interioară, calmul, serenitatea, o forță neclintită care ne permite să facem față oricărei situații. A-l cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a fi plin de bucurie și a răspândi această bucurie asupra lumii întregi.

Astăzi nu mai am decât o dorință: a face voința lui Dumnezeu. Nu este nici un conflict. Când Dumnezeu mă incită să fac un pelerinaj, îl fac cu bucurie. Când Dumnezeu mă incită să fac alte lucruri, le fac cu aceeași bucurie. Dacă acțiunile mele îmi aduc critici, le primesc cu capul sus. Dacă ele îmi aduc laude, le transmit imediat lui Dumnezeu, căci nu sunt decât instrumentul prin care lucrează. Când Dumnezeu mă incită să fac ceva, mi se dă și forța necesară, mijloacele necesare, mi se arată cum să procedez. Mi se suflă cuvintele pe care trebuie să le spun. Fie drumul ușor sau greu, eu merg în lumina iubirii divine și îi adresez lui Dumnezeu psalmi de recunoștință și de laudă. Asta înseamnă a-l cunoaște pe Dumnezeu. Și asta nu este rezervat marilor personalități. Este pentru cei mărunți ca voi și mine. Dumnezeu vă cheamă în fiecare clipă. El cheamă pe fiecare dintre voi.

Este posibil să-l găsiți pe Dumnezeu cu condiția de a-l căuta ascultând legile divine, iubind oamenii, abandonând orice voință personală, atașament, gând sau sentiment negativ. Îl veți găsi pe Dumnezeu în liniște. Îl veți găsi pe Dumnezeu în voi înșivă.

Capitolul VIII

Cugetări

Este imposibil să întrevezi Lumina fără să alegi acest drum. Nimeni nu vă o poate da și nu o puteți da nimănui. Faceți pașii care vi se par cei mai ușori și pe măsură ce veți avansa, vă va fi și mai ușor să faceți următorii pași.

*

Când veți cunoaște rolul pe care-l aveți în ordinea lucrurilor, în Planul Divin, nimic nu vi se va mai părea imposibil niciodată. Vi se dau mereu mijloacele de a face față unei situații sau de a depăși un obstacol. Nu este nici o tensiune, ci doar un sentiment de perfectă siguranță.

*

Când suntem în permanență în comuniune cu Dumnezeu, când primim mereu din interior, nu mai este nici o îndoială; știm ce trebuie să facem. Devenim un instrument prin care se realizează ceva, fără a avea vreodată impresia de a fi făcut acest lucru.

*

Viața spirituală este adevărata viață; restul nu este decât iluzie și deșertăciune. Doar cei care sunt legați numai de Dumnezeu sunt cu adevărat liberi. Doar cei care trăiesc în cea mai mare lumină spirituală sunt în armonie. Toți cei care acționează conform celor mai înalte idealuri devin servitori ai binelui. Nu are importanță dacă aceasta are un efect vizibil asupra celorlalți: nu trebuie să căutăm sau să dorim rezultate concrete. Să știți că toate gesturile bune, toate vorbele bune, toate gândurile bune sunt rodnice.

*

Puțini oameni găsesc pacea interioară, dar nu din cauză că ratează, ci doar pentru că nu încearcă.

*

Nimic nu e la întâmplare în acest univers. Totul se derulează conform legilor superioare; totul este condus de ordinea divină.

*

A-i judeca pe ceilalți nu vă va servi la nimic și din punct de vedere spiritual asta vă va fi prejudiciabil. Dacă puteți să le faceți poftă celorlalți de a se judeca singuri, doar atunci veți fi realizat un lucru util.

*

Am înțeles că toată viața egocentrică nu are nici o valoare. Dacă sunteți unicul beneficiar al activității voastre, asta înseamnă că ea nu este valabilă.

*

Calea divină este compusă din precepte foarte simple, pe care și un copil le poate înțelege. Adevărul este foarte simplu; mai greu este de pus în practică. Din acest motiv, toți cei care nu au ajuns la maturitate se

refugiază în spatele unor interpretări complicate, care le permit să evite de a trăi adevărul în toată simplitatea lui.

*

Omenirea n-a utilizat încă decât o fărâmbă din potențialul ei. Toată lumea se poate brânși la Curentul divin atunci când descoperă acest adevăr pe care-l propovăduiau Isus și ceilalți profeți: *Împărăția Cerului este în lăuntru vostru*.

*

Dacă vreți să-i instruiți pe ceilalți, tineri sau bătrâni, trebuie să începeți de la nivelul lor și să alegeți cuvinte pe care ei le înțeleg. Când ați reușit să le stimulați interesul, atunci îi puteți împinge spre maximul posibilităților pe care le au. Dacă simțiți că nivelul lor vă depășește, atunci lăsați-i pe ei să vă instruiască. Etapele progresului spiritual se străbat într-o ordine foarte variată, de aceea avem aproape toți câte ceva de învățat unii de la alții.

*

Viața este un amestec de eșecuri și de reușite. Vă urez să fiți încurajați de succese și galvanizați de eșecuri. Atâta timp cât nu pierdeți credința în Dumnezeu veți ieși victorios din toate situațiile.

*

Sub unghiul emoțional, lucrurile nu se pot vedea cu claritate. Pentru a le înțelege, noi trebuie să ne situăm din punct de vedere spiritual.

*

Trăiți în prezent. Faceți ce trebuie făcut. În fiecare zi, încercați să faceți tot binele posibil. Astfel pregătim viitorul.

*

Sunt multe lecții de învățat, multe balanțe de echilibrat. Legile universului nu pot fi schimbate după bunul nostru plac. Omenirea trebuie să învețe să accepte tot ce îi oferă viața ca o experiență instructivă. De aceea, nimeni nu poate hrăni cu lingurița pe cei care nu sunt maturi din punct de vedere spiritual. Căutătorul trebuie să meargă singur, singur cu Dumnezeu.

*

Dacă toată viața voastră devine o rugă, atunci veți da acestei rugi o putere colosală.

*

Chiar dacă ceilalți vă plâng, nu vă plângeți *niciodată* de milă: asta produce un efect dezastruos asupra stării spirituale. Înțelegeți mai degrabă că toate problemele voastre, cât ar fi ele de dificile, sunt ocazii de progres spiritual și profitați la maximum de aceste ocazii.

*

Pentru a obține pacea interioară, trebuie să ne dăm viața și nu numai ceea ce posedăm. Când vă veți consacra viața – adică veți pune ideile în practică – atunci, și numai atunci, veți începe să descoperiți pacea interioară.

Capitolul IX

Calea Păcii

Învinge răul prin bine, minciuna prin adevăr și ura prin iubire: aceasta este calea Păcii.

Oamenii nu înțeleg că toate războaiele sunt rele și se autodistrug. În imaturitatea lor, ei încearcă să învingă răul prin rău, ceea ce răspândește răul. Numai binele poate învinge răul.

Mesajul meu pentru pace este simplu: calea păcii este calea iubirii. Nimic altceva. Iubirea este cea mai puternică forță de pe pământ. Ea învinge totul. Cel care este în armonie cu legea iubirii stabilită de Dumnezeu are mai multă putere ca o armată, căci nu este nevoie să îngenunchem adversarul: putem să-l transformăm.

Într-o zi, pe când mergeam de-a lungul unei șosele, am început să cânt cuvinte de pace pe o melodie cunoscută și care rezumă, cred, situația mondială actuală:

Lumea, în febra sa, construiește cu îndârjire arsenalul său de război.

Lumea se pregătește să distrugă totul pe o scară nemaivăzută.

Din toate părțile se aud insulte, dușmanul este acuzat.

Și totuși, ceea ce lumea dorește cu ardoare,

Ceea pentru care se roagă

Este pacea, este pacea!

Bomba nucleară ne spune: „Faceți pace, că altfel dispăreți cu toții!” Noi recunoaștem că nu se mai poate să ne imaginăm o victorie militară, că un război nuclear ar însemna dispariția celor două tabere. În fața acestei situații critice, mulți nu reacționează, alții se irită, dar foarte puțini adoptă o atitudine constructivă. Avem atâta nevoie de o acțiune constructivă pentru pace. Omenirea trăiește o perioadă de criză și suntem în fața unei alegeri decisive: distrugerea prin război nuclear sau venirea unei ere de aur și victoria păcii. Toți cei care trăiesc astăzi vor participa la această alegere, căci lumea se îndreaptă cu pași mari către război și distrugere. Cei care nu reacționează contribuie la degradarea situației. Cei care doresc pacea trebuie să *acționeze pentru ea*; ei trebuie să se alieze celor care încep să se trezească și să reacționeze. Această mișcare este în permanentă creștere și trebuie să atingă un anumit nivel pentru ca tendința mondială să se schimbe. În această situație, pacea devine problema tuturor! *Acum* trebuie acționat pentru pace.

Pacea adevărată se naște din interior: când vom găsi pacea interioară, nu vor mai exista conflicte, motive de război. Dacă voi căutați această pace, purificați-vă trupul adoptând obiceiuri sănătoase; purificați-vă spiritul alungând toate gândurile negative; purificați-vă dorințele eliminând toate cele pentru avuții materiale sau succese personale, dorind numai de a cunoaște și de a îndeplini voința lui Dumnezeu. Dați-le celorlalți dorința de a vă urma exemplul.

Unii vor prefera să acționeze pentru o pace intermediară: punerea în practică a unor instrumente ce permit rezolvarea conflictelor într-o lume unde acestea rămân prezente, și a face să dispară, dacă nu violența psihologică, măcar violența fizică. Dacă voi căutați acest fel de pace, atunci lucrați la nivel mondial pentru o dezarmare generală și o reorganizare a lumii, pentru un guvern mondial care să reunească toate popoarele, pentru o gândire planetară care ar pune interesele familiei umane deasupra intereselor naționale. Lucrați la nivel național pentru ca funcțiile așa-zisului Minister al Apărării să devină constructive. Sunt atâtea lucruri constructive de făcut printre țările cele mai defavorizate ale planetei și pentru adaptarea economiei la o situație de pace. Câte probleme sunt de rezolvat! Încercați să găsiți colaboratori.

*

Putem lucra simultan pentru pacea interioară și pentru pacea mondială. Pe de-o parte, putem obține liniștea interioară consacându-ne unei cauze care ne depășește interesele personale, cum este pacea mondială; căci a găsi liniștea lăuntrică înseamnă a trece de la o viață egocentrică la o viață axată pe interesele comune. Pe de altă parte, unul din felurile de a favoriza pacea mondială este de a crește liniștea interioară, căci pacea lumii nu va deveni stabilă decât atunci când suficient de mulți oameni au obținut pacea interioară.

*

În orice împrejurare, eu rămân în pacea interioară. Numai în măsura în care sunt în armonie pot să-i atrag și pe ceilalți în armonie pentru ca lumea să cunoască pacea. Asta nu înseamnă că nu mă interesează evenimentele exterioare. Epoca noastră are o nevoie imensă de rugăciuni și eforturi pentru pace. Orice muncă și orice rugăciune pozitivă au efecte, orice efort pozitiv dă fructe pozitive, chiar dacă nu le vedem. În ciuda perspectivelor sumbre ale situației mondiale actuale, eu nu mă descurajez. Așa cum viața umană cunoaște urcușuri și coborâșuri în drumul ei spre armonie, la fel și societatea cunoaște urcușuri și coborâșuri în căutarea păcii.

Există în inima oamenilor o profundă dorință de pace, dar ea nu se exprimă din cauza apatiei, a ignoranței și a fricii. Este datoria pacifiștilor de a-i scoate pe ceilalți din apatie, de a pune capăt ignoranței și fricii, arătându-le existența legilor divine care operează în favoarea binelui. Amintiți-vă că tot ce se opune legilor divine este efemer și nu vă lăsați învinși de deznădejde; exprimați-vă încrederea în venirea unei lumi a păcii. Aceasta poate deveni o realitate, căci gândurile au o putere formidabilă.

Câteva persoane decise cu adevărat pot să inverseze tendința spre rău a multor persoane care nu sunt în armonie; astfel, noi care lucrăm pentru pace trebuie să fim hotărâți. Trebuie să ne rugăm fără încetare pentru pace și să facem tot ceea ce putem pentru ea; trebuie să vorbim despre pace și să o punem în practică. Pentru a-i inspira pe ceilalți, trebuie să ne gândim permanent la pacea interioară și să fim convinși că ea este posibilă. A gândi în continuu la ceva permite realizarea acestui lucru. O singură persoană care consacră tot timpul său păcii poate juca un rol în actualitate. Un mare număr de persoane care îi consacră puțin din timpul lor pot schimba istoria.

*

O doamnă mi-a spus într-o zi: „Pelerin, mă rog cu dumneavoastră pentru pace, dar de fapt eu nu cred că ea este posibilă.” „Nu credeți că pacea este voința lui Dumnezeu?” i-am spus. „Ba da, ba da, știu bine”, a spus ea. „Atunci cum puteți spune că un lucru voit de Dumnezeu nu este posibil? Nu numai că este posibil, dar este sigur; ceea ce depinde de noi este *momentul* în care ea se va realiza.”

Nu subestimați niciodată puterea unui grup slab organizat care muncește pentru o cauză bună. Toți cei care acționează împreună pentru pace, toți cei care se roagă împreună pentru pace reprezintă o mică minoritate dar o puternică fraternitate spirituală. Puterea noastră nu depinde de număr. Cei care par să eșueze pregătesc terenul și deseori acțiunea lor este mai decisivă decât cea a celor care obțin victoria finală. Simt o recunoștință spontană pentru acești pionieri ai pacifismului care lucrează pentru pace în condiții dificile și fără rezultat aparent.

*

Una dintre întrebările care mi se pun des este aceasta: „Dă oare pelerinajul vreun rezultat?” Răspunsul este că nu am cerut niciodată să văd rezultate: îl las pe Dumnezeu să se ocupe de rezultat. Chiar dacă nu le văd în această viață, ele vor apărea cândva. De altfel, închipuiți-vă că am constatat unele rezultate: tone de scrisori ai căror autori s-au simțit inspirați să acționeze în favoarea păcii, în felul lor: să scrie scrisori către Congres, să se împace cu rudele sau prietenii, etc. Și toate aceste mici lucruri se adună.

Astăzi văd că toate eforturile depuse de pacifiști n-au fost zadarnice. Când am început pelerinajul, oamenii acceptau războiul ca pe o fatalitate. Astăzi pacifiștii sunt simpatizați! La început, cercetarea lăuntrică nu stârnea nici un interes. O anchetă pe care am făcut-o în vremea aceea într-o universitate mi-a

arătat că unul din trei sau unul din patru studenți se considerau agnostici, sau chiar atei. Astăzi însă nu mai întâlnesc practic nici un student sau nici o persoană care să nu fie atrasă de o autentică introspecție. Aceasta este după mine cel mai frumos motiv de speranță.

*

Pe de o parte noi putem spune: progresul material a avansat atât de tare în comparație cu progresul spiritual încât suntem acum pe cale de a distruge toată viața de pe planetă. Și pe de altă parte, putem spune: ce noroc că ne dăm acum seama că o victorie militară este imposibilă! Căci astfel persoanele imature și chiar cei care sunt absolut răi se simt încurajați să depună armele. Cele două puncte de vedere sunt exacte.

*

Nu există un obstacol mai mare în calea păcii mondiale sau a păcii interioare decât frica. Ea ne-a condus să fabricăm instrumente de distrugere în masă. Ceea ce ne sperie ne provoacă în general o ură irațională. Ura și frica sunt nu numai nefaste pe plan psihologic, accentuând tensiunile din lume, dar prin enormul lor potențial negativ atrag asupra noastră ceea ce ne sperie. Și dacă nimic nu ne înfricoșează, dacă noi strălucim de dragoste, putem fi siguri că doar lucruri pozitive vor veni spre noi. Lumea aceasta are atâta nevoie de a cunoaște și de a vedea aplicarea concretă a mesajului iubirii și credinței!

*

Pacea și libertatea vor domni într-o bună zi! În câtă vreme – curând sau peste milenii, după mari distrugerii și un nou început – asta depinde de noi!

*

Trebuie să efectuăm fără răgaz cercetări și experiențe asupra felului de a rezolva conflictele în mod pașnic. Noi putem căuta în grup sau individual, acolo unde ne aflăm, a întreprinde unele proiecte specifice în slujba păcii, promovând binele peste tot unde există.

*

Nu puteți spera să schimbați decât o singură națiune: a voastră. Când națiunea voastră se va schimba, atunci exemplul său va putea inspira alte națiuni. Dacă o națiune influentă ar avea marea forță spirituală de a depune armele și de a se prezenta cu mâinile goale în fața lumii, atunci lumea s-ar schimba. Nici o națiune influentă, mi se pare mie, nu posedă această forță spirituală și acest curaj. De aceea dezarmarea va fi un proces lent, motivat de dorința de a supraviețui.

*

Întunericul în care se află astăzi lumea este datorat dezintegrării a tot ce nu este în armonie cu legile divine. În fond nu este vorba de un conflict între națiuni ci de un conflict între două doctrine opuse. Prima este că răul poate fi învins prin și mai mult rău, că scopul scuză mijloacele. Această doctrină este astăzi predominantă în lume. Este *calea războiului*. Este poziția oficială a principalelor națiuni. Și este apoi calea ce a fost indicată acum două mii de ani: a învinge răul prin bine; este aceea pe care Isus o propovăduia și este și a mea. Nu pierdeți niciodată credința: calea lui Dumnezeu va sfârși prin a birui.

*

Pentru ca lumea să devină mai pașnică, trebuie ca oamenii să devină mai pașnici. Cu oameni suficient de maturi, războiul nu ar fi o problemă: el ar fi imposibil. Dar din lipsa lor de maturitate oamenii vor în același timp pacea și lucrurile care provoacă războiul. Și totuși, așa cum copiii cresc, oamenii vor sfârși

prin a se maturiza. Desigur, instituțiile și conducătorii noștri reflectă imaturitatea noastră, dar când ne vom maturiza vom alege cei mai buni conducători și cele mai bune instituții. Și revenim astfel mereu la un lucru pe care atât de mulți dintre noi încearcă să-l evite: a se schimba pe sine.

Altarul păcii este înlăuntrul nostru. Când îl veți descoperi, restul vi se va da pe deasupra. E aproape acum vremea când vom fi suficient de numeroși a fi găsit liniștea sufletească pentru a putea avea o influență pozitivă asupra instituțiilor noastre. Acestea, la rândul lor, îi vor influența pozitiv pe cei care nu sunt încă maturi.

*

Este probabil ca pacea să se stabilească în lume la fel cum ea s-a stabilit în țara noastră. Ordinea care s-a născut după secole de haos provocate de războaiele civile, de războaiele cu indienii și de luptele de tot felul. Am instaurat niște mijloace de a evita violența fizică, dar violența psihologică nu a dispărut total. Micile celule, statele, au delegat celulei-mame, Statele Unite, puterea de a decide războaiele. Cred că va veni o zi când micile celule, națiunile, vor delega celulei-mame, Națiunile Unite, o singură putere: aceea de a decide războiul.

Nu cred că națiunile vor renunța la alte prerogative și nici că trebuie să o facă. Tot ce poate fi rezolvat în mod corect și eficace la nivel de bază este un lucru bun; nu trebuie delegate unei autorități supreme decât lucrurile strict necesare.

Națiunile Unite vor avea drept sarcină de a menține pacea mondială. Atâta timp cât noi nu ne vom maturiza, ONU va trebui să dispună de o forță de poliție capabilă să intervină în țările care au tulburat pacea mondială și care se vor putea reabilita ulterior. ONU va trebui să dispună de o secțiune civilă care să militeze în favoarea păcii și să prevină războaiele. Dacă țara noastră se poate ocupa de probleme ca penuria alimentară, atunci ONU se va ocupa de problema națiunilor care luptă pentru libertate. Libertatea este acum dorința care animă toate inimile.

*

I-am spus într-o zi unei femei care aproba războiul dar credea în același timp în valorile creștine: „Pe de-o parte vorbiți de valori creștine iar pe de-alta spuneți 'Nu este oare forța singurul lucru pe care-l înțelegem?'” Este eroarea pe care o perpetuăm de secole: vorbim de valori creștine dar trăim după legea junglei. Cunoaștem că se spune: *Nu lăsați răul să vă învingă, învingeți răul prin bine*; și totuși noi încercăm să învingem răul prin și mai mult rău, nefăcând altceva decât să mărim puterea răului. Noi îl adorăm pe Dumnezeu, dar nu credem în eficacitatea legilor Sale de iubire. Lumea așteaptă *punerea în practică* a legilor iubirii, care va atinge divinusul ascuns profund în inimi și va transforma persoanele.”

*

Pastorul unei mari biserici canadiene, care tocmai se întorsese din Orient, mi-a povestit că budiștii vor trimite două mii de misionari pentru a-i converti pe creștini la non-violență!

*

În cursul celui de-al doilea război mondial, un catehist american care se afla în Pacific a capturat un soldat japonez. În timp ce-l aducea la unitate, acesta, vorbind în engleză, i-a spus: „Închipuiți-vă că am fost creștin odată.” După un timp de gândire, americanul l-a întrebat: „Și de ce ați abandonat creștinismul?” Soldatul japonez a avut o privire surprinsă și a răspuns cu un aer jenat: „Cum putem fi în același timp soldat și creștin?”

*

Ceea ce oamenii nu înțeleg este că non-violența se poate aplica în toate situațiile, chiar și pe timp de război. Am întâlnit patru danezi care au utilizat non-violența și iubirea în timpul celui de-al doilea război mondial. Povestea lor este minunată.

În Franța, în timpul ocupației germane, francezii ucideau deseori soldați germani care patrulau în orașul lor. Ca să se răzbune, nemții masacrau toți locuitorii aceluiași cartier. Când au intrat nemții în Danemarca, poporul danez a adoptat o metodă de necolaborare. Știți, se spune că pentru a ajunge la inima omului trebuie să trecem prin stomacul său. Mulți danezi au aplicat acest principiu. Ei îi spuneau soldatului german care patrula: „În calitate de reprezentant al guvernului nazist, tu nu ai dreptul să fii aici cum nici noi nu avem dreptul de a fi în țara ta; dar nu ești decât un tânăr departe de țara lui. Poate ți-e dor de acasă, așa că dacă ai accepta să-ți scoți pistolul, ai putea veni ca prieten la noi la masă. Ești binevenit.” În general, asta mergea de prima dată. După asta, soldatul german își spunea în sine sa: „Măi, ce oameni drăguți. Ce facem noi aici la ei?” Danezii au folosit metode non-violente pentru a proteja evreii care se aflau în Danemarca.

*

Am întâlnit o evreică din Germania, care trăia la părinții ei în timpul celui de-al doilea război mondial. Ea s-a căsătorit la șaisprezece ani. A născut primul său copil la șaptesprezece ani și al doilea la optsprezece ani. La nouăsprezece ani, trei evenimente i-au tulburat existența. Întâi, părinții ei au fost uciși în casa lor de o bombă lansată de englezi. Presupun că doreau să-i elibereze. Apoi, soțul său a fost luat de naziști și n-a mai auzit de atunci nimic de el. În fine, a fost rănită și cei doi copilași ai ei au fost uciși de o bombă americană. Și de astă dată voiam s-o „eliberăm”. Când am întâlnit-o, ea purta încă cicatricile răniilor de atunci. A rătăcit de colo colo cu refugiații. Câteodată, când suntem împinși la limită de circumstanțe, noi facem un salt înainte pe plan spiritual. „Ne-au distrus trupurile; le-au făcut să dispară”, se gândea ea. „Dar ei și-au rănit sufletele și asta este și mai grav.” Ea a început să simtă milă pentru actorii acestei tragedii, ucigașii și cei uciși, și a început să se roage pentru ei. S-a purtat atât de admirabil încât nemții au ajutat-o, cu riscul vieții lor, să plece în Anglia, unde englezii la rândul lor au ajutat-o să emigreze în Statele Unite. Acest caz reprezintă o stupefiantă victorie a spiritului în cele mai dificile condiții pe care le putem imagina. El ilustrează și un alt lucru. Cine era dușmanul acestei femei? Erau oare englezii care i-au distrus casa și i-au ucis părinții? Sau nemții care i-au ucis soțul? Sau americanii care au rănit-o și i-au ucis copilașii? Răspunsul este de o evidență orbitoare: *adevăratul său dușman era războiul*. Era convingerea că violența va da rezultate, că răul poate fi învins de și mai mult rău. Acesta era adevăratul său inamic, și este adevăratul inamic al întregii omeniri.

*

Așa cum marile dificultăți sunt în același timp frumoase ocazii de progres spiritual pentru sufletul uman, la fel și distrugerea oferă societății umane ocazia de a inaugura o nouă perioadă de renaștere. Cu excepția unui accident, eu cred că instinctul de conservare ne va proteja de un război nuclear. Și cred că cele două tabere vor evolua (USA și URSS, nota traducătorului). Ne vom îndrepta spre o mai mare democrație economică și socială și ei vor evolua spre o mai mare democrație politică și individuală. Societatea ideală, cea care va găsi un echilibru între interesul colectiv și interesul individual, nu s-a născut încă.

*

Într-o zi când visam cu ochii deschiși lângă o veche fortăreață, m-am întrebat ce ar povesti ea oamenilor dacă ar putea vorbi, și am scris aceste rânduri:

O veche fortăreață vă vorbește

Mult timp și mulți bani au fost necesari construcției mele, fiindcă se credea că voi apăra orașul împotriva invadatorilor. Astăzi sunt abandonată, căci nu mai servesc la nimic. Dar nu sunt singura în această situație. Mijloacele moderne de apărare sunt și ele depășite, chiar dacă din frică și neștiință nu vreți să recunoașteți. Chiar dacă le consacrați cu generozitate timpul și resursele pe care le aveți, din cauza lipsei voastre de maturitate, în fond știți bine că ele sunt incapabile să vă apere de orice ar fi. Voi știți că sunteți pe pragul unei noi ere, aparent fără apărare, și că bomba atomică vă spune: „faceți pace sau veți pieri!”

Dar sunteți voi oare cu adevărat fără apărare de când mijloacele de apărare s-au perimat, cum era previzibil? Ați uitat voi oare această apărare care nu se poate distruge, ceea ce consistă în respectarea legilor superioare? De la începutul timpurilor, cele mai frumoase învățături și cei mai buni dintre voi repetă că răul nu poate fi învins decât prin bine; și experiența a dovedit că pentru a avea prieteni trebuie să fim prietenoși. Când veți avea oare destulă înțelepciune pentru a părăsi calea distrugerii și pentru a adopta această metodă de apărare eternă și de neschimbat? Popoare ale lumii, decizia vă aparține! Este încă timp să alegeți viața, dar grăbiți-vă!

O creatură ciudată numită Om

O Ființă din altă lume vine pe planeta noastră într-o navetă spațială. A doua zi, vede o tabără militară. Vede oameni care împlântă baionete în saci de paie. „Ce faceți” îl întreabă ea pe un tânăr în uniformă. „Ne antrenăm cu baioneta pe manechine.” răspunde tânărul. „Învățăm să ucidem oameni cu baioneta. Sigur, nu putem ucide prea mulți în acest fel. Pentru a ucide cât mai mulți, utilizăm bombe.” „Dar de ce vreți să învățați să ucideți?” se miră Ființa, înspăimântată. „Nu este vina noastră” răspunde tânărul amar; „suntem trimiși aici împotriva voinței noastre și nu știm cum să ne opunem.”

În acea după amiază, Ființa traversează un mare oraș. Ea remarcă o mare adunare într-o grădină publică. Un tânăr în uniformă primește o decorație. „De ce i se dă această medalie” întreabă Ființa. „Fiindcă a ucis o sută de oameni la război.”, îi răspunde vecinul. Ființa aruncă o privire îngrozită acestui tânăr care a ucis atât de mulți oameni la război și pleacă.

Într-un alt cartier al orașului, Ființa aude la radio că un om va fi executat. „De ce este condamnat la moarte?” întreabă Ființa. „Fiindcă a ucis doi oameni.” îi răspunde vecinul său. Ființa se îndepărtează, perplexă. În acea seară, după ce a meditat asupra acestor evenimente, Ființa scrie în carnetul său:

Se pare că toți tinerii sunt obligați să învețe să-șiucidă semenii în mod eficace. Cei care reușesc să ucidă mulți oameni primesc o medalie ca recompensă. Cei care nu reușesc să ucidă decât câțiva oameni sunt condamnați la moarte.

Dând din cap cu tristețe, Ființa adăugă un post-scriptum: *se pare că această stranie creatură numită Om este menită unei rapide auto-exterminări.*

*

La sfârșitul celor patruzeci și cinci de zile de rugăciune și de post, când mă odihneam, între somn și veghe, mi-a apărut o viziune minunată... o viziune de speranță. Vedeam națiunile făcând pregătiri de război. Le vorbeam, dar ele nu mă ascultau. Le rugam plângând, dar nu-mi dădeau nici o atenție. Mă rugam pentru ele și, uitându-mă în jurul meu, am văzut că toate popoarele lumii se rugau împreună cu mine. Am remarcat apoi o negură luminoasă care se ridica asupra noastră în timp ce ne rugam. Încetul cu încetul, ea s-a transformat într-o ființă radioasă îmbrăcată în alb strălucitor; fața ei strălucea așa de tare încât abia puteam să-i susțin privirea. A început să vorbească încet, dar vocea sa suna ca un trăsnet. „Puneți-vă la loc în teacă toate săbiile!” spunea ea. „Cei care scot sabia, de sabie vor pieri!” Și națiunile lumii au ridicat frunțile, surprinse de mirare, și lasă armele. Iar popoarele lumii se bucurară împreună.

Cugetări despre pace și dezarmare

Aș vrea să subliniez încă o dată faptul că rugăciunea justă conduce la acțiunea justă, și „credința fără fapte rămâne stearpă”. Un excelent mod de a pune gândurile în practică este de a scrie o scrisoare în favoarea păcii.

*

Dezarmarea este un proces lung și greu din două motive. Fiindcă oamenilor le este teamă și fiindcă ei au

încă speranța deșartă că armele pot rezolva unele probleme și că economiile par să profite de pregătirile de război.

*

Era nouă are nevoie de valori superioare. Cei care vorbeau de pace erau considerați idealști. Dar astăzi, în această eră nucleară, idealștii au devenit singurii realiști. Ne-am lăudat mereu că avem idealuri înalte. Hai să le punem în practică în această situație de criză.

*

Având convingerea că războiul este contrar voinței lui Dumnezeu și al rațiunii, având sentimentul că drumul păcii este drumul iubirii, voi lucra pentru pace utilizând calea iubirii; voi incita fiecare grup din care fac parte să o utilizeze, voi incita națiunea mea să o utilizeze, voi incita Națiunile Unite să o utilizeze și mă voi ruga pentru ca iubirea să fie utilizată în toată lumea.

Le spun militarilor: da, trebuie să fim apărați; da, avem nevoie de voi. Air Force poate să curețe atmosfera, Marines pot reface pădurile distruse; Marina (Navy) poate curăța oceanele, Coast Guard se poate ocupa de râuri, armata (Army) poate construi instalațiile de pompaj care ar evita inundațiile și poate îndeplini alte acțiuni umanitare.

*

Să nu ne limităm spunând că nu putem face nimic. Mulți cred că pacea mondială este un lucru imposibil; mulți cred că pacea interioară este inaccesibilă. Doar când nu știm că este imposibil reușim!

*

Cauza fundamentală a dificultăților noastre este lipsa de maturitate. De aceea insist asupra faptului că pacea interioară este o etapă spre pacea mondială. Dacă am fi maturi, războiul ar fi imposibil și pacea ar domni pe pământ. Dar noi ignorăm legile universului și credem că răul poate fi învins prin și mai mult rău. Imaturitatea noastră se manifestă prin lăcomie, prin greutatea noastră de a învăța lecția simplă a partajului... Îmi dau seama că simptomele devin uneori atât de acute încât dacă nu acționăm putem să ne pierdem viața înainte de a putea aborda cauzele; astfel, în timpul războiului din Vietnam am participat la câteva manifestații pașnice pentru pace. A fost o întreagă epopee. Poporul acestei țări a oprit războiul din Vietnam opunându-se guvernului. El a demonstrat puterea sa.

Sunt și simptome profunde, cum este foamea în lume. Aș vrea ca fiecare să poată avea o hrană pură, apă pură și aer pur. Aș vrea să pot satisface toate nevoile materiale ale tuturor oamenilor și a le putea da o hrană bună pentru spirit, un cadru plăcut și tot ce este necesar pentru a înălța sufletul. Nu este nevoie să fim ași ai aritmeticii pentru a înțelege că dacă națiunile ar înceta producerea de arme de distrugere, atunci toată lumea ar putea beneficia de condiții de viață ideale.

*

Noi trebuie să înaintăm urmând cea mai înaltă lumină de care dispunem, să-i primim afectuos pe cei care nu sunt în armonie și să încercăm să le arătăm o cale mai bună. De fiecare dată când aducem armonie într-o situație de tensiune, noi servim cauza păcii. Când acționăm pentru pacea mondială, pentru pacea între grupuri, între indivizi, când căutăm pacea interioară, noi adăugăm o piatră la edificiul păcii.

*

Nu trebuie uitat niciodată că încălcarea legilor divine conduce la dezastru; erorile comise servesc drept învățăminte.

*

Să privim lumea. O biată lume, rănită de război. Ce am făcut? Suntem atât de axați pe confortul material; și chiar dacă nu-l avem îl căutăm. Suntem atât de sub-dezvoltați din punct de vedere spiritual: ne grăbim să utilizăm noile descoperiri tehnologice pentru a fabrica arme de distrugere. Viitorul aparține cercetării spirituale. Trebuie să echilibrăm cele două aspecte pentru a învăța să utilizăm resursele noastre materiale în mod judicios.

*

În timpul războiului din Vietnam se desfășura o activitate intensă în favoarea păcii. Când s-a sfârșit războiul a avut loc o demobilizare, urmată de o perioadă de apatie. Presupun că este inevitabil. Aceasta se produce după fiecare război. Apoi fiecare război este urmat de o perioadă de violență. Am constatat asta după primul și după al doilea război mondial. Îmi amintesc de un bărbat la Camden (New Jersey), după al doilea război mondial, care a ucis cinci persoane pe stradă. Când a fost arestat, el a declarat: „Voi m-ați învățat săucid.” El fusese antrenat de armată. Individul care a tras în oameni din turnul Universității din Texas, ucigând cincisprezece persoane și rănind mulți alții, fusese deasemenea antrenat de armată în timpul războiului din Vietnam.

Prețul Păcii

Se pare că suntem mereu gata să plătim prețul războiului. Suntem aproape bucuroși de a consacra războiului timpul și resursele noastre, de a-i sacrifica membrele și chiar viața noastră. Dar credem că pacea se obține gratuit. Noi credem că putem încălca legile divine și putem primi în schimb pacea. Dar nu vom obține pacea decât în ziua în care vom fi gata să-i plătim prețul. Și pentru o lume beată de putere, coruptă de bani, înșelată de falși profeți, prețul păcii poate părea foarte ridicat. Căci prețul păcii este respectarea legilor superioare: răul nu poate fi învins decât de bine și ura de iubire; doar metodele bune pot da rezultate bune.

Prețul păcii este renunțarea la frică în favoarea credinței – a convingerii de a obține binefacerile lui Dumnezeu ascultând de legile sale. Prețul păcii este renunțarea la ură și domnia iubirii în inimile noastre, dragostea pentru toți semenii noștri din lumea întreagă. Prețul păcii este renunțarea la aroganță în favoarea căinței și smereniei, este neuitarea faptului că drumul păcii este cel al iubirii. Prețul păcii este renunțarea la lăcomie în favoarea generozității, astfel încât nimeni să nu sufere spiritual de faptul de a posedea mai mult decât are nevoie, în timp ce alții în această lume nu au încă strictul necesar.

Popoare ale lumii, timpul se grăbește. Ne mai rămân puțini ani. Noi vom decide dacă vrem sau nu să plătim prețul păcii. Dacă nu vrem să-l plătim, tot ce iubim va dispărea în flăcările războiului. Întunericul în care se află astăzi lumea se datorează dezintegrării a tot ce se opune legilor divine. Să nu spunem niciodată cu un aer disperat că este întunericul dinaintea furtunii. Să afirmăm dimpotrivă că este întunericul dinaintea erei de aur în care va domni pacea și care va depăși tot ce ne putem imagina. Să sperăm, să lucrăm și să ne rugăm pentru pace.

Capitolul X

Extinderea pacifismului

Mulți oameni cunosc legea spirituală conform căreia răul nu poate fi învins decât de bine. Pacifiștii nu numai cunosc această lege simplă, dar ei și încearcă să o pună în practică. În acest scop, ei refuză să utilizeze sau să accepte utilizarea violenței fizice. Cei care se opun războiului dar utilizează violența fizică în viața lor sunt ceea ce aș numi *rezistenți contra războiului*, dar nu pacifiști. Cei care utilizează metoda non-violentă numai pentru că o consideră mai eficace sunt ceea ce numesc *rezistenți non-violenți*, dar nu pacifiști. Pacifiștii utilizează non-violența pentru că o consideră drept justă și în nici un caz ei nu ar vrea să utilizeze o altă metodă.

Pentru a elimina orice opoziție, natura animală nu cunoaște altă metodă decât „legea junglei”. Dar aceasta nu rezolvă nici o problemă, ea nu poate decât să întârzie soluționarea problemelor și în ultimă instanță agravează situația. Unele națiuni, utilizând legea junglei în raporturile lor cu alte națiuni (pe timp de război) admit că pacifiștii nu pot acționa astfel și îi scutesc de serviciu militar. Ei îndeplinesc în general funcții civile sau petrec ceva vreme în închisoare. Ei refuză serviciul militar din motive de conștiință. Sunt, desigur, foarte puțini fiindcă este rar să ajungi la o deșteptare interioară suficientă în anii tinereții.

*

Când vorbesc de extinderea pacifismului, îmi dau seama că mă adresez numai pacifiștilor, care reprezintă un grup minuscul în societatea modernă. Și pentru acest mic grup, pentru care am multă admirație și respect, aș vrea să evoc trei domenii în care am aplicat personal pacifismul.

Refuzul meu de a utiliza violența s-a extins domeniului psihologic. De aceea am exclus mânia, în vorbe și în gânduri! Dacă cineva se comportă urât cu mine, în loc să mă supăr eu nutresc pentru această persoană o milă profundă, căci știu că o dureroasă recoltă o așteaptă. Dacă unii mă detestă, eu îi iubesc căci știu că iubirea poate învinge ura, știu că binele există în fiecare om și că apare când suntem blânzi. Cei a căror non-violență este lipsită de dragoste vor avea poate ceva dificultăți. Dacă-i forțăm pe oameni să ne imite fără a-i ajuta să se transforme, nu am rezolvat nimic. Dacă vă puteți aduce aminte că *nu suntem de fapt separați unii de alții*, acest lucru vă va incita poate mai mult să doriți să transformați în loc să supuneți; și să includeți în pacifismul vostru non-violența psihologică în paralel cu non-violența fizică.

Nu recomand neascultarea civilă exceptând ultimul recurs. În general, putem să realizăm mult mai mult fiind liberi decât după gratiile unei închisori. Nu încurajez nici metodele care utilizează violența psihologică pentru a rezolva problemele. Ceea ce impunem unei persoane se răsfrânge asupra lumii întregi.

Refuzul meu de a participa la război este însoțit de refuzul de a finanța războiul. De aceea am încetat să plătesc impozite. De mai bine de patruzeci și trei de ani trăiesc sub nivelul de impozitare. Recunosc, desigur, că am și un alt motiv de a face asta: nu pot accepta mai mult decât ceea ce am nevoie când alții în lume n-au nici minimul vital. N-am plătit nici taxele pe alcool sau tutun fiindcă nu le-am consumat deloc; și nu plătesc impozite pe produse de lux sau de divertisment pentru că nu le utilizez. Se poate ca guvernul să susțină și acțiuni care ne interesează, dar nu este încă posibil, din păcate, să contribuim la ele fără să susținem în același timp războiul. Un pacifist ar răspunde negativ unei astfel de propuneri: „Puteți consacra jumătate din timpul vostru în serviciul binelui și cealaltă în slujba războiului”. Totuși, unii pacifiști răspund *afirmativ* când este vorba de bani și nu de timp. Îmi dau seama că oamenii nu sunt mereu foarte logici. Dar cum vreau să fiu cât mai logică, refuzul meu de a participa la război e însoțit de refuzul de a finanța războiul.

Refuzul meu de a face rău ființelor umane este însoțit de refuzul de a face rău animalelor. De aceea, de mulți ani am încetat să mănânc carne de animal: nici carne de pește, nici de pui. Mă abțin să utilizez blănuri, pene, piele și oase. Constat că unii oameni sunt vegetarieni numai din motive de sănătate și că ei nu sunt neapărat împotriva războiului. Unora li se pare greu să nu mănânce carne. Eu nu simt nevoia să mănânc carne cum nici o persoană normală nu simte nevoia să mănânce carne de om. Cred că majoritatea pacifiștilor – de fapt majoritatea oamenilor de azi – s-ar abține de la carne dacă ar trebui să omoare ei

înșiși animalele. Cred că dacă ați vizita un abator, atunci ați refuza să mai mâncați carne.

Se produce astăzi o deșteptare care ar putea provoca o renaștere. Se poate ca instinctul de conservare să ne conducă în această direcție. Poate că ne dăm seama că trebuie să facem ceva pentru a ieși din această tristă situație. Unele grupuri care erau prin tradiție favorabile violenței vorbesc astăzi de rezistență non-violentă. Unii oameni care au participat cu entuziasm la război devin oponenți ai războiului. Numărul de pacifiști crește. De aceea doresc ca și pacifiștii să progreseze și să lărgească orizontul pacifismului lor.

*

Citatele următoare se aflau printre cele câteva notițe pe care Pelerin de pace le purta asupra ei.

Generalul Omar Bradley: „Putem împiedica războaiele la fel de sigur cum le putem provoca, iar noi care suntem incapabili de a le împiedica avem partea noastră de vină în măcelul pe care acestea îl provoacă.”

Generalul Douglas Mac Arthur: „Cunosc războiul cum puțini oameni îl cunosc astăzi. Faptul că el ucide deopotrivă prieteni și inamici îl face inacceptabil de acum înainte pentru a rezolva conflictele internaționale.”

Papa Ioan XXIII: „Dacă autoritățile civile crează legi sau acceptă lucruri contrare voinței lui Dumnezeu, nici aceste legi și nici aceste autorizații nu pot lega conștiința cetățenilor, căci trebuie să ascultăm de Dumnezeu și nu de oameni.”

Dwight Eisenhower: „Fiecare pușcă fabricată, fiecare navă de luptă, fiecare obuz reprezintă de fapt un furt comis în detrimentul „celor cărora le este foame și nu primesc nici o hrană, cărora le este frig și nu primesc haine.” Subliniind faptul că „văzuse ororile războiului și cortegiul lor de suferințe, că un nou război ar fi fatal pentru civilizația noastră”, el ne alerta asupra complexului militar-industrial.

John F. Kennedy: „Omenirea trebuie să pună capăt războiului, altfel războiul va pune capăt omenirii... Războiul va persista până când cel care refuză serviciul militar va avea același prestigiu ca soldatul”.

Lyndon B. Johnson: „Bombe și tunuri, obuze și nave de război, simboluri ale eșecului omului.”

Papa Ioan Paul II: „În fața războiului, această calamitate al cărei autor este omul, trebuie să proclamăm neobosit că războiul *nu este deloc ineluctabil*. Destinul omenirii nu este autodistrugerea. Conflictele ideologice, conflictele stârnite de divergențele de aspirații și inegalitățile pot și trebuie să fie rezolvate prin alte mijloace decât războiul și violența.”

Hermann Göring a declarat la procesul de la Nuremberg: „Nimeni nu dorește războiul, este evident. De ce să-și riște un țăran viața la război, când tot ce poate spera este să revină teafăr? Poporul nu vrea războiul, asta e sigur, fie în Rusia, în Anglia și chiar în Germania. Este clar. De fapt conducătorii decid politica națiunii și nu este niciodată greu a atrage după sine poporul, oricare ar fi regimul – democratic, fascist sau comunist. Conducătorii pot mereu să influențeze opinia publică în favoarea lor. Este simplu. Este suficient să le spui că sunt victima unei agresiuni și apoi să denunți lipsa de patriotism a pacifiștilor care pun în pericol națiunea. Este o metodă infailibilă în orice țară.”

N-am întâlnit niciodată oameni care să creadă în eficacitatea adăposturilor pe care le construiau. Militarii de astăzi știu bine că în era atomică conceptul de victorie militară este depășit; și majoritatea civililor sunt și ei conștienți de asta. Înțelepciunea ne cere să oprim pregătirile de război care ar distruge omenirea și să ne pregătim să eliminăm *germenii* războiului.

Capitolul XI

Cum să transformăm societatea

Am fost întrebată dacă am idei asupra modului în care se pot rezolva unele probleme naționale și internaționale. În primul rând, cred că instaurarea unei limbi comune pe toată planeta ar putea constitui un pas imens spre pacea mondială.

În timpul pasajului meu în Mexic (unde se vorbește spaniola) am fost confruntată pentru prima oară cu bariera limbii. Nu puteam oferi oamenilor altceva decât o traducere a textului meu și surâsul meu. Am avut aceeași problemă în Quebec, unde educația se face în limba franceză și mulți locuitori nu vorbesc deloc engleza. Aveam cu mine o traducere a mesajului meu și eram invitată prin semne la masă sau mi se oferea găzduire. Dar astea au fost singurele schimburi pe care le-am avut cu populația. Asta mi-a adus aminte de necesitatea primordială de a instaura o limbă internațională.

Cred că un comitet de experți numit de Națiunile Unite ar trebui să selecționeze cât mai repede o limbă adaptată acestui scop. După ce se va cădea la o înțelegere asupra alegerii acestei limbi, ea va putea fi predată în toate școlile în paralel cu limba națională, pentru ca toți oamenii să se poată înțelege. Cred că asta ar fi o măsură decisivă pentru apropierea popoarelor și un pas imens spre pacea mondială. Când vom putea cu toții comunica între noi, ne vom da seama că în ciuda aparențelor, punctele noastre comune sunt mult mai numeroase decât diferențele.

Democrație și societate

Eu definesc democrația drept exercițiul suzeranității de către popor. Cei care îi lasă pe alții să le dirijeze viața sunt sclavi. În măsura în care oamenii reușesc să-și rezolve problemele în mod corect și eficace la nivelul de bază, atunci ei au facultatea de a-și dirija singuri viața. În măsura în care ei se supun unei autorități superioare, ei pierd această capacitate.

La noi, democrația este bine dezvoltată la nivel individual: de exemplu, o minoritate – chiar redusă la un singur membru – are posibilitatea de a se exprima. Ea este foarte dezvoltată la nivel politic. Facem progrese în domeniul *democrației sociale*. În democrație socială, fiecare este evaluat după propriul merit, și nu în funcție de grupul social căruia îi aparține. Noi am votat legi în acest sens; dar ne rămâne încă foarte mult de făcut. Dar suntem cel mai puțin avansați în domeniul *democrației economice*. În acest domeniu nu avem nici o latitudine și asta mă îngrijorează. Nu uitați că dacă vrem să oferim lumii un exemplu bun, atunci noi trebuie să evoluăm.

Vă voi povesti ceva trist:

Într-o zi, traversând salonul casei în care mă aflam, am văzut la televizor doi actori care interpretau niște scheciuri în fața publicului. „Firma mea mi-a dat medalia de aur” spunea unul dintre ei. „Din ce motiv”? întreabă celălalt. „Fiindcă am descoperit modul de a uza mai rapid produsele lor!” Și publicul a izbucnit în râs. Dar nu este deloc de râs. Este o penurie de materii prime iar energia se epuizează. Generațiile viitoare ne vor considera responsabili de această risipă. Astăzi toată lumea este la curent cu ce se întâmplă și în plus râde de asta. O schimbare este necesară pe acest plan.

Cealaltă problemă de rezolvat, pe care o găsesc foarte preocupantă, este șomajul. În această țară se află între șapte și opt milioane de șomeri. Ce efect produce șomajul asupra lor? Un efect dezastruos pe plan psihologic, fiindcă societatea le dă de înțeles că nu are nevoie de ei, că nu este loc pentru ei. Șomajul este un adevărat flagel. El trebuie tratat de urgență. Propun ca după un timp fiecare șomer să poată obține un post comunitar, finanțat ca niște acțiuni sociale. Nu este necesar ca această muncă să fie de opt ore pe zi, doar ca ea să permită ca persoana să câștige prin muncă ceea ce primește ca drept de șomaj. Orice persoană sănătoasă dorește să facă o muncă utilă. Știu că există persoane cu dificultăți psihologice, mai ales cei care sunt de mult timp la șomaj. Dar în toate celelalte cazuri, cei cărora li se propune o asemenea activitate o acceptă.

*

Din punct de vedere spiritual, cea mai bună atitudine de adoptat în fața celor care nu sunt în armonie, ca, de exemplu, comunismul care este practicat în zilele noastre, este să nu ne fie niciodată frică de el, căci frica îl întărește. Supuneți-l mai degrabă unor influențe bune; dați exemplul. Se spune că pentru guvernele comuniste „scopul scuză mijloacele”; este de fapt filozofia tuturor țărilor care recurg la violență. Nu încercați niciodată să învingeți prin această filosofie eronată. Din contră, adoptați filosofia spirituală în care „mijloacele determină rezultatul” și amintiți-vă că doar mijloacele bune dau rezultate bune.

*

Nu putem schimba lucrurile decât dacă suntem un exemplu bun. De aceea, dacă aș avea puterea, aș oferi acestei țări un exemplu bun: aș crea în guvern un Minister al Păcii. Acesta ar avea un scop util: de a căuta toate mijloacele pașnice de a rezolva conflictele, a lua măsuri pentru a preveni războaiele și a adapta economia la o situație de pace. Ar fi introdus cu mult alai: fiecare națiune ar fi invitată să creeze o instituție analoagă și să colaboreze cu noi pentru promovarea păcii. Cred că multe națiuni ar accepta aceasta. Ministerele Păcii ar întreține relații care ar servi cauzei păcii în lume.

*

În timpul războiului din Vietnam, i-am întrebat pe toți corespondenții mei din lumea întreagă: „Care este țara care vi se pare cea mai mare amenințare a păcii mondiale?” Răspunsul a fost unanim. Nu era nici Rusia, nici China. Eram noi! „De ce?” i-am întrebat. Răspunsurile erau diferite. Orientalii spuneau „Pentru că sunteți singurii care au utilizat bomba atomică pentru a ucide oameni și că nimic nu dovedește că nu veți reîncepe.” În America de Sud și în America Centrală se spune: „Astăzi e Vietnamul, mâine va fi rândul nostru”. În Europa și în alte țări se spunea: „Economia voastră funcționează mai bine pe timp de război sau de pregătiri de război” sau „La voi, războiul și pregătirile de război sunt foarte profitabile pe plan financiar.”

Nu-mi place să vorbesc despre asta, este ceva negativ; dar cred că trebuie să știm că generozitatea noastră nu este deloc evidentă pentru celelalte țări; dinpotrivă, politica noastră intervenționistă îi sperie.

*

Aș vrea să luăm toate măsurile pentru dezarmare și pace mondială și în același timp să dăm un exemplu convingător celorlalte națiuni. În ultimii ani, mulți prieteni străini mi-au spus: „Rusia a semnat Salt II. Voi de ce nu l-ați semnat? Sunteți oare mai puțin preocupați decât rușii de dezarmare?” N-am găsit nici un răspuns la asta. Aș fi dorit să semnăm. Era un pas, un mic pas, dar trebuia să semnăm și apoi să ne mobilizăm pentru Salt III și un maximum de acorduri.

În timpul pelerinajului meu în Canada, am fost invitată la un concert dat de Corul Tinerilor din Uniunea Comunităților Spirituale Creștine, numiți și Doukhobors, un grup pacifist venit din Rusia în secolul trecut. „Aveți un mesaj special pentru omenire”, le-am spus. „mai ales pentru Rusia. Cum mulți dintre voi vorbesc rusa, de ce să nu trimiteți în Rusia o delegație de pace? Acest cor, de exemplu? Aveți o ocazie unică de a vorbi oamenilor în propria lor limbă, un avantaj față de celelalte delegații care nu pot discuta cu ei. Acest fel de schimburi este necesar în aceste vremuri de criză istorică.”

*

Națiunile Unite trebuie reorganizate. Noi, cetățenii lumii, trebuie să învățăm să punem interesele familiei umane deasupra interesele grupurilor. Foamea și suferința trebuiesc ușurate. Un mare program de schimb de persoane între națiunile lumii ar fi foarte util. Există, la nivel național, unele probleme legate de pace: trebuie să stabilim pacea între grupuri. Problema noastră principală este totuși cum să ne adaptăm economia unei situații de pace.

Rolul comunităților pacifiste

În această perioadă de criză, ar trebui să instaurăm în fiecare oraș un comitet pentru pace. Un astfel de grup trebuie să fie format, la început, de o mână de oameni motivați.

Eu propun ca asociațiile pacifiste să înceapă cu formarea unui *Grup de rugăciune pentru pace* și să încerce să o aplice. Consacrați prima reuniune păcii interioare. Faceți din asta subiectul rugăciunilor și al discuțiilor voastre. Dacă vedeți că progresul spiritual este blocat de unele obstacole interioare, încercați, între reuniuni, să eliminați acest blocaj. Consacrați cea de-a doua reuniune armoniei între indivizi. Dacă vă dați seama că nu sunteți în armonie cu o persoană; încercați să soluționați problema între reuniuni. Consacrați cea de-a treia reuniune armoniei între grupuri. Între reuniuni, grupul vostru ar trebui să propună ajutorul unui alt grup sau să-i exprime simpatia. Consacrați cea de-a patra reuniune păcii între națiuni. Între reuniuni faceți campanie pentru cineva care contribuie la cauza păcii. La reuniunile următoare, luați-o de la început.

Unii utilizează textele mele pentru grupuri de rugăciune, fiindcă abordează pacea din punct de vedere spiritual. Citiți un paragraf, concentrați-vă asupra lui în stare de receptivitate, apoi discutați între voi. Faceți atâtea reuniuni de rugăciune câte vor fi necesare pentru a citi împreună aceste texte. Toți cei care pot înțelege și simți adevărurile spirituale pe care aceste texte le conțin sunt gata, din punct de vedere spiritual, pentru a lucra pentru pace.

Organizați apoi un *Grup de studii pacifiste*. Trebuie să avem o idee clară asupra situației mondiale și ceea ce este necesar pentru a o transforma într-o situație de pace. Trebuie să punem capăt tuturor războaielor actuale. Trebuie să găsim un mod de a depune armele împreună. Trebuie să creăm instrumente pentru a preveni *violența fizică* în această lume ce este încă pradă violenței psihologice.

Odată ce veți avea o imagine foarte precisă a problemelor și a etapelor care conduc la rezolvarea lor, voi și prietenii voștri veți fi gata de a forma un *Grup de acțiune pentru pace*. Puteți forma acest grup în mod progresiv, lucrând pe o problemă pe care o cunoașteți foarte bine. A milita în favoarea păcii trebuie să pună pacea în aplicare. Acțiunea poate lua o formă scrisă: scrisori către oamenii politici în favoarea pacifismului, jurnaliștilor pe subiectul păcii, prietenilor despre pace. Poate fi vorba și de a vota pentru cei care se angajează în favoarea păcii.

Este mult mai eficace să lucrăm *în favoarea* a ceea ce este just decât *contra* a ceea ce este rău. Căci dacă reușim să stabilim o cauză justă, lucrurile rele vor dispărea singure. A lucra pentru pace la nivelul de bază are o importanță primordială. Toți cei care militează singuri sau împreună în favoarea păcii fac parte dintr-o fraternitate specială.

*

Unele acțiuni în favoarea păcii despre care am vorbit la începutul pelerinajului meu au fost astăzi adoptate sau sunt cel puțin în studiu. Un vast program de apropiere între popoare a fost lansat: există azi schimburi de studenți și schimburi culturale. Cercetări asupra modului de a rezolva conflictele în mod pașnic se fac astăzi în multe universități și există și un învățământ specific în Canada.

*

Cred că este posibil de a obține astăzi o pace exterioară. Cum a arătat istoria, când oamenii nu au altă alternativă decât distrugerea sau schimbarea, atunci ei aleg schimbarea: este aproape singurul lucru care îi incită la schimbare. De aceea noi avem astăzi posibilitatea de a lua o nouă orientare; această posibilitate este o realitate!

Noi, cei mărunți din această lume, trebuie să încetăm de a ne crede neputincioși. Să ținem minte că dacă suntem suficient de mulți să cerem, vom sfârși prin a dobândi lucruri fantastice precum dezarmarea generală și pacea mondială. *Să cerem împreună!*

Capitolul XII

Copiii și calea păcii

Am întâlnit un cuplu care decisese să-și crească cei patru copii în favoarea pacifismului. În fiecare seară, la masă, li se făcea o prelegere despre pace. Dar într-o seară l-am auzit pe tată strigând după cel mare. În seara următoare, l-am auzit pe cel mare strigând la fel celui mic. Ceea ce le spuneau părinții nu a avut nici cel mai mic efect asupra lor; ceea ce rețineau era ceea ce părinții lor făceau.

Este foarte important să sădim în mintea copiilor noțiunile spirituale. Pe aceste concepte dobândite în copilărie se dezvoltă viețile la vârsta adultă. Când copiii știu că obțin maximum de atenție și dragoste când sunt constructivi, atunci ei părăsesc activitățile distrugătoare. Amintiți-vă un lucru esențial: copiii învață prin exemplu. Nu ceea ce spuneți, ci ceea ce faceți va avea o influență asupra lor. În acest domeniu, părinții au un rol foarte important de jucat. Arătați voi copiilor calea dragostei, care este calea viitorului?

*

Sunt îngrijorată când un copil mic vede la televizor un erou ucigându-l pe cel rău. Lecția pe care o învață astfel este că a ucide este un act eroic. Eroul are dreptul de a ucide și este chiar admirat pentru asta. Dacă am fi suficient de mulți oameni a fi obținut pacea interioară pentru a modifica programele de televiziune, copiii ar vedea eroul transformându-l pe cel rău și învățându-l să trăiască o viață dreaptă. L-ar vedea pe erou făcând o acțiune utilă. Astfel ar înțelege că pentru a fi un erou trebuie să-i ajuți pe ceilalți.

*

Cunosc un pastor care a trăit în Rusia. N-a văzut nici un copil rus care să se joace cu armele. A mers în magazinele din Moscova și a văzut că nu există puști și nici instrumente de distrugere la raionul de jucării.

O educație pacifistă este dată copiilor în unele societăți marginale. Cunosc un cuplu care a trăit zece sau doisprezece ani cu indienii Hopi. „Pelerin”, mi-au spus ei, „este stupefiant, ei nu fac niciodată rău nimănui.”

Am trecut eu însumi pe la un grup de Amish. Ei au mari comunități, comunități pașnice în care violența este necunoscută. După câte mi s-a spus, asta se datorează faptului că ei învață de mici că nu trebuie să facă rău altora. Și deci asta nu le trece prin minte. Iată ce se obține printr-o astfel de educație.

*

Într-o zi, o femeie mi-a adus-o pe fetița ei în vârstă de patru sau cinci ani. „Pelerin”, mi-a spus ea, „vreți să-i explicați fiicei mele ce este rău și ce este bine?” „Răul, i-am explicat, „este ceva ce ne face să suferim. Când mănânci lucruri nesănătoase, te îmbolnăvești; deci este un lucru rău.” Ea înțelegea. „Binele este ceva ce îi ajută pe oameni. Când îți strângi jucăriile și le pui în cutie, asta o ajută pe mama ta și este deci un lucru bun.” Ea înțelegea. Explicațiile simple sunt deseori cele mai potrivite.

*

Când părinții mei mă culcau, îmi spuneau cu înțelepciune: „Este noapte pentru ca să te poți odihni și dormi bine. Dormi acum în această dulce și calmă obscuritate.” De aceea obscuritatea mi s-a părut mereu o prietenă liniștitoare. Când merg toată noaptea pentru a mă încălzi sau când dorm pe marginea drumului mă simt bine cu prietena mea, atât de blândă și liniștită.

*

Copiii au nevoie să prindă rădăcini undeva în timpul creșterii lor și părinții trebuie să aleagă bine locul unde îi vor crește înainte de nașterea lor.

Capitolul XIII

Calea unui Pelerin

Am fost întrebată într-o zi: „Ce fac Pelerinii de pace?” Un pelerin de pace se roagă și lucrează pentru pacea interioară și exterioară. Un pelerin de pace consideră că drumul păcii este drumul dragostei și că dacă ne îndepărtăm de calea iubirii ne îndepărtăm de calea unui pelerin. Un pelerin de pace ascultă de legile divine și caută directivele lui Dumnezeu într-o liniște receptivă. Un pelerin de pace înfruntă viața fără ezitare, rezolvă problemele și merge în profunzime pentru a descoperi adevărul și realitățile vieții. Un pelerin de pace nu caută bogăția materială, ci a-și simplifica nevoile: idealul său este de a avea strictul necesar. Un pelerin de pace își purifică trupul, gândurile, dorințele, motivațiile. Un pelerin de pace se debarasează cât mai repede de voința personală, de sentimentul separării, de atașamente, de toate sentimentele negative.

Tradiția pelerinilor este să nu aibă alte resurse decât credința și nici un mijloc de subzistență propriu. Nu mă opresc decât dacă mi se oferă găzduire. Nu mănânc decât dacă mi se oferă hrană. Aceste lucruri trebuiesc oferite. Nu cer niciodată. Dar aceste lucruri îmi sunt oferite! Eu transmit tot ce mi se dă. Pentru a primi noi trebuie să dăm. Trebuie ca sufletul nostru să dorească să dea, să dea, să dea. Nu dăm niciodată prea mult și ne dăm seama că nu putem da fără a primi. Acest fel de viață nu este rezervat sfinților, cei mici ca voi și mine pot să-l trăiască; trebuie să fim doar gata de a da la toată lumea.

Misiunea mea de pelerin consistă în a face din mine mesagerul adevărurilor spirituale. Este o sarcină pe care o accept cu plăcere și nu doresc nimic în schimb, nici laude, nici onoruri, nici strălucirea aurului sau argintului. Sunt fericită de a putea urma directivele murmurate de o Voință superioară. Ceea ce eu ofer este vast; eu propun în esență punerea în practică a legilor divine.

Propun descoperirea lui Dumnezeu prin calea mistică, propun împărăția păcii interioare. Este gratuit, nu costă nimic.

*

La un moment dat (când am atins pacea interioară) am „murit”, mi-am „murit” total mie însămi. De atunci am renunțat la vechea mea identitate. Nu am nici un motiv de a reveni asupra trecutului; el a murit și nu mai trebuie să fie înviat. Nu mă întrebați nimic despre el, ci despre mesajul meu. Mesajul trebuie reținut, nu mesagerul.

Cine sunt? Este inutil să căutați un răspuns. Nu are nici o importanță. Acest veșmânt trupesc este cel al unui pelerin sărac care călătorește pentru pace. Cel mai important este ceea ce nu vedeți. Sunt o persoană mânată de puterea credinței. Mă scald în lumina eternei înțelepciuni. Subzist grație energiei inepuizabile a universului. Iată cine sunt cu adevărat!

*

Nutresc mereu un sentiment de respect și de admirație în fața lucrurilor pe care Dumnezeu le poate realiza prin intermediul meu. Sunt un instrument. Persoana care s-a abandonat total voinței divine poate fi utilizată în chip minunat; ea știe despre ce vorbește, dar va părea probabil pretențioasă. O persoană pretențioasă este cineva suficient de egocentric pentru a-și imagina că știe tot; dar persoanele imature pot deasemenea să considere pretențioase persoanele care sunt suficient de dedicate lui Dumnezeu pentru a putea ști despre ce vorbesc.

*

Vocația mea este de a progresa spre perfecțiune, de a fi cât mai aproape de armonia cu voința divină, de a împărtăși mereu cea mai înaltă lumină pe care o am. Nu sunt încă perfectă, bineînțeles, dar cresc un pic în fiecare zi. Dacă aș fi perfectă aș fi atotștiitoare și atotputernică; aș fi imaginea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, eu pot realiza *tot ce mi se cere*, și știu tot ce trebuie să știu pentru a-mi juca rolul în Planul divin. Și sunt bucuroasă de a trăi în armonie cu Voința divină.

*

Laudele pe care le primesc nu mă schimbă, căci eu le transmit imediat lui Dumnezeu. Merg pentru că Dumnezeu îmi dă forța de a merge; trăiesc pentru că Dumnezeu îmi dă ce trebuie pentru a trăi; vorbesc pentru că Dumnezeu îmi dă cuvintele pe care trebuie să le pronunț. A fost de ajuns să-mi las voința în mâna lui Dumnezeu. Toată viața mea a fost o pregătire pentru această uitare de sine. Este vocația mea, sunt făcută pentru asta. Nimic altceva nu mă poate face fericită.

*

Când mi-am început pelerinajul, am părăsit regiunea Los Angelesului fără un ban în buzunar, convinsă că Dumnezeu îmi va da tot ce-mi va fi necesar. Fără a fi cerut ceva, Dumnezeu mi-a dat tot ce era necesar de-a lungul drumului. Am încredere în Dumnezeu și el are grijă de mine. Nu-mi fac griji fiindcă nu știu unde voi dormi la noapte, sau când voi putea mânca. Când avem siguranța spirituală, nu mai avem nevoie de siguranță materială. Nu cunosc pe nimeni care să se simtă mai în siguranță ca mine. Desigur, se poate crede că sunt în mizerie; dar eu știu că sunt foarte bogată. Posed sănătatea, fericirea și pacea interioară, lucruri pe care nici un miliardar nu și le poate oferi.

*

Îmi realizez lucrarea fără efort și cu bucurie. Nu văd decât frumusețe în jurul meu și la toți cei pe care-i întâlnesc, căci îl văd pe Dumnezeu în toate lucrurile. Văd rolul meu în organizarea Vieții și găsesc armonia jucându-l cu bucurie. Percep unitatea mea cu întreaga omenire și cu Dumnezeu. Fericirea mea se răspândește prin iubirea și tot ce eu distribui în jurul meu. Iau lumina de la Sursă și nu din reflectările ei. Atrag lumina exprimând mereu cea mai înaltă lumină pe care o am.

Nu putem să nu recunoaștem lumina care provine de la Sursă, căci ea este însoțită de o înțelegere globală, care ne permite să o explicăm și să vorbim despre ea. Recomand această cale tuturor celor care o pot urma. Mari binefaceri sunt distribuite celor care au suficientă înțelepciune pentru a pune în practică cea mai înaltă lumină pe care o primesc de la Sursă.

*

Ceea ce este primit din exterior se poate compara cu cunoașterea. Ea provoacă o credință care este rareori destul de solidă pentru a incita la acțiune. Ceea ce este confirmat din interior după ce a fost primit din exterior, sau ceea ce este perceput direct din interior (ca în cazul meu) se poate compara cu înțelepciunea. Ea provoacă știința și declanșează automat acțiunea.

*

Eu nu sunt aici pentru a muștra, pentru a publica edicte sau a stabili linii de conduită. Munca mea este de a trezi natura divină care se află în noi. Iată vocația mea: a deschide porțile adevărului, a da oamenilor posibilitatea de a cugeta, de a îi trezi din apatie, din letargie, de a îi incita să caute singuri pacea interioară care sălășluiește în ei. Acestea sunt limitele acțiunii mele, nu pot face mai mult. Eu încredințez restul în mâinile unei forțe superioare.

*

Credința este în ceva pe care simțurile nu îl percep și mintea nu-l înțelege, dar care a fost atins în alt fel și acceptat. Pentru mine, *credința* înseamnă că oamenii, prin liberul arbitru interior, se pot ridica până la Dumnezeu, iar *grația* înseamnă că Dumnezeu încearcă mereu să intre în contact cu oamenii. Consider că este *foarte important să putem rămâne neîncetat în contact cu Dumnezeu, cu planul divin*.

Oamenii au trebuit să compenseze sărăcia spirituală prin acumularea de bunuri materiale. Când primim binefaceri spirituale, lucrurile materiale par fără importanță. Dar nu primim aceste binefaceri spirituale decât dacă le dorim și dacă încetăm să dorim lucruri materiale. Atât timp cât dorim lucruri materiale nu primim decât asta și trăim într-o sărăcie spirituală.

*

Cei care nu mai au voință proprie și au devenit instrumente în slujba lui Dumnezeu pot realiza lucruri aparent imposibile, dar n-au impresia că ei sunt autorii lor. În ceea ce mă privește, știu acum că fac parte din universul infinit, că nu sunt separată nici de ceilalți, nici de Dumnezeu. *Eul* meu iluzoriu a murit; adevărata mea persoană conduce acest veșmânt trupesc și îl utilizează pentru a realiza lucrarea lui Dumnezeu.

*

Când am pornit la drum, aveam deja părul cărunt. Prietenii mei au crezut că am înnebunit. Nu am primit de la ei nici o încurajare. Ei erau convinși că era o sinucidere. Dar asta nu m-a deranjat. Am continuat, am făcut ce aveam de făcut. Ei nu știau că având pacea interioară, mă simțeam bransată la sursa de energie universală, o energie inepuizabilă. S-au făcut presiuni din toate părțile asupra mea pentru a mă face să-mi schimb planurile, dar nimic nu mă putea clinti. Le-am explicat cu blândețe prietenilor mei binevoitori că existau două drumuri foarte diferite în viață și că liberul arbitru ne permitea fiecăruia din noi să alegem. Există o cale bine trasată, care satisface simțurile și dorințele mondene, dar care nu duce nicăieri. Și există o cale mai puțin frecventată, care cere purificări și renunțări, dar care aduce binefaceri spirituale extraordinare.

*

Există în fiecare o scânteie de bine, chiar dacă ea este îngropată adânc. *Este persoana noastră veritabilă*. Când vă vorbesc de „persoana voastră”, despre ce este vorba? Este oare corpul? Nu, deloc. Este oare natura egocentrică? Nu, deloc. Persoana voastră veritabilă este o scânteie divină. Unii o numesc natura teocentrică, alții natura divină sau împărăția lui Dumnezeu. Hinduștii o numesc „nirvana”, budiștii „suflet deșteptat”, quakerii „lumina interioară”. Alții o numesc Hristos interior, Conștiință hristică, Viitor de glorie, Sfântul Duh. Chiar și unii psihologi i-au dat un nume: supraconștient. Dar aceste diferite numiri vorbesc de același lucru. Esențial este să vă amintiți că ea se află în voi!

*

Nu contează ce nume îi dăm, dar conștiința trebuie să se ridice până la un punct din care percepem universul cu natura teocentrică. Este o experiență însoțită de o impresie de unitate absolută cu Totul. Este o fuziune totală cu toată creatura; cu omenirea, cu animalele, cu copacii, cu plantele, aerul, apa și chiar pământul. Natura teocentrică este mereu gata de a vă lua viața în mână și de a face ceva minunat din ea. Dar suntem liberi să acceptăm sau nu această luare în mână. Alegerea ne aparține!

*

Din tot ce citiți, din toate întâlnirile pe care le faceți, rețineți ce e bun și uitați restul. Pentru a fi ghidat și a cunoaște adevărul, este preferabil să ne adresăm Sursei, prin intermediul ghidului interior, decât prin oameni sau cărți. Dacă ceva în voi vă spune: „*Iată adevărul. Iată ce este pentru mine.*” atunci și numai atunci se integrează experienței voastre. După ce ați citit toate cărțile și ați auzit toate conferințele, trebuie

să vă decideți ce este pentru voi. Cărțile și oamenii nu pot decât să vă inspire. Dacă nu se produce nici o deșteptare în voi, înseamnă că nu ați realizat nimic semnificativ. Dar dacă vreți să citiți, atunci citiți mult; veți fi confrunțați cu tot felul de opinii divergente și veți fi obligat să vă faceți o opinie personală. Gândiți-vă la tot ce este pozitiv în viața voastră. Nu vă gândiți niciodată la dificultățile pe care le aveți. Uitați de voi înșivă, nu vă gândiți decât cum să serviți mai bine. După ce ați sacrificat „eul” inferior unei cauze mai vaste decât el atunci veți descoperi „eul” vostru veritabil. Acest lucru nu este ușor, dar vă pot asigura că prețul de plătit pentru a ajunge la destinația voiajului spiritual se justifică perfect. Există mereu hopuri, susuri și josuri. Seamănă cu o ascensiune dificilă, în care fiecare vârf atins este un pic mai înalt decât precedentul.

*

Unii oameni m-au întrebat dacă accept „discipoli”. Răspunsul este nu, evident. Nu este sănătos să urmăm un alt om. Fiecare trebuie să atingă singur maturitatea. Este un proces care cere timp; perioada de creștere variază pentru fiecare. De ce să vă îndreptați spre mine? Îndreptați-vă spre voi înșivă. De ce să mă ascultați? Ascultați-vă pe voi înșivă. De ce să credeți tot ce spun? Nu credeți în mine și în nici un alt instructor; fiți încrezători în vocea voastră interioară. Ea vă ghidează, ea vă instruește. Instructorul vostru este înlăuntrul vostru, nu în exterior. Nu pe mine, ci pe voi înșivă trebuie să vă cunoașteți! Mergeți alături de mine, dar nu mă urmați orbește. Cramponați-vă de adevăr și nu de veșmintele mele. Corpul meu este o bucată de țărână; azi e aici, mâine va dispărea. Dacă astăzi vă legați de mine, ce veți face mâine când nu voi mai fi împreună cu voi? Legați-vă de Dumnezeu, legați-vă de omenire; este singurul mod de a vă apropia de mine.

*

Drumul căutătorului este plin de piedici și tentații, iar căutătorul avansează singur, singur cu Dumnezeu. Vă sfătuiesc să fiți cu picioarele pe pământ și cu spiritul în înălțimi, pentru a atrage numai binele. Nu vă gândiți decât să dăruiți pentru a vă deschide să primiți. Nu vă gândiți decât să exprimați lumina care este în voi, pentru a vă deschide la și mai multă lumină; captați un maximum de lumină urmând calea interioară. Dacă vi se pare dificil de a primi astfel, căutați surse de inspirație: o floare frumoasă, un peisaj frumos, o muzică frumoasă, cuvinte nobile. Totuși, tot ce provine din exterior trebuie să fie confirmat în interior pentru a putea fi integrat în totalitate.

*

Să știți că cel care comite un act blamabil este de fapt o persoană bolnavă psihologic și trebuie tratată ca o persoană bolnavă fizic. Să știți că nimeni în afară de voi înșivă nu vă poate face rău. Dacă cineva se poartă urât cu voi, își face rău singur. Nu veți fi afectat cu adevărat de gestul acestei persoane decât dacă simțiți amărăciune, furie sau dorința de a vă răzbuna.

*

Mă consider un servitor lucrând asupra *cauzelor* dificultăților: *lipsa noastră de maturitate*. Doar o mică minoritate de oameni acceptă să lucreze asupra cauzelor. Unei persoane care lucrează asupra cauzelor îi corespund milioane care lucrează asupra simptomelor. Le mulțumesc celor care lucrează asupra simptomelor la nivel extern, dar muncesc mai ales pentru a face să dispară cauzele la nivel interior. Dacă majoritatea oamenilor suferă dureros de o lipsă de armonie interioară, asta înseamnă că nu au reușit să descopere care este scopul vieții lor; în acest fel corpul omenirii se îndreaptă către haos. Dacă noi eșuăm asta este mai mult din neglijență decât din slăbiciune: „În timp ce omenirea se destramă, noi continuăm drumul fără nici un țel, fără flacără, zi după zi.”

*

În munca mea, am optat pentru demersul pozitiv. Nu mă gândesc niciodată că mă opun unui lucru, ci mai degrabă că *promovez o viață armonioasă*. Demersul pozitiv propune soluții. Demersul negativ se mulțumește în general să judece, să critice și uneori chiar să insulte; se concentrează pe ceea ce nu merge. Acest demers este desigur nefast celui care îl utilizează, în timp ce demersul pozitiv este benefic. Când ne legăm de rău (pe când nu era încă bine organizat), el își mobilizează imediat forțele; atacul îl face credibil, îi dă forță. Dacă în loc să-l atacăm îl supunem unor influențe bune, nu numai că va începe să dispară, dar autorul său începe a se transforma. Demersul pozitiv inspiră, demersul negativ irită. Când oamenii sunt furioși, ei acționează conform instinctelor celor mai joase, în mod violent și irațional. Când sunt inspirați, ei acționează conform instinctelor superioare, în mod rațional. Și apoi furia este trecătoare, dar inspirația poate influența o viață întreagă.

*

Există un criteriu care vă permite să vă dați seama dacă sunteți în acord cu gândurile și cu acțiunile voastre: v-au adus ele pacea interioară? Dacă nu, atunci e o problemă; continuați cercetarea! Dacă ceea ce ați făcut v-a adus pacea interioară, continuați să faceți ce vi s-a părut just.

Când descoperim pacea interioară, atunci devine posibil să trăim în pace cu ceilalți. Nu obținem pacea interioară rămânând la suprafața lucrurilor, sau încercând prin orice mijloc să evităm viața. Obținem pacea interioară înfruntând direct viața, rezolvând problemele, pătrunzând în profunzimea ei, acolo unde se află adevărurile și realitățile. Pacea interioară se obține prin respectarea strictă a legilor bine cunoscute ale comportamentului uman, de exemplu cea conform căreia mijloacele determină rezultatul final, și doar mijloacele juste dau rezultate bune. Pacea interioară se obține prin renunțarea la voința proprie, a atașamentelor, a gândurilor și a sentimentelor negative. Pacea interioară se obține lucrând pentru binele tuturor. Noi suntem cu toții celule în corpul omenirii. Fiecare are un rol special de jucat, și doar din interior putem descoperi care este acest rol; dar nu vom găsi pacea interioară decât lucrând pentru toată familia umană, și nu în mod egocentric.

Capitolul XIV

Poezii, rugăciuni și cântece

*Marea parte a poeziilor au fost compuse de Pelerin de Pace la începutul pelerinajului său și publicate într-un mic volum numit **Poeme pentru vremurile noastre**. Versiunea sa a **Beatitudinilor** a apărut în una din scrisorile ei de informație, la fel ca și **Etapele către pacea interioară**. Pelerin iubea mult cântecele și îi învăța pe ceilalți să le cânte, terminând deseori reuniunile antrenând publicul într-o vibrantă și veselă interpretare a „Fântânii iubirii.”*

BISERICA CREȘTINĂ

„Desigur”, spuse el, „mă pot înșela,
Dar n-aș fi surprins
Dacă am avea aici cea mai frumoasă biserică creștină
Pe care omul a clădit-o vreodată.

Orga noastră este cea mai frumoasă pe care o putem găsi,
Corul nostru cântă mereu perfect;
Vitraliile noastre, o operă de artă incredibilă,
Altarul nostru, nu veți mai vedea ceva mai minunat.”

Dar în acest loc, doar bogații erau bine primiți,
Limbile calomniau fără zăbavă,
Și de pe altarul său,
Predicatorul făcea elogiul războiului.

„Ce altceva ar putea oferi o biserică?”
Mi-a spus el cu mândrie.
„Un singur lucru” i-am răspuns:
Creștinismul!”

LUMEA FĂRĂ OAMENI

În fața mea susura izvorul.
În spatele meu, cu mantia sa de copaci, se înălța muntele liniștit.
„Omul spune că lumea asta îi aparține”, mă gândeam eu.
„Și totuși a fost o vreme când omul nu exista.
Oare această lume avea atunci aceeași arătare?”
„Eu curgeam deja” murmură izvorul.
„Eu mă înălțam cu mândrie” șopti muntele.
„În prezent”, m-am gândit eu,
„Omul pare decis să se distrugă
Cu milioanele lui de invenții demoniace,
Una mai ucigătoare ca cealaltă.
Dacă reușește să se distrugă,
Această lume, pe care o consideră a lui, nu va continua fără el?”
„Voi continua să curg” murmură izvorul.
„Mă voi înălța cu fală” șopti muntele.

FEBRA RĂZBOINICĂ

Ce teribilă orbire -
Ce vă face să vă vedeți inamicul sub chipul unui demon,
Și vă dă chipul unui demon în ochii lui -
Asta este febra războinică!

Ce teribilă nebunie -
Ce face ca același gest
Să fie pentru voi o strălucită strategie
Și o capcană perfidă pentru inamicul vostru -
Asta este febra războinică!

Ce beție teribilă -
Care întunecă mintea până ce răul pare just,
Ura de dorit și crima un act nobil -
Asta este febra războinică!

Această boală teribilă -
Cea pe care nu vrem să o vindecăm,
Și pe care încercăm să o propagăm -
Asta este febra războinică!

CONSCRIȚIA

Cândva demult,
Când oamenii nu erau decât niște barbari,
Se alegea unul, sau doi,
Care erau sacrificați zeului furtunilor, Thor.

Dar astăzi ei sunt civilizați, sunt creștini:
Ei aleg un milion de oameni, poate două,
Pentru a fi sacrificați unui zeu teribil numit Război.

RĂZBOI

Pe un câmp de luptă devastat
Unde am fost obligat să merg,
M-am regăsit în fața unui bărbat
Ce părea a fi dușmanul meu,
Și l-am străpuns cu o baionetă!

Când am scos lama și a izbucnit un val de sânge
Am fost cuprins de remușcări:
„Am ucis un om!”

Era un tânăr slab
Căruia îi era la fel de teamă ca și mie,
Nu era demonul, așa cum mi se spusese.

„Mi-au spus să merg să teucid” a suspinat el.

„Doamne! Mai bine reușeai!
Uite, vezi, nici nu știu de ce mă lupt!”
„Nici eu nu știu”, spuse el într-o ultimă suflare.

ÎNVINGĂTORUL

În mijlocul măcelului săvârșit de om,
Natura își continuă calm drumul ei,
În mijlocul strigătelor de agonie și zgomotelor tunurilor,
Iarna a trecut.

În jurul unei puști sparte
Crește micuța iarbă tandră;
Și în orbita unui craniu surâzând macabru
Înflorește un ghiocel.

UNUI BĂRBAT CE REFUZĂ ARMATA

Creatorul contempla lumea
În anul o mie nouă sute șaptezeci și doi;
El vedea că oamenii erau roși de ură,
Și că puțini dintre ei îi erau fideli.
A văzut că oamenii varsă sânge de om,
Și că aduc suferințe fără nume.
L-am auzit pe Creator murmurând:
„Degeaba le-am vorbit!”
Și atunci el văzu un bărbat plin de curaj,
Un bărbat disprețuit, ironizat, abandonat,
Fiindcă refuza să urască și să ucidă,
El trăia în închisoare.
Nu voia să se-mbogățească
Ci să-și servească aproapele.
L-am auzit pe Creator murmurând:
„În el, am regăsit viața!”

LĂCOMIA

(Istoria Oamenilor sau a Națiunilor)

Doi oameni se certau
Din cauza unei linii de frontieră.
„Acest pământ îmi aparține!” spunea unul.
„Nu, este al meu!” spunea celălalt.

Atunci s-au bătut feroce, ca două animale sălbatice;
Cât sânge risipit!
Până la urmă, unul din oameni a murit
În timp ce celălalt era paralizat!

Paraliticul avea o viață mizerabilă,
Și în deznădejdea lui el spunea:
„Ce proști am fost! Pierduți de lăcomia noastră,
În loc să împărțim între noi aceste averi!”

VIITORUL VOSTRU

În această lume primiți
În funcție de ce dați,
Vi se iartă
Dacă iertați.
În timp ce trăiți
Această frumoasă zi,
Voi construiți viitorul.

BEATITUDINILE PELERINULUI DE PACE

Fericiți cei care dau fără să aștepte nici cea mai mică mulțumire, căci vor fi răsplătiți din belșug,
Fericiți cei ce pun în practică tot ce știu că este bine, căci vor primi revelația unor adevăruri din ce în ce mai înalte.

Fericiți cei care fac voia lui Dumnezeu fără a se sinchisi de rezultate, căci mare va fi răsplata lor.

Fericiți cei care-și iubesc semenii și care au încredere în ei, căci ei vor atinge în aceștia ceea ce este bun și vor primi de la ei tot ce au mai bun.

Fericiți cei care au văzut realitatea, căci ei știu că realitatea indestructibilă nu este veșmântul trupesc ci ceea ce îl însuflețește,

Fericiți cei cărora schimbarea numită moarte li se pare o eliberare de limitele terestre, căci ei se vor bucura să-i vadă pe cei dragi realizând glorioasa tranziție.

Fericiți cei care-și consacră viața și apoi găsesc curajul și credința necesară pentru a depăși dificultățile care apar în calea lor, căci ei vor fi binecuvântați a doua oară.

Fericiți cei ce avansează pe calea spirituală fără a fi mânați de interesul egoist de a obține pacea interioară, căci o vor obține.

Fericiți cei care nu încearcă să forțeze porțile împărăției cerului, dar care se apropie încet de ele, și după ce s-au purificat, căci ei le vor trece foarte ușor.

ALOHA OE!

Pelerin de Pace îi învăța această versiune a celebrului cântec havaian pe cei ce o însoțeau în voiajul special organizat în aceste insule în 1980.

Iată-vă în țara încântătoare a apelor sclipitoare;
Sub mângâierea caldă a soarelui din Mările Sudului.
Respirați parfumul marilor sale câmpii înflorite,
Ascultați ecourile dulcii sale muzici...

Aloha O! Vă trimit urările mele;
Plimbați-vă în această țară de soare și de flori,
Aloha O! Dumnezeu vă iubește, și El,
Și vă binecuvântează fiecare pas!

FÂNTÂNA IUBIRII

Fântână a iubirii,
Beau la izvorul tău,
Fac ce vrei tu,
Și sufletul meu e liber.
Într-o zi, o zi minunată,
Cu toții vom vedea,
Că speranța lumii
Este Iubirea!

RUGĂCIUNE PENTRU PACE ÎN ACEASTĂ LUME EPUIZATĂ DE RĂZBOI

O, spirit minunat de bunătate, dă-ne calmul și curajul.
Ia din mâinile noastre speriate bombele și baioneta;
Înlocuiește aceste arme cu cele ale credinței, ale înțelepciunii și iubirii,
Pentru ca oriunde ne duc pașii, să aducem iubire și nu moarte.
Asta, știm, este voința Prințului Păcii.
Amin.

PARTEA A DOUA

Capitolul I

Răspunsuri la scrisorile corespondenților

Pelerin de Pace răspundea mereu la miile de scrisori pe care le primea de-a lungul anilor. O prietenă din Cologne (New Jersey) îi trimitea scrisorile pe care ea le lua de la birourile poștale din orașele prin care trecea. Răspunsurile ei erau concise dar mereu profunde. Ea comenta actualitatea, vorbea de recentele sale călătorii și de proiectele de viitor. Scrisorile ei începeau aproape întotdeauna prin: „Salutări din Dakota!” (sau din Iowa, sau New Orleans...)

Cum să ne simțim aproape de Dumnezeu?

Dumnezeu este dragoste și de fiecare dată când manifestați afecțiune, bunătate, îl exprimați pe Dumnezeu. Dumnezeu este adevăr, și de fiecare dată când căutați adevărul, îl căutați pe Dumnezeu. Dumnezeu este frumusețe, și de fiecare dată când admirați frumusețea unei flori sau a unui apus de soare, îl admirați pe Dumnezeu. Dumnezeu este această inteligență care crează, păstrează și unește toate lucrurile, care însuflețește toate lucrurile. Da, Dumnezeu este esența tuturor lucrurilor; de aceea sunteți în Dumnezeu și el este în voi; ar fi imposibil să fim unde nu este Dumnezeu. Legea lui Dumnezeu, fizică și spirituală, este universală. Dacă o încălcăm, ne simțim nefericiți, separați de Dumnezeu. Dacă o respectăm, ne simțim în armonie, aproape de Dumnezeu. Trăiți în armonie cu legea divină și vă veți simți mai aproape de Dumnezeu, îl veți iubi și mai mult.

Care este secretul relațiilor umane armonioase?

Iubiți-i pe ceilalți, vedeți în ei binele, știți că fiecare este important și că are un rol de jucat în planul divin.

Dezvoltarea spirituală se poate realiza rapid sau cere timp?

Dezvoltarea spirituală este un proces asemănător cu dezvoltarea fizică sau mintală. Copiii de cinci ani știu bine că la următoarea lor aniversare nu vor fi la fel de mari ca părinții lor; studentul de anul întâi știe bine că nu va obține licența la sfârșitul semestrului. Căutătorul de adevăr trebuie să știe, de asemenea, că nu va obține pacea interioară de pe-o zi pe alta. Mie mi-au trebuit cincisprezece ani. Dezvoltarea spirituală este un proces foarte interesant și foarte agreabil. Nu trebuie să încercăm să-l accelerăm sau să-l încetinim. Trăiți-l, încercați să progresați către pacea interioară, și lăsați lucrurile să curgă singure.

Cum să găsim pacea interioară?

Pentru a găsi pacea interioară, sau fericirea, trebuie trecut prin procesul de dezvoltare spirituală, trebuie abandonată viața egocentrică și adoptată viața axată pe Dumnezeu, o viață în care vă considerați ca o parte din tot și lucrați pentru binele general.

Spuneți că iubirea perfectă este cheia fericirii. Buddha a spus, se pare, că aceasta depinde de stăpânirea minții: „Pentru a fi sănătos, pentru a-i face fericiți pe cei din jur, pentru a aduce pacea tuturor, trebuie mai întâi să ne disciplinăm și să stăpânim propria noastră minte. Cel ce reușește progresează atunci spre iluminare: va obține natural înțelepciune și sfințenie.”

Iubirea perfectă înseamnă a fi dispus să dăm fără a ne gândi nici o clipă să primim ceva în schimb. Când veți atinge această stare spirituală, veți obține o stăpânire perfectă asupra minții, ca și asupra corpului și a emoțiilor.

Spuneți că aveți o misiune. Oare toți oamenii au o misiune?

Da, toți oamenii au o misiune. Ea le este dezvăluită atunci când devin conștienți de natura lor teocentrică.

Suntem noi oare aici pentru a servi omenirea și pentru a ne învăța lecțiile?

Da, noi trebuie să servim făcând ce ne este cerut. De asemenea, trebuie să învățăm să trăim în armonie cu legea divină; asta face parte din lecțiile pe care trebuie să le învățăm. O viață armonioasă și îndreptată către ceilalți ne permite să creștem spiritual.

Care este scopul omenirii?

Scopul nostru este să ne armonizăm viața cu voința lui Dumnezeu.

Cine este Dumnezeu?

Adunăm toate lucrurile care depășesc înțelegerea umană și le dăm un nume: Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu este energia creatoare, forța care întreține viața, care împinge lucrurile să evolueze fără răgaz; este inteligența globală care conduce universul prin legea fizică și spirituală; este adevăr, iubire, bunătate, blândețe, frumusețe; este esența omniprezentă și omnipenetrantă – Spiritul – care unește și animă tot ce compune universul.

De ce suntem nefericiți?

Suntem nefericiți fiindcă nu suntem în armonie cu voința lui Dumnezeu.

Sunt oare problemele datorate unei proaste concepții de sine?

Problemele sunt rezultatul unei vieți care nu este în armonie cu planul divin; scopul lor este să ne incite să găsim armonia.

Care este pentru dumneavoastră principala problemă mondială?

Problema principală este imaturitatea. Noi nu utilizăm decât o mică parte din potențialul nostru veritabil. Lipsa noastră de maturitate ne face lacomi; unii iau mai mult decât le trebuie în timp ce alții mor de foame. Lipsa noastră de maturitate ne face fricoși: atunci fabricăm arme ca să ne protejăm și asta duce la război. Problemele mondiale sunt în general tratate la nivelul simptomelor. Am ales să lucrez la nivelul cauzelor pentru a le face să dispară.

Duce oare cunoașterea de sine la cunoașterea lui Dumnezeu?

Dacă v-ați cunoaște cu adevărat, ați ști că sunteți un copil al lui Dumnezeu și L-ați conștientiza pe Dumnezeu.

Ce este misticismul?

Cel care ia drumul mistic primește din interior percepții directe. Este sursa originală a întregului adevăr.

Cum se obțin răspunsurile din interior, din suflet?

Prin „suflet” înțelegeți natura divină, dar pentru alții acest termen numește natura egocentrică sau chiar ambele naturi. Natura divină – o picătură de Dumnezeu – se poate trezi când descoperim un adevăr din exterior, care confirmă acest adevăr. Sau adevărul poate veni direct din interior. Pentru a trezi natura divină petreceți ceva timp în reculegere, consacrați-vă viața unor lucruri elevate.

Unde ați învățat să meditați?

N-am învățat să meditez. M-am recules foarte simplu mergând printre frumusețile naturii; apoi am pus în practică minunatele revelații care mi-au fost date.

Ce recomandați căutătorului spiritual: meditația sau exercițiile respiratorii?

Îi recomand să consacre ceva timp lui Dumnezeu, de a merge în stare de receptivitate printre frumusețile naturii, creația lui Dumnezeu. Frumusețile naturii vor fi sursa de inspirație, starea de receptivitate va fi sursa meditației iar mersul vă va servi drept exercițiu de respirație. Veți obține totul în chip plăcut.

Meditația ne permite oare deșteptarea naturii divine?

Dacă medităm cu adevărat, ne simțim atât de bine încât nu mai suntem conștienți de corp. Emoțiile sunt calme, spiritul e în pace, așteaptă cu calm. În această stare de receptivitate suntem gata de a ne deschide la ceea ce Dumnezeu ne transmite prin intermediul naturii divine. Este foarte important să punem în practică ceea ce primim.

Ce este kundalini?

La origine, a deștepta kundalini însemna a deștepta natura divină. Dar cunosc persoane pentru care această expresie înseamnă a se branșa la sursa de energie universală.

Ce înseamnă „a deștepta kundalini”?

Cei care vor să forțeze dezvoltarea spirituală încearcă să trezească kundalini. Persoanele rezonabile trăiesc o viață spirituală și așteaptă înflorirea spirituală.

Puteți să ne vorbiți de intuiție?

Adevărata intuiție se primește la nivel spiritual prin intermediul naturii divine. Dar știu că numim uneori intuiție ceea ce este primit la nivel psihic.

Iubiți omenirea sau iubiți oamenii?

Noi suntem toți egali în fața lui Dumnezeu; și sunt în permanență deschisă celorlalți, în gânduri, cuvinte și acțiuni; ofer iubire, prietenie, rugăciuni și binecuvântări. Asta înseamnă a iubi omenirea. Totodată, oamenii sunt celule din corpul omenirii și jucându-mi rolul meu în planul divin eu intru în contact cu unele celule. Când drumurile ni se intersectează, sunt mereu gata să-i servesc și uneori reușesc. Când sunt cu cineva sau când corespund cu cineva îmi concentrez iubirea și prietenia asupra acestei celule specifice cu care sunt în contact. Apoi, cu rugăciunile și binecuvântările mele o încredințez mâinilor lui Dumnezeu. Asta înseamnă a iubi oamenii. Unii iubesc omenirea dar nu oamenii; alții iubesc oamenii dar nu omenirea. Eu îi iubesc deopotrivă.

Ce este binele și răul?

La nivelul de bază, binele este ceea ce e util oamenilor iar răul ceea ce le dăunează. La un nivel mai ridicat, binele este ceea ce e în armonie cu intențiile lui Dumnezeu și răul ceea ce nu este în armonie cu ele.

Îmi repet deseori că binele este mai puternic decât răul, că dragostea este mai puternică decât ura, că binele va triumfa; dar va triumfa el în această lume?

Da, binele va triumfa în această lume. Întinericul pe care-l vedem în lumea actuală se datorează dezintegrării a tot ce este rău. Doar ce este bun poate supraviețui. Da, iubirea va birui în această lume. Oamenii plini de ură sunt foarte nefericiți și – chiar dacă în mod inconștient – caută cu disperare o altă metodă. Doar cei care sunt plini de iubire se bucură de pace și serenitate.

Cum să ne debarasăm de proastele obiceiuri de a gândi și acționa?

Proastele obiceiuri, mintale sau altele, vor dispărea pe măsură ce progresăm spiritual. Puteți încerca să înlocuiți gândurile negative prin gândurile pozitive. Dacă este vorba de gânduri negative despre cineva, gândiți-vă în mod constant la ceva bun despre el. Dacă este un gând negativ despre o situație, gândiți-vă în mod constant la cea mai bună soluție posibilă. Ne putem abține în mod voluntar de a comite o faptă rea și putem utiliza aceeași energie pentru a face o faptă bună.

Puteți oare ierta celor ce fac rău înainte ca ei să-și recunoască greșelile?

Nici n-am nevoie să-i iert pe oameni, fiindcă nu nutresc nici o animozitate. Eu am compasiune față de cei care fac rău, fiindcă știu că-și dăunează tare mult. Sper că vor regreta, căci doresc să se vindece.

Credeți că este ceva de făcut în domeniul sănătății?

Iată că apar, din fericire, centre de tratament în care se consideră că sănătatea este legată de armonia cu legile fizice și spirituale. Este medicina viitorului. Cred că avem prea mult tendința de a lăsa oamenii să

se îmbolnăvească înainte de a le veni în ajutor. Cred că trebuie să punem accentul pe necesitatea de a întreține sănătatea și a încuraja cercetările în acest domeniu. De prea multă vreme tratăm doar simptomele; hai să eliminăm mai degrabă cauzele.

Oare scopul naturii spirituale este să ne eliberăm de corp, de natura fizică, pentru a vedea clar adevărul?

Natura spirituală vede clar adevărul. Dacă o lăsați să vă conducă viața, veți percepe clar adevărul. Să spunem deci că natura spirituală încearcă să elibereze individul de natura egocentrică, pentru ca el să devină capabil de a trăi în armonie cu proiectele lui Dumnezeu.

Dacă admitem că toată lumea posedă o natură spirituală, cum se face că așa de puțini oameni sunt conștienți de ea? Sunt ei pedepsiți că au comis fapte rele într-o viață anterioară sau sunt doar lipsiți de lumină în această viață?

Ei dispun de un liber arbitru. Se pedepsesc singuri făcând alegeri proaste. Lumina le este oferită constant, dar ei o refuză. Atunci, li se dau lecții sau sunt confrunțați cu unele probleme, pentru că refuză să facă voluntar alegeri bune.

De ce este această lume atât de derutantă uneori?

Oamenii încalcă legea divină, atunci problemele vin să le reamintească de necesitatea de a căuta armonia. Dacă v-ați putea da seama cât de scurtă este viața terestră față de rest, nu ați fi mai derutat de dificultățile unei vieți decât de dificultățile unei zi.

Când se produce iluminarea?

Ceea ce numim iluminare sau har dumnezeiesc este momentul când suntem suficient de elevați în conștiință pentru a privi lucrurile prin ochii naturii teocentrice.

Dumnezeu vorbește prin dumneavoastră?

Într-un fel, Dumnezeu vorbește prin toți cei cărora le dirijează viața.

Ați avut oare o revelație divină? În acest caz, de ce ați fost aleasă cea căreia Dumnezeu îi poate revela înțelepciunea spirituală?

Am avut o motivație lăuntrică foarte puternică, un apel, care mi-a permis să întreprind pelerinajul și am plecat la drum, în ciuda părerii tuturor prietenilor mei. Am ales să fiu un receptacol al adevărului spiritual când mi-am abandonat voința în mâinile lui Dumnezeu. Și voi puteți face la fel. Noi avem aceleași posibilități. Dumnezeu se dezvăluie tuturor celor care îl caută, vorbește tuturor celor care vor să-l asculte. Când ne încredințăm total voinței lui Dumnezeu, viața devine foarte activă și foarte frumoasă.

Este natura egocentrică o iluzie?

Natura egocentrică este tranzitorie, ca și corpul; dar de noi depinde momentul în care ea va înceta să ne dirijeze viața.

Există oare o lege asupra responsabilității noastre?

Sunteți responsabil de faptele voastre, de reacțiile sau de inacțiunea voastră. Trebuie să aveți o viață justă, nu numai față de omenire ci și față de voi-înșivă.

Cum este Utopia dumneavoastră? Va putea exista oare o Utopie în această viață?

Utopia exterioară se va realiza când noi vom învăța să împărțim ce avem și să încetăm să ne ucidem între noi. Utopia interioară se va realiza când vom găsi pacea interioară. Marea parte dintre noi va trebui mai întâi să găsească mult mai multă liniște sufletească înainte ca Utopia exterioară să se poată stabili. Utopia exterioară este pe calea bună. Utopia interioară va cere mult mai mult timp.

Oare există un Dumnezeu care-mi va fi veșnic de neînțeles?

Inchipuți-l pe Dumnezeu sub forma unui ocean divin și gândiți-vă că sunteți o picătură din acest ocean

care are un liber arbitru. Puteți alege să trăiți separat de ocean, dar asta nu vă va aduce fericirea. Puteți alege să faceți parte din ocean și în acest caz veți renunța la liberul arbitru; dar veți avea minunata fericire de a lucra în armonie cu voința lui Dumnezeu. Veți simți atunci că faceți parte din Dumnezeu, că sunteți una cu El.

Ce este viața spirituală?

Ea este ceea ce nu poate fi perceput cu cele cinci simțuri. Lucrurile spirituale vor dăinui, în timp ce lucrurile materiale vor dispărea.

Ce este adevărul?

Adevărul este ceea ce e în armonie cu legea divină. Adevărul este Dumnezeu și Dumnezeu este adevăr. Rugăciunea mea personală este de a putea deveni instrumentul prin care se exprimă numai adevărul.

Spre ce să ne întoarcem privirea pentru a descoperi adevărurile spirituale?

În ultimă instanță, noi descoperim adevărul spiritual prin propria noastră natură superioară. Aceasta este o picătură de apă în oceanul divin și poate avea acces la acest ocean. Câteodată ea se trezește, inspirată de frumusețea unui peisaj sau de o muzică frumoasă și vă lasă să întrezăriți adevărul. Câteodată adevărul se dezvăluie în ceea ce citim sau în cuvintele pe care le auzim, și care sunt confirmate de natura superioară. Sau, ca în cazul meu, percepem adevărul în noi-înșine, direct, grație deșteptării naturii superioare. Toate textele inspirate provin de la această sursă interioară; puteți și voi primi adevărul de la această sursă interioară. „Fii liniștit și nu uita că sunt Dumnezeu.”

Suntem oare condamnați să suferim pentru a ne ameliora?

Dezvoltarea spirituală se va face în durere atâta timp cât nu sunteți dispuși să faceți voința lui Dumnezeu fără a fi siliți de circumstanțe. Când nu suntem în armonie cu voința divină, apar problemele. Ele au drept scop să vă apropie de armonie. Dacă ați face singuri și nesiliți voia lui Dumnezeu, ați putea evita problemele.

Mă voi simți vreodată satisfăcut și fără dorința nestăvilă de a face progrese?

Când găsim pacea interioară, nu mai simțim nevoia de a ne schimba. Ne mulțumim de a fi, ceea ce înseamnă a urma directivele divine pe care le primim. Și totuși noi continuăm să progresăm, dar în mod armonios.

Mă simt atât de singur. Ce să fac?

Nu sunteți niciodată singuri cu adevărat. Dumnezeu este mereu cu voi. Îndreptați-vă spre Dumnezeu, este cel mai bun companion posibil. Îndreptați-vă spre telefon pentru a spune câteva cuvinte reconfortante unui bolnav sau unui bătrân închis la el în casă; vizitați persoane singure. Când dăruim, atunci primim și impresia de singurătate dispare.

Cum faceți ca să fiți mereu în formă?

Pentru a fi mereu în formă, eu sunt mereu atentă la Dumnezeu. Asta înseamnă că respect legile spirituale ale lui Dumnezeu: trăiesc pentru a servi, nu am nici un gând negativ, etc... Asta înseamnă că respect legile fizice ale lui Dumnezeu; mă abțin să fac ceea ce este rău pentru sănătate pentru a face ce este favorabil sănătății. Ca recompensă mă bucur de o sănătate bună și mă simt mereu fericită.

Cum poate obține o mamă ceea ce posedăți?

Cei care au o viață familială, ca majoritatea oamenilor, pot obține pacea interioară în același fel ca și mine. Respectați legile lui Dumnezeu, care sunt identice pentru toată lumea; nu numai legile fizice, ci și legile spirituale care guvernează comportamentul uman. Puteți începe ca și mine prin punerea în aplicare a tuturor lucrurilor care vi se par bune. Descoperiți care este locul vostru în planul divin, un loc propriu fiecăruia, și îndepliniți-vă rolul. Veți putea încerca, la fel ca mine, să-l găsiți într-o reculegere. Viața de familie nu este un obstacol în dezvoltarea spirituală, și într-un anumit sens este un avantaj. Noi creștem rezolvând probleme, și viața de familie ne oferă multe probleme. Este deseori prima ocazie ce ni se oferă de a ne orienta către ceilalți, către familie, în loc să ne gândim numai la noi. Iubirea pură înseamnă a da

fără a aștepta nimic în schimb iar viața de familie oferă prima experiență de iubire pură: iubirea părinților pentru copilul lor.

De ce sunteți vegetariană? Cum sunteți sigură de a fi logică?

În legătură cu vegetarismul, eu fac tot ce pot. N-am renunțat niciodată să fac ceva ce mi se părea just sub pretextul că nu-l puteam face perfect. Nu cred că am dreptul să cer cuiva să facă „o treabă murdară” în locul meu. N-aș ucide niciodată un animal și nu voi cere nimănui să o facă în locul meu; deci mă abțin să mănânc carne.

Soțul meu trebuie să se opereze, dar amână mereu. Ce trebuie să fac?

Dacă soțul dumneavoastră trebuie să facă o operație, este important să nu aibă nici o temere. Am cunoscut o femeie care era în aceeași situație. Ea a discutat cu soțul ei și a reușit să-l convingă că Dumnezeu ne cere să avem grijă de noi. Atunci ei au adoptat regimul alimentar și modul de viață care se impunea. Au plănuit să petreacă perioada de convalescență într-un loc calm și atrăgător, și apoi să facă o călătorie frumoasă. El era nerăbdător să termine operația pentru a executa minunatul proiect. Operația a fost până la urmă fără probleme, perioada de convalescență semăna cu o vacanță iar călătoria o a doua lună de miere.

Ca toți ceilalți nefumători, am apreciat mult faptul că ați cerut fumătorilor să se abțină în timpul reuniunii; dar mă întreb dacă nu era nepoliticos față de fumători.

Rolul unui pelerin, care este de a-i scoate pe oameni din apatie și de a-i face să cugete, poate părea în contradicție cu o atitudine înțelegătoare pe care trebuie să o avem față de ceilalți. Dar dacă aș vedea un copilăș care tocmai vrea să pună mâna pe aragazul încins, aș încerca să-l împiedic de la asta cu orice preț; asta ar fi o dovadă de dragoste, chiar dacă copilul ar fi nemulțumit și ar începe să plângă. O doamnă mi-a scris recent că după refuzul meu de a mă așeza lângă ea pentru că fuma s-a gândit la asta toată noaptea și a doua zi a decis să nu mai fumeze.

Soțul meu este fumător și nu suport tutunul. Puteți să-mi spuneți ce trebuie să fac?

Fiindcă sunteți alergică la fumul de țigară nu trebuie să rămâneți niciodată într-o încăpere în care se fumează. Unele fumuri, ca cel al lemnului, nu sunt alergice. Dar cel al tutunului este toxic, nu este bun pentru nimeni. Firește, ar fi de dorit să înceteze să fumeze. Dar dacă nu se poate decide, atunci măcar să se abțină de a fuma în prezența dumneavoastră. Nu poate fuma oare afară, sau în altă încăpere specială? Este inutil să vă certați pe acest subiect. Mai bine este să vă utilizați energia încercând să găsiți o soluție.

Cum să transformăm dorința de a bea sau a fuma fără să o refulăm?

În ce privește tutunul și alcoolul, eu aș face la fel cum am făcut cu cafeina: aș opri imediat. Dar unii preferă înlocuitori. Am întâlnit o doamnă care a înlocuit cafeaua prin infuzii de mentă. O altă doamnă a înlocuit cocktailurile prin sucuri de fructe și a constatat că prietenii săi nici nu și-au dat seama. Cunosc un bărbat care și-a pus un pachetel de stafide în buzunarul unde obișnuia să-și pună țigările.

Unde să ne îndreptăm atenția, în jur sau în sus?

Noi trebuie să încercăm mereu să captăm lumina de sus, fiind în același timp deschiși celor care au nevoie de noi. Da, când avansăm spiritual, privim în sus pentru a primi directive și spre exterior pentru a dăruia. De aceea noi nu avem drept tovarăși de drum numai persoane evaluate ale căror învățături le urmăm, ci și persoane mai puțin evaluate ca noi și care ne solicită ajutorul.

De ce există Dumnezeu?

Dumnezeu este energia vitală fără de care universul nu ar exista. Dumnezeu se exprimă prin universul fizic și spiritual.

Care este relația noastră cu Dumnezeu?

Putem stabili o relație cu Dumnezeu armonizându-ne viața cu legile divine, care sunt identice pentru toată lumea. La fel și descoperind care este locul nostru în planul divin, un loc specific pentru fiecare om.

Cine este Isus?

Isus era un mare instructor spiritual. Viața sa era condusă de Hristosul lăuntric. El ne-a arătat că și viața noastră putea fi la fel.

Ce răspundeți când sunteți întrebată dacă sunteți creștină?

Nu mă leg și nu m-am legat niciodată de nici o religie anume. Am devenit profund religioasă urmând calea interioară și nu o cale intelectuală sau cea a educației religioase. Nu pretind că aceasta este singura cale. Este, desigur, o cale excelentă. Dar fiecare este liber de a alege calea care-i convine.

Credeți că Isus Hristos este salvatorul omenirii sau credeți că era doar mai evoluat decât ceilalți pe plan spiritual?

Isus era o persoană foarte evoluată, mult în avans față de timpul său. Hristos este natura divină, care vă poate dirija viața la fel cum a dirijat-o pe a sa. Hristos interior este „salvatorul umanității”. Doar când el vă va dirija viața veți cunoaște fericirea.

Credeți în a doua venire a lui Isus Hristos?

Toți cei care cred în continuitatea vieții (și câțiva alții) cred în revenirea lui Isus. Cred că trebuie să lăsăm Hristosul interior (sfântul duh), natura divină, să ne conducă viața.

Ce dorea să spună Isus când vorbea de o împărăție care „nu este din această lume”?

El vorbea de Împărăția Cerurilor din interior, de natura teocentrică, natura divină, Hristosul interior.

Care este prioritatea în viață?

Isus a spus: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și justiția ei. Iar restul vi se va da din belșug.” Acesta este adevărul. Cuvintele nu pot descrie toate binefacerile: sănătatea, fericirea, pacea interioară, conștiința prezenței permanente a lui Dumnezeu, calmul, ponderarea, dispariția completă a fricii. Nu ne mai poate fi frică atunci când știm că Dumnezeu este alături, chiar lângă noi.

Dacă sunteți avansată spiritual, cum se face că nu sunteți celebră?

Este cazul multora din cei care au obținut pacea interioară.

Sunteți un Avatar, o încarnare divină?

Sunt un pelerin de pace, pace interioară și exterioară. Pelerinajul meu este o rugăciune pentru pace. Încerc să transmit celorlalți gustul rugăciunii și a muncii pentru pace. Aș accepta cu plăcere să fiu un „slujitor”: cineva care ar reveni neconținut pentru a-i ajuta pe oameni să ducă o viață mai spirituală.

Este conceptul de Mesia pueril? Era Isus Mesia? Sunteți Mesia?

Da, conceptul de Mesia este pueril. Oamenii imaturi caută Mesia în loc să caute Hristosul interior. Isus era un mare instructor spiritual. Eu spun cum să trăim respectând legile divine. În fiecare se află natura divină căreia îi dăm diferite denumiri. După un anumit număr de vieți, ea începe să guverneze individul. O astfel de persoană se distinge de ceilalți. Au existat multe astfel de persoane. Ce este important este ca această natură să vă poată dirija.

De ce omul a inventat dogma?

Dogma nu este neapărat o invenție. Ea este rezultatul ignoranței, a fricii, a lipsei de maturitate. Ea este uneori utilizată de persoane fără scrupule contra persoanelor imature. Oamenii cred în dogme fiindcă sunt învățați să creadă în ele.

De ce cred oamenii în religia dogmatică?

Oamenii imaturi cred într-o religie imatură fiindcă fără ea le este teamă. Când sunt suficient de maturi pentru a-și da seama că ea este imatură, în general renunță la ea.

Ce este dogma?

Scoateți din fiecare religie miezul de adevăr spiritual iar ce rămâne este dogma.

Ce înseamnă a fi în legătură cu Dumnezeu?

A fi în contact cu Dumnezeu înseamnă a avea convingerea intimă că Dumnezeu este în sine și în jurul său. Dumnezeu „vorbește” prin mica voce a conștiinței.

Sunt știința și religia inconciliabile?

Am putea spune că știința operează în mod pragmatic și că religia urmează directivele divine. Dacă sunt valabile, ele vor ajunge la aceleași concluzii, dar îi va trebui științei mult mai mult timp.

Ce este evoluția spirituală?

Evoluția spirituală se face când trăim în armonie cu proiectele lui Dumnezeu; când respectăm legile divine, valabile pentru toată lumea, și când ne jucăm rolul nostru special în planul divin.

Ateii spun că este imposibil să dovedim existența lui Dumnezeu. Dumneavoastră puteți oare?

Nu există atei veritabili, fiindcă aceste persoane posedă în interior natura divină care odată deșteptată, se va simți aproape de Dumnezeu. Unii se consideră atei. Pentru o parte din ei, l-am definit pe Dumnezeu la *nivel intelectual*, ca energia creatoare, puterea hrănitore, forța care aduce schimbarea, inteligența globală, adevărul; *pe plan emoțional*, spun că este dragoste, bunătate, blândețe, frumusețe; *pe plan spiritual* este esență, spirit atotștiutor și omnipenetrant, care unește și însuflețește toate lucrurile din univers.

Este oare creația universului un grandios accident?

Universul este creația unei inteligențe care depășește pentru moment tot ce ne putem imagina; și avem minunata ocazie de a învăța și de a crește în ea.

Care este natura universului?

Natura universului este o evoluție spre perfecțiune.

Când a fost creat universul fizic și când va fi el distrus?

Nu cunoaștem momentul exact al începutului universului; ne rămân doar ipotezele. Desigur, nu știm când va lua sfârșit și nu încercăm prea mult să știm. Tot ce putem spune este că el a început atunci când era necesar creației și se va sfârși când nu va mai fi util. Acum, el este indispensabil iar una din lecțiile pe care trebuie să le învățăm este să trăim în prezent în loc să trăim în trecut sau în viitor. O altă lecție este că noi suntem de fapt ființe spirituale; aceasta este lecția noastră cea mai importantă. Putem spune că acesta este obiectivul nostru, obiectivul evoluției. Totuși, obiectivul nostru imediat este de a trăi în armonie cu legea divină și de a face lucrurile pentru care am venit pe pământ.

Credeți în infern sau în paradis?

Infernul sau paradisul sunt stări de conștiință. Paradisul este a fi în armonie cu voința lui Dumnezeu; infernul, este de a nu fi în armonie cu voința lui Dumnezeu. Putem cunoaște aceste două stări aici pe pământ sau în lumea cealaltă. Nu există infern etern.

Este o altă viață înainte și după aceasta?

Dintr-un anumit punct de vedere o viață terestră este percepută la fel cum percepem una din zilele noastre, cu zilele dinainte și de după. La fel cum ce ați făcut ieri poate, așa cum știți, să influențeze ce va fi mâine, la fel putem vedea că experiența trecută are o influență asupra acestei vieți și această viață are un efect asupra vieților viitoare. Pentru cei care se situează din acest punct de vedere, lumea este justă și ordonată, ea respectă legea. Când respectăm legile directe, este armonie; când le încalcăm, atunci e discordie. Acest lucru nu poate fi înțeles de cei al căror orizont se limitează la această viață. Lor lumea li se pare de fapt foarte injustă și foarte haotică.

De ce ne este teamă de moarte?

Ne este teamă mereu de necunoscut. Ne este teamă de moarte fiindcă nu știm în ce constă. Am cunoscut începutul procesului numit moarte când, într-o noapte, într-o furtună de zăpadă, era să mor de frig; și nu

mi-a fost teamă. A fost o experiență foarte frumoasă. Aștept cu plăcere schimbarea numită moarte; ea este pentru mine ultima și cea mai mare aventură a acestei vieți; mă bucur să văd persoane dragi realizând această glorioasă tranziție spre o viață mai liberă. Depășim teama față de ceva când ne familiarizăm cu acest lucru.

A ne fi teamă de moarte înseamnă oare o concepție eronată despre sine?

Frica de moarte indică faptul că ne identificăm cu trupul în loc să ne identificăm cu spiritul, și asta este o concepție eronată despre sine.

Credeți oare că un suflet poate părăsi corpul înainte de ora fixată de destin?

Este adevărat că acest univers urmează legi precise. Este adevărat că unele persoane vin aici pe o durată foarte scurtă. Venim câteodată doar atâta timp cât este necesar pentru a realiza unele lucruri. Și câteodată stăm atâta timp cât durează trupul. Venim câteodată să învățăm lecții, să plătim datorii, să servim, sau pentru toate aceste trei motive. Dispunem mereu de liberul arbitru. Dacă avem grijă de trup, noi rămânem mai mult decât dacă îl maltratăm. Gândurile și emoțiile au și ele rolul lor. Vedeți deci că predestinarea este relativă.

Dacă natura spirituală este nemuritoare, ce face ea după moartea corpului? Este ea mereu bună în toate corpurile în care se îmbracă?

Dacă natura egocentrică este definitiv învinsă, atunci natura spirituală – persoana veritabilă – va pleca în împărăția spirituală în loc să meargă în regatul psihic. Ea nu mai are nevoie de acum înainte să se încarneze pe pământ pentru a învăța alte lecții. Natura spirituală este mereu bună și în acord cu voința divină. Dar natura egocentrică este când pasivă, când bună, când nearmonioasă.

Ce este karma?

Karma este legea cauzei și a efectului – recoltăm ce am însămânțat – aplicată mai multor vieți succesive. Când ura provoacă un ulcer la cel care o nutrește, acesta devine dovada vie (dacă el are ochi pentru a o vedea) că legea karmică este o realitate.

Unele probleme par ereditare sau cronice. Sunt ele karmice?

Fiecare problemă are un scop specific. Rezolvând problemele noi învățăm și progresăm. Printre problemele cu care suntem confrunțați nu se găsește nici una pe care să nu-o putem rezolva, cu condiția să adoptăm o atitudine bună. Dacă suntem confrunțați cu o mare problemă, asta înseamnă că avem forța interioară necesară pentru a rezolva mari probleme. Unele probleme pe care le readucem aici pe pământ sunt de natură karmică, supuse legii cauzei și efectului. Într-un fel noi am venit să le rezolvăm. Este cel puțin unul din motivele venirii noastre pe lume. Unele probleme se datorează unui regim alimentar nefast, unor gânduri sau sentimente rele. Ele pot proveni dintr-o hrană nesănătoasă sau din gânduri nesănătoase, cum este ura. Unele dificultăți sunt ereditare, dar nu uitați că ați ales condițiile nașterii voastre. Le doresc tuturor o vindecare totală, nu prin medicamente care elimină simptomele, ci prin eliminarea cauzei. Sper că veți avea buna inspirație de a adopta un regim perfect sănătos. Sper că veți avea buna inspirație de a vă umple viața de lucruri frumoase: de frumusețile naturii, de muzică și de cuvinte superbe, de activități utile. Evitați tot ce vă trage în jos și agățați-vă de tot ce vă înalță!

Care este cea mai bună cale de a „plăti” un karma rău?

Cel mai bun mod de a se debarasa de un karma rău este de a consacra un maximum de timp serviciului în măsura capacităților sale. Când veți dăruii suficient, atunci îl veți cunoaște pe Dumnezeu și veți descoperi pacea interioară, fiindcă dăruind veți dobândi.

Ne putem aminti de vieți trecute?

Este posibil să regăsim unele amintiri din vieți anterioare când lecțiile pentru care am venit aici au fost învățate. Înainte de asta este preferabil să nu cunoaștem aceste lucruri: dacă avem dinainte soluția problemei atunci n-am mai face nici un efort pentru a o rezolva. Se spune într-un vechi imn: „Nu vreau să văd lucruri îndepărtate, un singur pas îmi este de ajuns.” Este miezul înțelepciunii.

Poate oare natura mea divină să-mi stăpânească accesele de furie?

Natura divină poate stăpâni corpul, mintea și emoțiile. Natura egocentrică este incapabilă de a le domina. Energia mâniei nu trebuie refulată, căci asta poate fi nefast pe plan interior, nici exprimată, ceea ce ar crea în plus multe probleme cu anturajul său. Ea trebuie *transformată*, utilizată pentru a face o faptă utilă sau un exercițiu benefic. Dacă înțelegeți că cei care fac rău sunt într-o anumită măsură bolnavi psihic, atunci mânia va face loc compasiunii.

Cum să avem mai multă încredere în sine?

Când veți realiza cine sunteți. Sunteți copilul lui Dumnezeu și sunteți capabil să vă comportați în consecință.

În această țară atât de bogată cum se face că atâția oameni se plâng de probleme financiare?

Majoritatea celor care se plâng de probleme financiare ar vrea de fapt să aibă mai mult decât au nevoie. Mi-a fost foarte ușor să-mi reduc nevoile la esențial: am simțit pur și simplu că mi-era imposibil să accept mai mult decât am nevoie când alții din lume au mai puțin decât minimum vital. Îmi dau seama, privind în jurul meu, că majoritatea oamenilor nu se-ndatorează pentru lucruri indispensabile ci pentru superflu. De ce dorim lucruri de care nu avem nevoie? Câteodată pentru a-și face o mică plăcere; dar singură auto-disciplina ne va permite să găsim ce căutăm. Câteodată pentru a satisface egoul încercând să-i impresionăm pe ceilalți; dar pentru a găsi ceea ce căutăm, trebuie să supunem egoul naturii superioare. Da, unii oameni încearcă să compenseze o insecuritate spirituală prin securitatea materială, ceea ce este imposibil. Problemele financiare au rolul de a ne face să înțelegem că nu trebuie să ne concentrăm pe lucrurile materiale ci pe cele spirituale. Sunt sigură că voi cunoașteți cu toții rostul problemelor noastre: ele ne învață unele lecții, ceea ce este minunat; și știți că este mereu posibil să le rezolvăm cu ajutorul lui Dumnezeu.

Ce atitudine să adoptăm față de lucrurile materiale?

Dacă am putea pune lucrurile materiale la locul lor și să le utilizăm fără a fi legați de ele, cum ne-am simți liberi! Nu am mai fi încărcăți de lucruri inutile. Dacă ne-am putea da seama că suntem toți niște celule ale aceluiasi corp – omenirea - atunci ni s-ar părea nedrept ca unii să aibă prea mult și alții prea puțin, am vrea ca fiecare să primească ce este necesar.

Ce credeți despre prezicerile de distrugere?

Să ne amintim de puterea gândurilor și să ne gândim la tot binele care ar putea exista. Concentrați-vă numai pe lucrurile bune pe care vreți să le vedeți în lume. Nu uitați că prin gânduri vă creați starea interioară și contribuiți la crearea mediului vostru înconjurător. Noi trebuie să luăm împreună o mare decizie. Amintiți-vă de asemenea că ora cea mai întunecată precede începutul unei noi zile.

Nepotul meu se va naște într-o lume plină de violență. Ce pot face?

Gândiți-vă mai degrabă că nepotul dumneavoastră se va naște într-o lume plină de Dumnezeu! Legea divină este permanent în acțiune și tot ce nu este în armonie cu ea va dispărea. Întunericul pe care-l vedem este dezintegrarea a tot ce nu este armonios. „Dumnezeu nu a murit și nici nu doarme ... Răul va fi învins, binele va triumfa... pace pe pământ oamenilor de bună voință.” Cum să ne îndoim că voința lui Dumnezeu va sfârși prin a triumfa? Dar de noi depinde să grăbim acest moment.

Care sunt soluțiile următoarelor probleme:

1) *Criza energiei?*

Trebuie să dezvoltăm la maximum cercetarea tuturor surselor de energie nepoluantă: energie solară, energie eoliană, energie hidraulică și maremotrice. În unele locuri putem obține energie termică. Am locuit într-un ranch care-și producea propria energie grație panourilor solare și a două eoliene.

2) *Terorismul?*

Teroriștii sunt oameni extrem de imaturi, care au avut în general o educație proastă; ei cred că răul poate fi învins prin și mai mult rău. Au nevoie de un program de reeducare.

3) *Crima organizată?*

Crima organizată este simptomul unei societăți imature unde banii și averile sunt criteriile reușitei. Cei care sunt legați de aceste organizații au nevoie de un program de reeducare.

4) *Delincvența?*

Delincvența ar putea fi evitată dacă toți copiii ar avea destule spații de joacă, într-un cadru adecvat și dacă am organiza pentru tineri activități inteligente.

5) *Absenteismul?*

Deseori absenteismul provine din faptul că oamenii au o muncă ce le displace. Ei ar trebui să aleagă meseria care le place și nu cea care aduce cei mai mulți bani.

6) *Gelozia?*

Oamenii imaturi sunt geloși fiindcă nu știu că au aceeași importanță și aceleași posibilități ca ceilalți, că au un rol de jucat în planul divin.

7) *Ura și rasismul?*

Putem învinge ura prin iubire. Ura dăunează celui care o nutrește, nu celui care îi este obiectul. Cei care practică rasismul își fac rău. Cei care sunt victime ale rasismului pot alege între a-și face singuri rău printr-o reacție de amărăciune sau de mânie, sau a domina situația și a-și dezvolta forța spirituală.

8) *Frustrarea?*

Natura egocentrică simte frustrarea atunci când nu poate face ce vrea. Natura superioară este răbdătoare căci știe foarte bine că având atitudinea justă se pot rezolva toate problemele.

9) *Suferința?*

Acest univers este perfect de bine ordonat și suferința are un scop precis: să încerce să ne învețe ceva. Noi trebuie să luăm aminte.

Sunteți liberală sau conservatoare?

Sunt conservatoare fiindcă vreau să păstrez ce este bun. Sunt liberală fiindcă vreau să schimb ce trebuie schimbat.

Ce filosofie politică și socială aveți?

Ordinea noastră politică și socială trebuie să fie în armonie cu proiectele lui Dumnezeu.

Ce credeți despre capitalism?

Dacă prin capitalism înțelegeți sistemul economic actual care dă naștere șomajului și producției bazate pe perimare, atunci desigur va trebui găsit ceva mai bun. Trebuie să descentralizăm mai mult. Dacă cei ce muncesc în uzine ar fi și proprietari ale acestora s-ar evita multe conflicte. Capitalismul este sinonim cu concurența, ori realizarea viitorului este cooperarea.

Credeți oare că democrația este cea mai bună formă de guvernare?

Dacă democrația este controlată de popor, așa cum ar trebui, ea este cea mai bună formă de guvernare. Sunt pentru o democrație totală: individuală, politică, socială, economică. Dacă am avea aceasta cu adevărat (dar nu este cazul deocamdată) atunci ea ar fi în armonie cu planul divin.

Ce este „stânga” și ce este „dreapta” în politică?

De obicei, oamenii de „stânga” sunt cei care vor să accelereze în mod artificial progresul social iar cei de „dreapta” sunt cei care vor să mențină lucrurile așa cum sunt sau chiar să revină în urmă. Ei au în general un punct comun: cred cu toții în această falsă filosofie a războiului. Cred că dimpotrivă, mijloacele utilizate determină rezultatul pe care îl obținem. Este filosofia păcii și cea a tuturor religiilor adevărate. Această filosofie pacifistă este cea adoptată de natura voastră divină.

Credeți oare că comunismul poate cuceri lumea și face să dispară religia?

Religia nu va dispărea, este evident, fiindcă ea reprezintă aspirația profundă a întregii omeniri într-o viață mai bună. Comunismul, în cel mai bun caz, reprezintă viața comunitară, partajul. În unele societăți unde este practicat el nu se opune religiei. N-a fost niciodată pus în practică pe scară largă și prima mare societate care a făcut din el un ideal a atacat religia de stat sub pretext că ea a servit drept opium pentru a

supune poporul. A devenit apoi o dictatură. Tot ce nu este armonios în țara lor și în celelalte țări este pe cale de a se dezintegra: aceste lucruri poartă în ele germeii propriei lor distrugerii. Comunismul veritabil ar putea da lumii o lecție de democrație economică.

Credeți oare că comuniștii ar putea distruge lumea declanșând un război atomic?

Nu, nu cred că vreo țară ar vrea cu adevărat să provoace un război nuclear. Dar asta s-ar putea produce în mod accidental atâta timp cât continuăm să stocăm aceste arme atomice.

Este bine să învățăm arte marțiale, karate de exemplu, pentru a ne putea apăra?

Arma mea este dragostea și nici nu mi-ar trece prin minte să mă apăr altfel. Oamenii imaturi și fricoși învață karate și alte metode de apărare.

Pasiv și pacifist, agresiv și belicos, sunt acestea sinonime pentru dumneavoastră?

Am putea spune că un individ pasiv nu utilizează violența din slăbiciune și că un pacifist nu o utilizează din principiu. O persoană agresivă ar prefera poate să trăiască în armonie, dar acțiunile sale provoacă conflicte.

Bărbații sunt cei care comit 88% din crime și luptă în toate războaiele. Există unele excepții, dar nu credeți că în general femeile sunt mai mature și mai respectuoase față de legi decât bărbații? Nu sunt ele mai evoluat spiritual?

Bărbații sunt educați pentru a fi duri, li se spune că a trăi conform legii iubirii este o slăbiciune. Se consideră că legea iubirii este pentru femei și că este normal ca ele să o adopte. Bărbații au exact aceleași posibilități spirituale ca și femeile, dar deseori atitudinea lor agresivă îi împiedică să atingă același nivel de dezvoltare spirituală. În țara noastră, bărbații merg la război fiindcă așa este tradiția, dar în alte țări luptă și femeile.

Cum trebuie pedepsiți copiii care se poartă urât?

Este preferabil să răsplătim. Pedepsa este de a suprima răsplata.

Ce este imoralitatea?

Uneori înseamnă ceva care nu este conform uzanțelor. Dar adevărata imoralitate este ceea ce nu este conform planului divin.

Este oare mintea o „pagină albă” pe care experiența scrie cuvintele ei?

Mintea este un instrument ce poate servi deopotrivă naturii egocentrice sau naturii divine. Și este desigur modelată de experiență.

Ce semnificație au visele pentru dumneavoastră?

Marea parte a viselor sunt fie plimbări prin domeniul psihic, fie iluzii produse de stresul fizic, mintal și emoțional și care trebuie uitate repede. Se întâmplă câteodată să avem o viziune, și asta nu se uită.

Munciți oare pentru a trăi?

Eu îmi câștig existența într-un mod neobișnuit. Dăruiesc tot ce pot în gânduri, cuvinte și fapte celor cu care sunt în contact și omenirii. În schimb, accept ceea ce oamenii vor să-mi ofere, dar nu cer nimic. Darul lor le aduce o binecuvântare și darul meu îmi aduce o binecuvântare.

De ce sunteți fără muncă?

Fără muncă? Lucrez șaisprezece ore pe zi și șapte zile pe săptămână. Vreți să spuneți că nu câștig bani. Nu văd necesitatea de a câștiga banii. Necesarul îmi este oferit. Aș putea obține același lucru la vârsta mea. Aș putea trăi în mod legal pe banii Securității Sociale dacă aș vrea, dar ei dau în silă, fără tragere de inimă. Prefer să trăiesc din contribuțiile voluntare. Aceste persoane vor primi o binecuvântare pentru gestul lor.

Iubesc munca mea. Pentru a ține prelegeri ca mine unii cer onorarii foarte ridicate; eu nu doresc. Răspund la mii de scrisori și dau sfaturi prin corespondență. Mulți cer bani grei pentru această muncă de consilier.

Eu nu vreau bani. Organizez în prezent voiaje culturale și de reculegere. Acestea sunt benefice pentru oameni. Îmi amintesc de voiajul din Alaska. Participanții au revenit inspirați și aproape toți au simțit nevoia să se angajeze pentru o cauză bună sau să caute un mod de a servi. Cred că unii au și început acest lucru.

De ce refuzați banii?

Fiindcă vorbesc de adevăr spiritual și că acesta nu trebuie niciodată vândut; a-l vinde este nefast din punct de vedere spiritual. Accept banii care îmi sunt trimiși (fără a-i solicita), dar nu-i utilizez pentru mine; îi utilizez pentru imprimare și timbre. Cei care încearcă să cumpere adevărul spiritual nu sunt încă gata să-l primească. În acest univers minunat de bine ordonat, el li se va da când vor fi pregătiți.

De ce nu se poate cumpăra adevărul spiritual?

Pentru simplul motiv că cei care-l posedă nu doresc să-l vândă; deci cel care-l vinde nu îl posedă. Adevărurile sunt „pietre prețioase”. Îndată ce veți fi gata de a-l primi, el vă va fi dăruit. Dealtfel, noi primim în funcție de ce dăruim. Însă a plăti o contribuție nu este un dar. Și nu este necesar să dați celui de la care primiți, căci suntem cu toții celule din același corp, cel al omenirii.

Nu vă simțiți niciodată singură, descurajată sau obosită?

Nu, nu mă simt niciodată singură, descurajată sau obosită. Când trăim în comuniune permanentă cu Dumnezeu, nu ne putem simți singuri. Când percepem minunatul plan divin, când știm că orice efort este răsplătit, nu ne putem simți descurajați. Când am găsit pacea interioară, suntem în contact cu sursa de energie universală și ne este imposibil să ne simțim obosiți.

De unde ați aflat toate lucrurile despre care vorbiți? Ați găsit ceea ce căutam cu toții și nu aveți dreptul să ne ascundeți sursa de informație.

N-am ascuns niciodată sursa de informație. Pentru a obține lumina, eu mă adresez direct Sursei de Lumină, nu mă adresez oglindirilor ei. Și apoi, pentru a continua să primesc lumină, eu exprim cea mai înaltă lumină pe care o posed. Nu este nici o confuzie posibilă: când lumina vine de la sursă, ea este însoțită de o înțelegere totală, astfel încât putem vorbi despre ea și o putem înțelege.

Ce vârstă aveți?

De-a lungul pelerinajului meu mulți oameni îmi cereau vârsta. Le spuneam că nu știu și că nu mă interesa. Îmi cunosc data nașterii. Ea mi-a rămas în memorie, dar nu vreau să o divulg. La ce bun? Mulți oameni au încercat să afle vechiul meu nume. S-au emis tot felul de ipoteze. Sunt foarte fericită de a nu mai fi preocupată de vârsta mea. Atâta timp cât îmi calculam vârsta gândindu-mă că îmbătrânesc, asta se și întâmpla. Vârsta este o stare de spirit și eu consider că sunt fără vârstă. Asta vă sfătuiesc și pe voi: când veți atinge vârsta care vă convine, atunci opriți-vă de a îmbătrâni!

De asemenea, eu nu-mi dezvălui niciodată semnul zodiacal. Chiar credeți că pot fi jucăria unei planete? Natura divină este mereu liberă, mulțumesc lui Dumnezeu. Doar natura egocentrică nu este liberă. Am cel puțin două motive de a nu-mi dezvălui semnul. Prima este că vreun astrolog zelos și-ar pierde timpul să-mi facă horoscopul. A doua este că dacă mi s-ar cunoaște data nașterii aș fi copleșită de fericități de aniversare așa cum sunt copleșită de fericități de Crăciun. Mi-ar trebui două săptămâni de concediu suplimentar pentru a putea răspunde tuturor.

Care vă este numele adevărat și care vă este originea?

Nu am alt nume decât Pelerin de Pace. N-am domiciliu fix, doar o adresă de unde mi se retrimite corespondența, la Cologne, în statul New Jersey. Cât despre origine, aș spune doar atât: provin dintr-o familie săracă, n-am multe studii, nici o calificare specială. Dar viața mea este expresia directivelor care îmi sunt date.

Ați avut copii?

Nu am fost destinată vieții de familie, contrar majorității oamenilor care se îndrăgostesc și apoi fondează o familie. Nu era vocația mea. Unii oameni nu sunt făcuți pentru asta. Unele celibatate au un „dinte” împotriva bărbaților, dar nu este cazul meu. M-am înțeles mereu foarte bine cu bărbații.

Cum faceți să aveți atâta energie?

Când am găsit pacea interioară, dispunem de o energie inepuizabilă; cu cât dăruim, pe atât primim. Când ne-am descoperit vocația, atunci lucrăm fără efort și cu bucurie. Nu ne simțim niciodată obosiți.

Conflictul generațiilor nu vă împiedică oare să comunicați cu studenții?

Cred că este mai degrabă vorba de un conflict al *valorilor*. Studenții se revoltă contra falselor valori ale societății precum războiul, rasismul, materialismul și ipocrizia. Cum eu nu aprob aceste false valori, nu am nici o problemă de comunicare cu ei.

Credeți în astrologie?

În măsura în care știm să o interpretăm, astrologia aduce informații asupra vieții ghidate de natura egocentrică. Adepții astrologiei devin atât de obsedați de natura egocentrică încât nu o mai pot depăși.

Putem oare trata problemele în mod intelectual?

Dacă aveți o problemă de sănătate, întrebați-vă: „Am abuzat eu oare de trupul meu?” Dacă aveți o problemă financiară, întrebați-vă: „Oare nu trăiesc pe picior prea mare?” Dacă aveți o problemă psihologică, întrebați-vă: „Oare am dat dovadă de atâta iubire cât ar vrea Dumnezeu?” Ceea ce faceți acum vă creează viitorul; deci folosiți prezentul pentru a crea un viitor minunat.

Sunt foarte supărată de proastele mele reacții față de ce spun și ce fac ceilalți.

Dacă ați avea o înțelegere universală, atunci proastele reacții s-ar transforma în compasiune. Cei care vă provoacă aceste reacții nu sunt în armonie și au cel mai mult nevoie de dragoste. Dar cel mai important este să iubim. Abordați fiecare situație cu iubire și veți putea să o rezolvați. Simt față de cel care-mi face cel mai mare rău o compasiune profundă și mă rog pentru el. N-am o reacție nocivă, ca amărăciunea sau mânia.

Dă auto-disciplina vreun rezultat?

Drumul care conduce la pacea interioară nu pare mereu roz, dar când am ajuns la capăt, putem spune: „Cum am putut obține atât de ușor această minunată binecuvântare?”

Ce să facem când suntem obsedați de mâncare și consumăm alimente proaste?

Dacă suntem conștienți de această problemă și dorim să o rezolvăm, ar trebui, pentru început, să mâncăm numai alimente sănătoase. Umpleți-vă viața de ocupații interesante și folositoare pentru ca mâncarea să nu mai aibă decât un rol minor, pentru a nu mai avea timp să ne gândim la mâncare.

Cum să punem teatrul în slujba păcii?

Cred că am putea folosi un teatru mobil, de exemplu. M-am gândit întotdeauna că arta ar trebui pusă în slujba păcii. O conferință nu atinge decât un număr limitat de persoane. O broșură simplă și bine făcută, distribuită gratuit, va atinge și mai mulți oameni. Dacă pacifiștii pot avea acces la radio sau la televiziune, atunci mesajul lor va ajunge la un mare număr de persoane. Însă un spectacol itinerant – piesă de teatru sau marionete – ar atinge practic toată lumea.

Suntem noi oare responsabili de gândurile și de sentimentele noastre? Este oare ceva total diferit de faptul de a fi responsabil de faptele noastre?

Din punct de vedere spiritual, gândurile și sentimentele negative sunt tot atât de nefaste ca și faptele rele. Însă cel mai rău este să știm și să nu facem nimic. Da, sunteți responsabili de cele trei lucruri.

Cum ar trebui să trăim anii de pensie?

Pensia n-ar trebui să fie încetarea activității, ci o schimbare a activității, care să permită să o orientăm spre o viață de serviciu. Aceasta ar putea fi perioada cea mai minunată a vieții, cea mai activă, cea în care ne putem consacra din toata inima unei cauze folositoare.

Ce pot face când viața mi se pare goală?

Dacă vi se pare vidă, aveți atunci o ocazie minunată. Majoritatea vieților sunt, cel puțin în parte, consacrate unor lucruri mediocre. Dacă viața vi se pare goală, este o ocazie minunată de a o umple cu lucruri bune.

Ce să facem când avem impresia de a fi exploatați?

Întrebați-vă dacă ceea ce vi se cere este sau nu rezonabil. În primul caz, a servi vă va permite să creșteți spiritual; în al doilea caz, trebuie să învățați să spuneți „nu” cu blândețe.

Prin ce mijloc putem învinge frica?

Aș putea spune că putem învinge frica printr-o atitudine religioasă. Dacă suntem prietenoși cu semenii noștri, atunci nu ne este frică de ei: „Iubirea perfectă alungă teama”. Dacă suntem ascultători față de Dumnezeu, atunci vom fi conștienți de prezența divină astfel încât teama se va evapora. Când știm că trupul perisabil nu este decât un veșmânt și că suntem realitatea care îl însuflețește și nu poate fi distrusă, cum se poate să ne fie frică?

Cum să alung teama, de exemplu când ies singură noaptea?

Mă gândesc mereu că obscuritatea este o prietenă. Ea ne oferă condiții potrivite somnului. Vă sfătuiesc să priviți venirea nopții, să admirați apusul de soare și să observați apariția primei stele. Obișnuiți-vă cu obscuritatea, căci în general ce ne sperie este necunoscutul.

Psihologii susțin că toată lumea se teme, dar spuneți că nu vă temeți nici de moarte. Cum puteți avea o absență totală de teamă? Vă stăpâniți mai bine decât majoritatea oamenilor?

La începutul vieții noi învățăm teama. Mintea, corpul și emoțiile nu pot fi perfect stăpânite decât de natura divină, nu de natura egocentrică. Dacă iubim oamenii cu adevărat, nu ne poate fi teamă de ei. Dacă trăim în armonie cu voința divină, atunci dispare teama. Dacă ne identificăm cu partea nemuritoare din noi, atunci nu ne este teamă de moarte. Dacă vă este teamă, înseamnă că viața voastră este încă dirijată de natura egocentrică. Făcând un mare efort de voință noi ne putem antrena să dăm impresia că nu ne este teamă; însă numai când natura divină ne va dirija viața vom fi cu adevărat eliberați de teamă.

Ce pot face pentru a da vieții mele un sens mai profund?

Cincisprezece ani înaintea începutului pelerinajului meu mă simțeam total dispusă, fără nici o rezervă, să-mi dăruiesc viața și am început să trăiesc pentru a dăruie în loc să trăiesc pentru a primi. În fiecare dimineață mă gândeam la Dumnezeu și la lucrurile pe care le puteam face în acea zi pentru a servi copiii lui Dumnezeu. În toate situațiile în care mă aflam încercam să văd dacă puteam fi de folos. Făceam maximum de fapte bune în fiecare zi, fără să uit importanța unui cuvânt amabil sau a unui surâs. Pentru lucrurile care depășeau puterile mele, mă rugam; iar rugăciunea justă crează acțiunea justă. Viața mea a înflorit. Încercați!

Cum pot începe să trăiesc cu adevărat?

Am început să trăiesc cu adevărat când am început să consider fiecare situație întrebându-mă cum puteam fi de folos. Am învățat că nu trebuie să-mi impun ajutorul, ci doar să îl propun. Aveam deseori ocazia de a face un serviciu, de a oferi un surâs afectuos sau un cuvânt de alinare, de încurajare. Am învățat că dăruind vom dobândi lucrurile care merită efortul!

Cum să ne ameliorăm existența?

Căutați răspunsurile în voi înșivă. Natura voastră divină – lumina voastră interioară – cunoaște toate răspunsurile. Faceți efortul de a trăi în armonie cu legea divină, de a învinge răul prin bine, minciuna prin adevăr iar ura prin dragoste. Faceți efortul de a adopta un mod de viață potrivit. Fie că aveți sau nu un cămin, este important să aveți toate aceste elemente:

- 1) o meserie utilă societății;
- 2) o bună disciplină de viață, cu odihnă, mișcare și hrană sănătoasă; dar mai presus de toate, trebuie să aveți gânduri bune, și nu gânduri negative.
- 3) lucruri care vă inspiră, vă înalță: citiți cărți frumoase, ascultați muzică frumoasă, admirați

frumusețile naturii.

- 4) serviți cât puteți ; faceți tot ce este în puterea voastră pentru a-i ajuta pe ceilalți; căci în această lume primiți în funcție de ce dăruți.

Cum va contribui faptul de a-mi reforma viața la schimbarea lucrurilor, când sunt atâția oameni care nu sunt în armonie?

Omenirea nu se poate ameliora decât dacă fiecare se ameliorează. Când vă veți reforma viața, veți putea atunci inspira pe cei din jur să facă la fel. Amintiți-vă că o mână de oameni în armonie cu voința lui Dumnezeu sunt mai puternici decât o mulțime de oameni care nu sunt în armonie.

Ce poate face un biet om ca mine în favoarea păcii?

Milioanelor de oameni care trăiesc acum pe pământ le-aș spune că sunt multe lucruri importante ce pot fi realizate de oameni ca noi, la nivel individual și colectiv. Când am decis să-mi dăruiesc viața serviciului semenilor mei, cineva mi-a spus pe un ton sarcastic: „Ce credeți că veți putea face?” „Știu bine”, i-am răspuns, „că fac parte din oamenii mărunți și nu pot face decât lucruri mărunte, dar sunt atâtea lucruri mărunte care trebuiesc făcute.” Și nu mi-a fost niciodată greu să găsesc lucruri de făcut. La începutul pelerinajului, ceream mari lucruri iar cineva mi-a spus: „Puteți cere și luna de pe cer”. Dar i-am răspuns : „Dacă noi, cei mărunți, suntem suficient de mulți pentru a cere împreună, atunci mari, foarte mari cereri ne vor fi satisfăcute.”

Vă pot spune aceasta: trăiți în prezent. Faceți lucrurile care vi se par indispensabile. Faceți în fiecare zi tot binele de care sunteți capabili. Așa se construiește viitorul.

Capitolul II

Pelerin de Pace și presa

Pelerin de Pace era fericită să poată discuta cu ziaristii și reporterii de la radio și televiziune. Aceste mass-media erau un mijloc bun de a transmite mesajul său comunității. În general, după o fază de scepticism profesional, jurnaliștii erau cucerți de vivacitatea sa, de sinceritate și de seriozitatea cu care ea răspundea întrebărilor lor.

Ne-a dezarmat ; și ne-a plăcut acest lucru! extras din The Harvey County News, Newton, Kansas – 25 Juin 1953 – Editorial al lui Floyd Geyman

A intrat în birourile noastre, îmbrăcată ca în poză și s-a apropiat de marea teighea, cu un mare surâs. La prima vedere, am fi luat-o drept mecanic auto; dar privind-o mai de aproape descopeream că inscripția de pe bluza ei nu era numele unei companii petroliere. Era „Pelerin de Pace”.

Dacă mesajul și misiunea ei ne interesează, totul este aici, ne-a spus ea dându-ne un dosar dactilografiat cu grijă. Remarcam din prima clipă absența unui lucru important – uitat oare?

„Numele dumneavoastră?” i-am spus noi, cu creionul în așteptare. Și atunci a început duelul verbal.

„Numele meu este fără importanță.” a declarat ea. „Nu sunt nimic. Tot ceea ce contează este cauza mea. Nu caut publicitate personală. Pentru voi – și pentru restul lumii – numele meu este Pelerin de Pace.”

Ori o veche idee din mediul ziaristic este că numele face parte din informație. Dacă refuzăm să ne dezvăluim identitatea unui redactor încercând în același timp să ne facem publicitate în ziarul său, nu este deloc ușor.

„Este foarte regretabil”, i-am spus noi. „Închipuiți-vă că Hristos ar fi adoptat atitudinea dumneavoastră – și că și-ar fi disimulat identitatea – nu am fi auzit niciodată de El. Numele sunt etichete care permit

identificarea persoanelor, cauzelor și multor lucruri. Atunci dați-mi numele dumneavoastră dacă vreți să vă acord atenție.”

A început să surâdă; și nu era un surâs de provocare, ci o expresie radioasă, naturală, serenă. Cu puțină imaginație am fi văzut-o înconjurată de o aureolă.

„Nu-mi este frică”, a spus ea cu un accent de mândrie, dar cu simplitate și sinceritate. „Eu am cea mai bună protecție.”

„Un pumn american, fără îndoială, ca și Calamity Jane. Arătați-ne!”

„Dumnezeu este scutul meu.” spuse ea.

„Spuneți-mi, sunteți oare Salomeea, acea femeie care a dansat pentru a obține capul Sfântului Ioan Botezătorul, și care s-a asociat apoi trupei de adoratori care l-au însoțit pe Isus până la cruce? Sau sunteți Maria Magdalena?”

Dar nu s-a întâmplat nimic, ea nu a căzut în plasă.

„Sunt Pelerin de Pace” a declarat.

„A da, o tentatoare, care vrea să-i seducă pe cei slabi și să ruineze lumea.” am continuat noi în speranța de a aprinde în ea o scânteie de mânie. „Locul vostru este în pușcărie, și noi avem aici una foarte bună, la Newton.”

„Am fost în pușcărie” spuse ea surâzând. „Pentru vagabondaj. Dar sunt eliberată imediat când se înțelege cine sunt”.

Ce să faci cu cineva ca ea?

„O țigară?” I-am întins un pachet frumos cu o reproducere pe ambalaj. „Care este whisky-ul dumneavoastră preferat? Spuneți-ne și vi-l aducem.”

Ea nu ne-a răspuns: „Înapoi, Satana!”

„Binele se află în voi” spuse ea. „Aș vrea sincer să vă pot da numele meu. Dar nu ar fi echitabil față de ceilalți ziariști, de cei de la radio și televiziune de la Los Angeles și până aici. Nu ați vrea să fac așa ceva, nu-i așa?”

„Ba da. Dați-mi prenumele, pentru început. Și restul mai târziu. Mi-ați pus la încercare integritatea mea de ziarist. Îmi cereți imposibilul.”

Și, vedeți dumneavoastră, a avut o ezitare, o secundă. Apoi a clătinat capul în semn de refuz.

„Nu, nu ar fi just față de ceilalți.” Punct final.

Desigur, am fi putut să-i spunem că nu ne păsa de numele ei și de al celor din generația ei. Că utilizam metodele de care dispuneam pentru a sonda profunzimea sufletului său, pentru a vedea dacă este adevărat sau fals.

După plecarea sa, privind hârtiile pe care le lăsase, am găsit aceasta: „Cine sunt? Spuneți-mi doar Pelerin de Pace. Nu fac acest pelerinaj ca individ, ci ca reprezentant a tuturor sufletelor umane care pledează pentru pace.”

Se spune undeva că cineva, într-o zi, a fost fără să știe vizitat de un înger. Poate ni s-a întâmplat asta chiar nouă. Cine știe?

Promovarea păcii mondiale: o nouă meserie! După un articol de Beverly Crealmer: Honolulu Advertiser, vineri 15 august 1980.

De douăzeci și șapte de ani și jumătate, această femeie care se numește singură Pelerin de Pace a străbătut America cu piciorul pentru a propaga mesajul ei pentru pace. În primii zece ani ea număra kilometrii străbătuți astfel și în 1964 a totalizat patruzeci de mile. Apoi a renunțat la această contabilitate care devenise complicată. Continuându-și mersul, ea și-a concentrat atenția asupra reuniunilor neformale unde lua cuvântul și care aveau loc în Universități, în stații rutiere, în biserici. În timpul acestor ani a trăit fără bani; de când este pelerin, ea nu acceptă nici bani nici alte daruri.

„Am fost interogată de poliție în timpul lui McCarthy; se dorea să se știe dacă sunt un vagabond sau un pelerin religios”. McCarthy a înțeles că ea este un pelerin și i-a redat libertatea. „Sunt o femeie profund religioasă.” spuse ea, „dar nu aparțin nici unei confesiuni”. În tot acest timp ea nu a fost niciodată agresată. „Este normal” spune ea amuzată de această întrebare „căci am o încredere totală.” Și asta i-a reușit mereu. Perioada sa cea mai lungă de post involuntar n-a durat decât trei zile.

Ea nu merge niciodată la doctor, nu-i este frică de boală și spune că în toți acești ani de peregrinări prin țară n-a suferit de nici o migrenă sau răceală; asta în ciuda furtunilor de zăpadă și unor nopți petrecute în cartoane de ambalaj, în mașini parcate, în celule de închisoare, pe mese de conferință și chiar, odată, pe locul din față al unui camion de pompieri.

Ea nu dorește să-și divulge adevărata identitate, nici să-și spună vârsta, pe de-o parte fiindcă a uitat-o (admițând că ar putea s-o regăsească dacă ar dori) și pe de altă parte fiindcă nu este preocupată nici de aniversări, nici de ipoteci. Dar ea are optzeci de ani, spune pastorul din Honolulu, William Kautz.

Îi iubește ea pe toți cei pe care-i întâlnește? Din nou, o întrebare care o amuză. „Desigur” spune ea. „Cum se poate altfel? În fiecare se află scânteia divină. În ochii mei, oamenii sunt parcele de lumină...”

Pelerin spune că a constatat, în cursul celor trei decade de peregrinări de-a lungul Americii, că s-au făcut unele progrese pentru pace. „Munca unui pelerin este să-i scoată pe oameni din apatie și să-i facă să reflecteze. Era multă apatie la începutul pelerinajului meu. Era momentul când războiul din Coreea era la apogeu, în epoca McCarthy... Momentul ideal pentru venirea unui pelerin... La început, oamenii credeau că războiul este un rău necesar. În prezent, ei cred că există alte soluții și se interesează de-aproape.”

„Când am început”, continuă ea, „căutarea interioară nu interesa pe nimeni. Acum când suntem într-un moment critic, această căutare s-a impus... Încerc să-i fac pe oameni conștienți de posibilitățile lor și să îi incit să trăiască în funcție de aceste posibilități.”

Pelerin a spus că i-au trebuit cincisprezece ani pentru a trece de prima etapă, pentru a ajunge încet încet la concluzia că trebuie să renunțe la tot și să devină un pelerin. Pe plan financiar, ea își reușise viața, spune ea. Trăia la Los Angeles într-un apartament superb și avea o garderobă frumoasă. Dar a început să aibă un sentiment de vid, în ciuda numeroșilor săi prieteni. Ea a sfârșit prin a înțelege că trebuia să-și schimbe viața.

„Numai după ce am găsit pacea interioară am început pelerinajul.” spune ea, proiectând deodată spre cer mâinile sale tăbăcite de soare. Fața ei se îndreaptă spre plafon, pe care-l cuprinde într-o privire: ochii săi albaștri și strălucitori revin apoi spre noi. Din acest moment, ea s-a simțit „branșată la sursa de energie universală, de viață universală, de adevăr universal.” Când are nevoie de haine noi, se găsește mereu cineva care i le oferă. Când îi este foame, hrana i se oferă gratuit. Într-o zi a pierdut o plombă și cineva i-a oferit să o înlocuiască.

Pelerin nu-și copleșește publicul sub o retorică sau o vorbărie intelectuală. Mesajul său este foarte simplu, din contră. Este înscris pe mici foite de hârtie albastră pe care le distribuie în chip de introducere. Pe ele este scris, printre altele:

„Formula Magică a Pelerinului de Pace:

Există o formulă magică pentru a rezolva conflictele. Iat-o: aveți ca scop să rezolvați conflictul și nu să obțineți un anumit avantaj... În loc să aveți grijă să nu fiți jignit, aveți grijă mai bine să nu jigniți pe nimeni.”

Asta nu înseamnă că Pelerin de Pace nu are probleme, dimpotrivă. Însă ea le tratează în mod diferit. „Problemele sunt ocazii de a crește spiritual”.

Ea primește des scrisori în care i se spune: „De când mi-ați vorbit, mă gândesc și eu să fac ceva pentru pace. „Ei scriu deputatului sau se împacă cu vecinul...Toate aceste lucruri se adună.” spune ea. Pelerin ține legătura în mod regulat cu zece mii de corespondenți, persoane pe care le-a întâlnit. Ea le trimite din când în când o scrisoare de informație și îi ține la curent cu deplasările sale. Este absolut copleșită de propuneri de găzduire.

„Dacă nu vă este teamă de nimic și dacă nu vă gândiți decât la lucruri bune, atunci doar lucruri bune vi se vor întâmpla.” spune ea mergând spre ușă pentru a fi fotografiată de reporterul nostru. Ea se lungește pe iarbă, pe spate, cu mâinile sub ceafă, o postură pe care o adoptă când doarme, vara, sub cerul liber. Apoi se ghemuiește cu mâinile încrucișate și mâinile sub braț, pentru a ne arăta cum doarme când este frig.

La sfârșitul întâlnirii ea se ridică repede în picioare și ne strânge mâna. „Nu accept bani”, spune ea. „Adevărul spiritual despre care vorbesc nu trebuie să fie nici vândut nici cumpărat. Când veți fi gata, îl veți primi.” Speră ea că alții vor face același lucru? „A nu” spune ea, „pelerinajul nu interesează pe nimeni!”

Pelerin declară: maturitatea duce la pace. După un articol de John Fetler. Colorado Springs Gazette – Telegraph, 28 aprilie 1979.

Ea recunoaște că mersul pentru pace o apropie de Sfântul Francisc. Peste tot unde ia cuvântul, în Universități, în biserici, în licee și pe străzi, ea dă impresia că posedă un fel de „lumină interioară” spre care cei tineri sunt cu deosebire atrași. Unii din ei i-au cerut să îi accepte ca discipoli. Cel mai remarcabil, în această perioadă când șiretenia și cinismul domină, este că nimeni nu o consideră drept un impostor sau un șarlatan. Nici drept o fanatică.

Nu, această doamnă cu părul cărunt, cu ochii de un albastru uimitor de limpede, cu privirea profundă, este acceptată pentru ceea ce este : Pelerin de Pace. Ea a petrecut o săptămână în Colorado Springs, participând la vreo douăsprezece reuniuni în care publicul varia între cinci și cinci sute de persoane. Apoi, la începutul săptămânii, continuând mersul ei solitar, a plecat spre Denver. Este al șaptelea pelerinaj, a șaptea traversare a țării.

Înainte de a părăsi orașul, ea a venit să ne vorbească la sediul ziarului. Nu vrea să-și spună nici vârsta nici numele, dar pare să fi conservat o tinerețe eternă: gesturile sale spontane îi subliniază convingerile, privirea sa este de o limpezime absolută. Ceva vibrează în privirea și în vorbele sale. Ea mărturisește că posedă o „energie enormă” care îi vine de la „pacea interioară”.

„Nu credeți că situația mondială s-a degradat foarte tare?” am întrebat-o noi.

„Nu, deloc!” spuse ea. „Gândiți-vă la ambianța care domina în timpul războiului din Coreea, acum câțiva ani. Pe atunci, războiul era considerat încă drept singura metodă posibilă pentru a rezolva conflictele internaționale. Gândiți-vă care este situația astăzi. Astăzi toată lumea vorbește de necesitatea păcii. Astăzi războiul nu mai este acceptabil.”

Se putea citi în privirea ei cât era de convinsă. Dar ea nu era însufletită de un simplu entuziasm. Chiar și individul cel mai cinic ar recunoaște fără îndoială: „Chiar dacă nu-i împărtășesc optimismul privind viitorul, sunt obligat să recunosc că argumentele sale sunt valabile.”

După părerea ei, ceea ce caracterizează adevărata ființă umană este de a fi „axat pe Dumnezeu”. Pe acest subiect, convingerea este neclintită. Ea spune că nu a fost crescută în nici o religie, ceea ce îi permite să se simtă bine în toate religiile. În discuțiile sale, ea vorbește cu cuvintele de toate zilele. Dar gândirea ei este impregnată de o „atitudine religioasă”. Ea este ferm convinsă că individul are nevoie înainte de toate de a adopta o atitudine religioasă față de Dumnezeu, față de oameni și față de sine. Dacă o întrebăm de ce există răul, ea spune: „A, este doar o lipsă de maturitate.” Asta nu sună poate „religios”, dar este ceea ce spun și psihologii. Cum poate individul să amelioreze lumea? Descoperind pacea interioară, răspunde ea. „Fiecare din noi”, ne explică ea, „posedă un liber arbitru pe care-l poate exersa pentru a ajunge la maturitate. Trebuie să înțeleg că sunt total responsabil de viața mea. Nu există o altă metodă.” Și este și motivul pentru care ea refuză să accepte „discipoli”.

„Doar Dumnezeu acceptă discipoli” spuse ea. „Nu este sănătos să ne atașăm de unul din semenii noștri, acesta este un semn evident de imaturitate. Fiecare trebuie să ajungă singur la maturitate. Dar asta cere timp. Mie mi-a luat cincisprezece ani. Dar perioada de creștere diferă de la o persoană la alta.”

„A!” exclamă ea (se pare că este cuvântul ei favorit, și îl rostește cu o veselie absolut dezarmantă) „încerc doar să-i fac pe oameni să descopere pentru ce sunt făcuți. Nu există două persoane identice. De aceea nu există două persoane care să aibă același lucru de făcut. Fiecare trebuie să descopere munca pentru care este făcut. Și atunci el va face aceasta cu ușurință și bucurie.”

Capitolul III

Omagiu Pelerinului de Pace

Iată câteva pasaje din scrisorile adresate Pelerinului de Pace, majoritatea la finalul ultimului său pelerinaj. Ea trimitea unele texte, mai ales tăieturile din ziare, bibliotecii pentru Pace de la Swarthmore College, care păstrează documentele cu referire la ea; însă, conform vocației ei de simplitate, ea arunca majoritatea scrisorilor pe care le primea după ce le răspundea.

Un prieten: Ce se-ntâmplă cu mine! Am cerut doar unei doamne simpatice dacă voia să profite de mașina mea și iată că un univers minunat mi se dezvăluie după asta. Viața mea se schimbă pe zi ce trece. Nu mai sunt cel de acum o lună, o săptămână, nici cel de ieri. Conversația noastră continuă să mă inspire.

Un prieten: Când am primit scrisorile dumneavoastră, sufletul meu era chinuit, micul meu ego lupta contra naturii mele superioare și mă tem că o biruia! Minunatele dumneavoastră mesaje au avut un efect salutar, o baie de purificare! Ceea ce spuneți pare atât de adevărat, este Adevărul, cu A mare!

Un profesor universitar: V-ar interesa poate să știți că mâine examenul de filosofie va fi bazat pe citate din aforismele dumneavoastră.

Un corespondent: L-am auzit pe William Jennings Bryan, cel mai mare orator din generația sa. L-am auzit și pe Dr. Russel Conwell ținând faimoasa sa conferință *Ținuturi de diamant* și trebuie să vă spun că a dumneavoastră era superioară a tot ce spuneau Bryan și Conwell.

Un prieten: Mulțumesc mult pentru trimiterea documentelor dumneavoastră. Totul este foarte profund. Asta face să vibreze în mine o coardă sensibilă... Scrisoarea dumneavoastră a venit ca un răspuns la o rugăciune, într-o zi în care aveam mare nevoie de pace interioară; nodurile par a se desface. A fost foarte reconfortant.

Un pastor texan: Am dat broșura dumneavoastră *Etape spre Pacea Interioară* pastorilor de pe coasta de est. Ei ar dori să vorbească în bisericile lor. Le-am spus că acesta este cel mai minunat lucru ce se poate produce în Biserica noastră, și sunt sincer. Știu că sunteți o binecuvântare pentru lumea întreagă.

Un prieten din Baton Rouge: Sper sincer că mesajul dumneavoastră pentru pace, atât de just și de reconfortant, va fi foarte bine primit de public pretutindeni unde veți trece... Mulți oameni se simt din ce în ce mai preocupați de militarismul șocant și exagerat ce ni se impune din toate părțile. Cert este că nici un individ responsabil nu-și poate da acordul pentru aceste pregătiri colosale care nu pot duce decât la distrugerea pur și simplu a familiei umane. Este absolut minunat să asistăm la victoria finală a păcii și a justiției asupra forțelor de moarte și de distrugere.

O soră catolică din California: Drumul dumneavoastră întâlnește permanent cel al catolicilor care lucrează pentru pace... Sunteți un martor al păcii lui Isus în lumea de azi.

Un student din Illinois: V-am întâlnit aici acum câteva luni... cuvintele dumneavoastră mi-au rămas și acum în minte. Până acum, cei care „au reușit” erau modelul meu în viață și le urmam orbește sfaturile. Dar am găsit ceea ce căutam la o mică doamnă cu părul alb care nu posedă nimic...

Un pastor: Mulțumesc pentru inspirația și încurajările pe care ni le-ați dat. Dumnezeu v-a trimis în congregația noastră. Biserica noastră a găsit o nouă viață, o nouă armonie, o nouă misiune.

Un student: De când v-am auzit, m-am schimbat complet, mi-am reorganizat viața în funcție de noile valori și de noile priorități. Am descoperit în mine o persoană care dorea arzător să întindă mâna celorlalți și să împartă cu ei, dorință care fusese înăbușită de egocentrism și de frică. Eram atât de ocupat să încerc să supraviețuiesc și să fac tot posibilul pentru a-mi „face un loc”, că am trecut pe lângă principal. Așteptam ca cineva să facă o breșă în acest zid de apatie și iluzie care mă înconjura.

Mesajul de speranță și de dragoste pe care ni l-ați împărtășit în acea seară întregii clase mi-a permis să-mi dau seama că binele nu a dispărut deloc din această lume. Atâta timp cât oameni ca mine așteaptă venirea cuiva, cuiva care să știe să-i miște... Chiar dacă n-am curajul să călătoresc ca dumneavoastră, pot contacta locuitorii din Springfield... Aș vrea să vă mulțumesc că mi-ați permis să *cred în umanitate*; este un lucru care nu mi-a fost învățat niciunde... Devotamentul dumneavoastră pentru cauza păcii și a iubirii vi se citește pe față; nu aveți nevoie de a aduce alte dovezi... Dumnezeu v-a binecuvântat într-adevăr... Fie ca lumina pe care o aveți să strălucească ani mulți de acum înainte.

Un prieten: ... Întâlnirea noastră a fost pentru mine extrem de importantă. Pentru prima oară m-am întrebat care este locul meu în planul divin. Nu mă gândisem niciodată înainte că puteam avea o sarcină specifică de îndeplinit...

Un ascultător: De cincizeci și unu de ani de când citesc, ascult radio și particip la discuții, n-am văzut și nu am auzit niciodată adevărul – aplicat deopotrivă problemelor interioare și exterioare – promulgat cu atâta logică și fericire ca astăzi la postul de radio regional. Ați înțeles perfect problemele care agită astăzi oamenii și guvernele; iar soluțiile de care vorbiți sunt atât de logice și promițătoare.

Persoanele care o întâlneau și care îi scriau vorbeau despre Pelerin de Pace prietenilor, pastorilor, redactorilor ziarelor. Mulți simțeau nevoia să împartă cu ceilalți beneficiile întâlnirii lor, incitându-i să meargă să o asculte cu ocazia trecerii prin regiunea lor.

Un ascultător: Nu-mi amintesc să mai fi fost atât de interesat și de inspirat de cineva care vorbește de pacea și bucuria interioară ca ieri seară, ascultând difuzarea convorbirii cu această persoană admirabilă, Pelerin de Pace... După ce am auzit-o o singură dată, credința ei dezinteresată și nedogmatică m-a impresionat mai mult decât toate predicile și toate slujbele la care am asistat în viața mea, ca toate doctrinele și toate filosofii pe care le știu.

Un prieten: Pelerin de Pace este sau o bătrână excentrică sau un profet veritabil! Avem de ales. Dar cel mai extraordinar lucru este că ea nu este nici jignită de prima ipoteză nici onorată de ce-a de-a doua. Dacă pelerin este o nebună, ea se ascunde foarte bine; dacă este un profet, atunci măreția ei este bine ascunsă în spatele unui zid de modestie. Este o enigmă insondabilă. În prezența ei, trebuie să ne frecăm la ochi și să ne întrebăm dacă nu visăm!

Scrisoare unui redactor: Pelerin de Pace a stat în orașul nostru timp de două zile și a plecat astăzi. Ce amintire de neuitat! Nu evocă ea pe cel care mergea pe drumurile Galileei acum două mii de ani? Cel care a renunțat cu atâta abnegație la familie și la toate lucrurile din care facem noi simbolurile reușitei; cel care n-avea unde să-și odihnească fruntea, dar care vorbea mereu despre salvare și speranță, cel pe care-l numim astăzi Prințul Păcii?

Putem fi fericiți că nu se va putea spune despre orașul nostru ce s-a spus de unele orașe în care s-a oprit Isus. Nu va fi nevoie să ne scuturăm picioarele de praful orașului nostru... Ea a fost primită cu căldură.

Pelerin de Pace ne-a sensibilizat la adevărurile revelate de spiritul nostru. Noi știm cu toții, desigur, că ne aflăm într-un echilibru instabil între un război distrugător și pacea unei noi ere... Sigur, nu vom lua toiagul de pelerin, nu vom face legământ de sărăcie și nu vom merge pe toate drumurile ghidați de credința noastră. Dar prezența sa ne va face să cugetăm asupra ceea ce facem pentru pace.

Un prieten: Într-o anumită perioadă a vieții mele, mă îndoiam de posibilitatea de a pune idealismul în practică. Doream să cunosc toate persoanele ale căror învățăminte și scrieri păreau exemplare. Îmi puneam speranța în fiecare nouă descoperire. Dar de fiecare dată ajungeam la convingerea că idealismul era o stare de spirit. Mă simțeam împins în mod irezistibil spre a încerca să pun idealismul în practică în

viața de toate zilele, dar lipsa unui arhetip viu mă descuraja. Aveam impresia că toți idealiiști nu existau decât în cărțile de literatură. Apoi, printr-un capriciu al destinului, am reușit să găesc un arhetip, o femeie care se numește de multă vreme Pelerin de Pace.

Un pastor din Iowa: Tocmai am petrecut un weekend cu Pelerin de Pace și recomand tuturor nu numai să o asculte, dar să și discute cu ea despre filosofia sa. Ea se adaptează, se pare, oricărei situații.

A luat cuvântul în timpul slujbei de dimineață și după amiază a ținut o conferință în fața unui public foarte numeros, informat de venirea sa prin presă, radio și televiziune. Ea a consacrat câțiva timp a două grupuri mai restrânse și a luat cuvântul de două ori în timpul unei perioade de reculegere de două zile pentru pastorii tuturor confesiunilor. Ea a participat de asemenea la o întâlnire de optzeci de minute cu studenții, profesorii și cetățenii campusului universitar din Morningside. În cursul unui dejun-dezbatere cu profesorii universitari și personalul administrativ, ea a fost ascultată cu cel mai mare respect timp de o oră și jumătate.

Un pastor californian: Este pentru prima oară când cineva îmi face o asemenea impresie... Conversația ei (despre modul de a obține pacea interioară) este cel mai frumos mesaj metafizic pe care l-am auzit vreodată. Noi care avem atâta nevoie de a fi puternici descoperim în ea o adevărată stâncă. Noi care avem atâta nevoie de lumină descoperim în ea un astru. Ea manifestă calități pe care le putem numi „cristice”. Ca majoritatea celor care au ascultat-o, mă simt acum mai puternic și cu adevărat binecuvântat.

Un pastor din Kentucky: A o auzi pe Pelerin de Pace vorbind de experiența spirituală care se află la originea muncii ei constituie o experiență spirituală mișcătoare pentru public. Este un privilegiu unic să întâlnim pe cineva atât de strălucitor de fericire și de dragoste, fiindcă Pelerin trăiește în prezența lui Dumnezeu și că fiecare din cuvintele sale, fiecare din gesturile sale exprimă această stare în care suntem conștienți de această Prezență și de această Putere.

Un pastor din Huston: Simplitatea spontană a acestei sfinte moderne nu este numai o baie de lumină, ci și un canal limpede prin care se realizează o acțiune constantă pentru societatea noastră.

Un prieten din Colorado: Întâlnirea mea cu dânsa, în 1968, era răspunsul unei dorințe... Ea vorbea la televiziune; era strălucitoare. „Aș vrea să vă întâlnesc, am nevoie să vă vorbesc”, mi-am spus în sinea mea. Și a doua zi dimineață, când intram pe autostradă, iată că o văd pe Pelerin de Pace așteptând o mașină. M-am oprit imediat în dreptul ei: „Urcați, speram să vă întâlnesc”. Am mers vreo trei ore spre Nashville, unde trebuia să ia cuvântul. .. A fost una din cele mai minunate întâlniri din viața mea.

După moartea sa, scrisorile au continuat să vină în micul birou poștal din Cologne (New Jersey), deseori de la persoane care nu scriau niciunui destinatar precis, dar doreau să corespundă cu persoanele apropiate de Pelerin de Pace. Într-un mod elocvent și înduioșător, ei povesteau cât de mult i-au impresionat vizitele, mesajul și viața sa.

Un prieten din San Diego: Prezența sa a fost mereu pentru mine o sursă de inspirație și am asistat la toate reuniunile la care ea lua cuvântul în regiunea mea, fără să mă satur niciodată de a-i reauzi mesajul... După ce am ascultat-o am decis să vin în California și să trăiesc mai modest pentru a nu plăti impozite pentru susținerea războiului. Am încercat să mă mulțumesc cu strictul necesar. Nu vom ști care a fost influența ei exactă asupra mișcării de transformare a lumii care se dezvoltă acum și de care nu se prea vorbește. Am impresia că această influență a fost considerabilă... Ea ne-a încurajat să facem tot posibilul pentru a pune în practică lucrurile în care credem, și apoi să lăsăm rezultatele în mâna lui Dumnezeu.

Un angajat al Crucii-Roșii americane: Pe Pelerin de Pace am întâlnit-o prima oară la începutul anilor șaiszeci, când eram la Universitatea din Wisconsin. Un mic grup, destul de dezorganizat, a defilat din campus până la Capitol cu Pelerin în fruntea sa... mai târziu aceste defileuri au devenit gigantice... dar Pelerin de Pace a condus unul din primele din acea perioadă.

Un prieten: Am urmat-o timp de mai multe săptămâni în Hawaii. Dormeam pe jos și țăntarii erau atât de virulenți încât îmi pulverizam tot timpul insecticid. Dar ea dormea dusă; nici un țanțar nu venea la ea, deși nu făcea nimic pentru a-i alunga. Simțeam că reușise să trăiască în comuniune cu toate elementele și cu toate creaturile...

Un prieten: Aș vrea ca fiecare dintre noi să aibă minunatul privilegiu de a întâlni un sfânt cel puțin o dată în viața sa. Am petrecut câțiva timp cu Pelerin de Pace și cred că am avut această onoare, căci pentru mine Pelerin de Pace este o sfântă veritabilă.

Un redactor al unui ziar din Dallas: Iubirea era drumul său, scutul său, arma sa; era totul pentru ea. Unii o credeau nebună, dar ea îi iubea. Aș vrea să scriu o carte despre dumneavoastră, i-am spus ultima oară când ne-a întâlnit... Noi știm că este acum eliberată. Știm că opera sa va fi continuată. Sunt fericit că am cunoscut-o și că am reușit să o înțeleg, să-i înțeleg modul de viață.

Un prieten din Portland (Oregon): Moartea sa este o pierdere nu numai pentru cei care au cunoscut-o ci pentru lumea întregă... O iubeam cu toții... ea ne-a transformat viețile... noi știm că ea își va continua importanta misiune.

Un redactor de la o editură: Am impresia că Pelerin de Pace este mai prezentă ca oricând, că este mai aproape de mine ca oricând. Fiecare din noi are de acum o parte din ea... este o parte din ea, și ea este o parte din noi... mă alătur și eu acestui cerc de iubire pe care-l formează astăzi toți cei care au cunoscut-o și apreciat-o. Avem multe de făcut!

Un tânăr din statul Virginia: Am întâlnit-o pe Pelerin de Pace când eram student în ciclul doi, în 1973. O invitase să ia cuvântul în fața studenților în psihologie. Ea a vorbit de dezvoltarea psihologică și mi s-a părut foarte interesant ceea ce ne spunea. Am asistat și la alte reuniuni la care ea participa în campus. Cu trecerea anilor, mă gândeam uneori la ea și la ideile sale. Aceste amintiri erau mereu o sursă de inspirație.

După licență, am lucrat trei ani cu tineri delincvenți de care nimeni nu dorea să se ocupe, într-un centru neprotejat. I-am scăpat de închisoare pe sute de copii; am aplicat alte metode decât amenințarea, pedepsele corporale sau detenția.

În prezent lucrez pentru a obține o licență în acțiunea socială și mă concentrez pe „Studii pentru pace”... cu un stagiul de șase luni la Centrul de informație asupra refuzului serviciului militar; dau sfaturi asupra diferitelor opțiuni de serviciu militar, cum sunt refuzul armatei și rezistența la război... Am contribuit la crearea unui „Club de studii pentru pace” la liceul din oraș și un Centru de studii asupra păcii la Universitate.

Mi-am redus bunurile astfel încât încap toate într-un dulap din vestiarul din campus, unde mă schimb și fac un duș. Îmi pun sacul de dormit sub veranda unui prieten și dorm într-o pădure din apropiere; când plouă, mă adăpostesc în parc.

Când voi termina stagiul, la toamnă, mă gândesc să iau mai multe posturi cu normă mică și sper să câștig vreo două sute de dolari pe săptămână, pe care-i voi da unei organizații lucrând pentru pace, justiție socială și protecția mediului. Pentru zece dolari dați voi solicita pentru mine un dar de un dolar. Deci dacă voi câștiga zece mii de dolari pe an, voi primi o mie de dolari din diverse locuri și voi putea trăi.

Pelerin de Pace trebuia să vină în Virginia primăvara asta. Știu că este așteptată cu nerăbdare de multe persoane și de multe grupuri. Speram să pot vorbi cu ea despre proiectele și ideile mele. Oricum, sunt fericit că am avut ocazia de a o întâlni. Faptul de a studia oameni ca Mohandas Gandhi, Martin Luther King, Leon Tolstoi, Albert Einstein și alții a fost pentru mine o sursă de încurajare și mi-a permis să-mi întăresc încrederea în non-violență... Pelerin de Pace a jucat pentru mine un rol mult mai important decât aceste personalități; ea mi-a dat ideea de a lucra cu tinerii, de a studia pacifismul și mi-a inspirat în special noile proiecte. Iată opt ani de când am întâlnit-o și de atunci cuvintele sale au fost pentru mine o sursă de încurajare și de inspirație. Îmi aduc încă aminte perfect de discursurile ei.

Grație Pelerinului de Pace am ascultat această voce interioară, ale cărei sugestii mi s-ar fi putut părea stupide sau neaplicabile.

Un cuplu californian: Pelerin de Pace ne-a întărit încrederea în realitatea unei lumi spirituale și ne-a oferit exemplul concret al unei persoane pline de pacea interioară și având o energie inepuizabilă, ceea ce nu am fi crezut vreodată posibil. Ea ne-a dat speranța de a găsi cândva această energie universală căci, așa cum insista ea, se află la dispoziția tuturor.

„Dacă eu am găsit-o, înseamnă că puteți și voi.”, spunea ea. Cel mai minunat lucru este că viața și cuvintele ei se contopeau. Ea era imaginea vie a mesajului său.

Scrisorile următoare au fost scrise de persoane care au avut ocazia de a petrece câțva timp în compania Pelerinului de Pace.

Un prieten care a cunoscut-o înaintea pelerinajului: Ea ne-a vorbit de munca sa la Washington pentru un grup de pacifiști pe care-i reprezenta la Congres. Ne-a spus că faptul de a lucra cu membrii Congresului îi întărea convingerea că drumul ales cu încăpățănare de acești oameni nu ducea decât la război. Pe măsură ce convingerea sa se întărea, ea se întreba cu îngrijorare: „Nu pentru mine mi-e teamă. Dar în caz de dezastru, cine va proteja ce-i mai bun din cultura noastră? În acest sens mănăstirile au jucat un rol important în Evul Mediu. Dar ce grup posedă astăzi structurile adecvate pentru a juca acest rol?” Ea a înțeles că nu va obține niciodată un răspuns rămânând la Washington; și cum această problemă nu părea să intereseze pe nimeni, ea s-a simțit împinsă să-și părăsească postul pentru a încerca să găsească o soluție. Timp de mai bine de un an, ea a circulat prin țară făcând autostopul; căuta să întâlnească toate grupurile care încercau să definească moduri de viață colective bazate pe iubire și partaj.

Un alt prieten pe care l-a cunoscut înaintea pelerinajului: Am cunoscut-o pe Pelerin de Pace puțin după cel de-al doilea război mondial. Ea se ocupa atunci de publicarea și de distribuirea lui *World Events*, bimensualul lui Scott Nearing. Ea lucra de asemenea benevol pentru *Liga internațională feminină în favoarea păcii și a libertății*.

Cred că atunci ea nu avea decât două rochii, pe care le purta pe rând. Era mereu impecabilă, sobră, proaspătă și veselă. Făcea parte dintr-un club care organiza excursii pedestre. O dată pe an avea loc un mers de rezistență de vreo șaizeci și cinci de kilometri. Ea era foarte mândră de a putea face totalitatea excursiei când majoritatea celorlalți abandonau după vreo cincizeci de kilometri.

Ea a plecat pe coasta de Vest cu autostopul, cu întrepiditatea sa caracteristică. Cred că a petrecut vreo doi ani lucrând în mai multe centre de sănătate și observând metodele lor. Ea a fost foarte impresionată de Shelton, în Texas, care utiliza postul ca unic tratament.

Singurul meu regret este că mesajul său despre pacea mondială era deseori eclipsat de problemele personale ale publicului său. Cu toate astea, ea l-a transmis unor zeci de mii de persoane pe care mișcarea pacifistă nu le-a putut atinge.

Un prieten care a condus-o în Alaska pentru a-i prezenta familia sa: Îmi amintesc că i-am pus această întrebare Pelerinului puțin după prima mea întâlnire: „Vi se întâmplă probabil în peregrinările dumneavoastră să întâlniți bande de motocicliști care terorizează satele.” „N-ați înțeles nimic.” spuse ea privindu-mă. „Ba da”, i-am răspuns, „îmi imaginez bine scena”. Ea și-a pus mâna pe brațul meu pentru a-mi solicita atenția și a continuat: „Nu, nu ați înțeles. Vedeți dumneavoastră, eu merg acolo unde sunt ei; nu le cer să vină acolo unde sunt eu.” Am cugetat mult timp la acest răspuns, și mi-au trebuit mai mulți ani pentru a înțelege ce a vrut să spună.

O soră franciscană: Ea a venit să petreacă trei zile și două nopți în comunitatea noastră. Se simțea bine la noi și adora parcul nostru încântător. Ne vorbea dimineața, după amiaza și seara. Farmecul, căldura și sinceritatea ei ne plăceau mult.

Într-o dimineață i-am spălat toate lucrurile și a făcut o baie caldă. I-am propus să-i oferim o nouă pereche de pantofi și o nouă tunică, dar ea ne-a spus că era inutil.

I-am spus într-o zi: „Mi-ar place să vă țin companie și să fac același lucru ca și dumneavoastră pentru pace; astfel nu ați mai fi singură.” „Este imposibil”, mi-a răspuns ea, „în ciuda plăcerii de a vă avea cu mine, această misiune este foarte specială și este rezervată unei singure persoane, Pelerin de Pace.” Apoi a adăugat: „Când misiunea mea de pace se va sfârși și voi pleca, atunci va veni pacea.” Era un profet: pacea este acum aproape.

Un animator de televiziune: Se întâmpla pe timpul războiului din Vietnam. Eu debutam în meserie, nu aveam experiență, și doream cu orice preț să fiu remarcat. Mă bucuram în avans de venirea acestei „originale”. Mi-a scris pentru a-mi anunța trecerea ei și o invitasem personal. Când a intrat în studio, toată lumea a izbucnit în râs, publicul, orchestra și tehnicienii. Cine era această bunică hippie?

Am prezentat-o cu tot alaiul și prostul gust posibil. Atunci era de bon ton să-ți bați joc de pacifiști, mai ales în acea regiune de „oameni de treabă”. În primele momente ea a replicat pe același ton ironic; îmi dădea replica. Nu era nici agresivă, nici în apărare. Dar să-i fi văzut ochii, mâinile care se înălțau spre un punct invizibil în spațiu pentru a ne face să-nțelegem mai bine ce spunea... Ochii ei albaștri sclipeau. După două sau trei minute, eram la mâna ei. Mă simțeam jenat, rușinos. Părea că-și dă seama de asta; aveam impresia că știa jocul dinainte și că va câștiga partida înainte de sfârșitul emisiunii. Când au trecut cele opt minute, nu mai erau decât câțiva zeflemitori în rândul publicului și nici unul printre muzicieni. În acea zi, am crescut foarte mult.

ANEXE

Anexa 1

Câteva date importante din viața Pelerinului de Pace

190?: Nașterea în estul Statelor Unite.

1938: Începutul perioadei de pregătire „A trăi pentru a da și nu pentru a primi”.

1953: *1 ianuarie*: ia numele de Pelerin de Pace. Începutul primului pelerinaj transamerican la Pasadena (California).

17 decembrie: sfârșitul primului pelerinaj în fața clădirii Națiunilor Unite, la New York.

1954: Post de patruzeci și cinci de zile.

1955: Plecarea în al doilea pelerinaj, la San Francisco. Ea parcurge cel puțin o sută de mile (o sută șaiszeci de kilometri) în fiecare Stat și merge în fiecare capitală regională. Face câteva opriri în Mexic și Canada.

1957: Ajunge la Washington; ea a parcurs în total douăzeci și cinci de mii de mile (patruzeci de mii de kilometri) pe jos pentru pace. Apoi încetează să-și mai măsoare distanța parcursă dar continuă mersul prin toată țara.

1966: Începutul celui de-al patrulea pelerinaj.

1969: Începutul celui de-al cincilea pelerinaj.

1973: Începutul celui de-al șaselea pelerinaj.

1976: Ea merge pentru prima oară în Alaska și în Hawaii.

1978: Începutul celui de-al șaptelea pelerinaj.

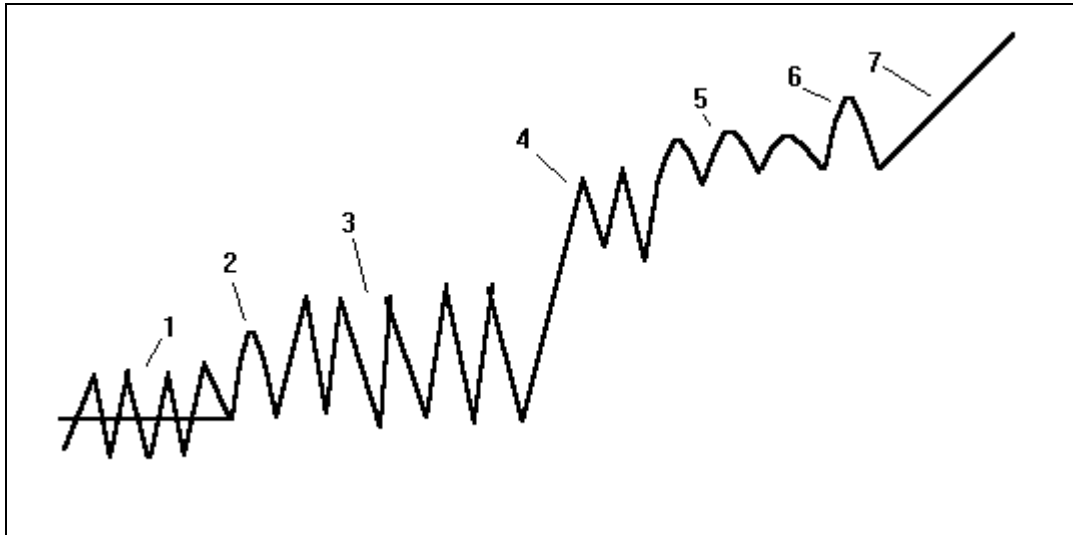
1979: Voiaj cultural și de reculegere în Alaska (iunie).

1980: Voiaj cultural și de reculegere în Hawaii (august).

1981: Plecarea spre o „viață mai liberă”, lângă Knox (Indiana), în cursul celei de-a șaptea traversări a țării.

Anexa 2

Curba progresului spiritual realizat de Pelerin de Pace

- 1 - Oscilații ale emoțiilor la nivelul naturii egocentrice.
- 2 - Primul prag ireversibil, ce corespunde acceptării totale și fără rezervă de a-și consacra viața în slujba unei voințe superioare.
- 3 - Lupta între natura teocentrică și natura egocentrică.
- 4 - Prima experiență decisivă: o întrezărire a păcii interioare.
- 5 - Paliere ce corespund unor perioade de pace interioară din ce în ce mai lungi.
- 6 - Pace interioară totală.
- 7 - Ascensiunea continuă cu regularitate.

Cuprins

Introducere	7
PARTEA ÎNTÂI	10
Capitolul 1	10
CAPITOLUL II	12
Etapa pregătitoare	13
Etapele purificării	15
Renunțările.....	17
Pacea interioară.....	19
CAPITOLUL III	21
Pelerinajul	21
Capitolul IV	29
Cugetări asupra pelerinajului	29
Capitolul V.....	33
Viața simplă	33
Capitolul VI	36
Cum să rezolvăm problemele	36
Capitolul VII.....	42
Viața spirituală de toate zilele.....	42
Capitolul VIII.....	50
Cugetări.....	50
Capitolul IX	52
Calea Păcii	55
Capitolul X.....	63
Extinderea pacifismului	63
Capitolul XI	65
Cum să transformăm societatea	65
Capitolul XII.....	68
Copiii și calea păcii.....	68
Capitolul XIII.....	69
Calea unui Pelerin.....	69
Capitolul XIV	74
Poezii, rugăciuni și cântece.....	74
PARTEA A DOUA	79
Capitolul I.....	79
Răspunsuri la scrisorile corespondenților	79
Capitolul II.....	94
Pelerin de Pace și presa.....	94
Capitolul III	98
Omagiu Pelerinului de Pace.....	98
ANEXE.....	104
Anexa 1	104
Anexa 2.....	105

